

Thần
Châu
Kỳ
Hiệp

On Thuyết An

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16 End

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

- Đi lên Kim Đỉnh.

Tiêu Thu Thủy nói.

- Lên làm gì?

Tiêu Khai Nhận hỏi.

Tiêu Thu Thủy im lặng hồi lâu.

- Nếu như đệ nói với huynh.

Cuối cùng hẳn đáp.

- Huynh có thể không nổi giận không?

Tiêu Khai Nhận lặng lẽ vuốt cằm.

- Đệ đáp ứng yêu cầu trước khi chết của Kiếm vương, đưa Vô Cực tiên đan tới tay Lý Trầm Chu.

Tiêu Thu Thủy trả lời đơn giản, đúng ngay trọng tâm:

- Hiện tại Lý Trầm Chu đang ở trên Kim Đỉnh Nga Mi.

Lý Trầm Chu là hung thủ thực sự hủy diệt Hoán Hoa kiếm phái, cũng là kẻ địch hàng đầu của người trong bạch đạo võ lâm, càng là người các môn các phái căm hận nhất, thế mà nay Tiêu Thu Thủy lại đáp ứng yêu cầu của một trong những kẻ chỉ huy việc tiêu diệt nhà họ Tiêu, giao tới tay Lý Trầm Chu bảo bối mà nhân sĩ võ lâm năm mơ cũng muốn có được: Vô Cực tiên đan!

Tiêu Khai Nhận không trả lời ngay.

Khuôn mặt hẩn trung hậu, nghiêm trang, mi dày nhú lại, vọng nhìn sơn cốc đằng xa.

Phía xa có mây, có ánh nắng.

- Mây trên núi Nga Mi thực không như chốn thường.

Hắn đột nhiên lên tiếng, Tiêu Thu Thủy ngược mắt nhìn lên, cao xử bất thăng hàn.

- Trước đây trong võ lâm có hai anh em, họ Khương, người người đều biết, anh em họ Khương liên thủ, thiên hạ khó có đối thủ. Lại nói anh em họ Khương hai người đồng tâm, giống như là một người: Khương Nhâm Đình là lão đại, bày mưu tính kế, Khương Thụy Bình là lão nhị, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Tiêu Thu Thủy trăn trăn nhìn nhị ca mình, hắn không hiểu tại sao vào lúc này, ở nơi này, Tiêu Khai Nhận lại nhắc đến những chuyện đó.

- Đáng tiếc về sau Khương nhị thành danh, tiếng tăm cơ hồ còn lớn hơn cả Khương đại. Hắn dần dần hiển lộ thân phận, không còn làm việc dưới bóng anh trai mình nữa, tự lập ra một phương pháp riêng, hơn nữa còn dương danh hải ngoại, rất nhiều thuộc hạ cũ của Khương đại ngày trước

đều đối sang theo hẳn, vì thế hai người chung qui bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau...

Tiêu Khai Nhận bình tĩnh kể tiếp:

- Cuối cùng hai người vì tự tôn, vì quyền uy, vì nhân thù, vì lợi ích mà tranh đoạt lẫn nhau. Khương nhị tuổi trẻ khí thịnh, thanh danh vang dội, cao thủ bên cạnh Khương đại biến thành hồng nhân dưới trướng Khương nhị, Khương đại thâm nghĩ: Người đã ăn cháo đá bát thì ta cũng phải cho người đẹp mặt, để biết gừng càng già càng cay.... Để chứng minh chuyện đó, hẳn bắt đầu đảo loạn thân tín bên cạnh Khương nhị, phái người tới nắm vùng trong tổ chức của Khương nhị, li gián, khiêu khích, đánh lén, không từ thủ đoạn nào. Đệ đệ hẳn bàn đầu còn nhớ ơn tài bồi, lần lượt nhường nhìn, nhưng không cam tâm bị đối phương coi thường, lại sợ rút lui thì không chốn dung thân, rút cuộc cũng tiến lên chiến đấu, thủ đoạn tàn độc tuyệt không kém anh trai mình...

- Cứ thế.

Tiêu Khai Nhận nhanh chóng kết thúc câu chuyện:

- Hai anh em đấu đá không ngừng, thực lực đại tổn. Khương nhị nhiều lần yêu cầu tái hợp, Khương đại ngại thể diện, từ chối, đến khi Khương đại có ý liên kết thì Khương nhị lông cánh đã thành, không có ý quay đầu nữa... Thế nên khi Quyền Lực bang quật khởi, hai anh em liền bị lần lượt đánh phá, tiêu diệt từng người một.

- Mỗi người làm việc đều có phương pháp của riêng mình.

Tiêu Khai Nhận, chăm chú nhìn em trai mình, kết luận:

- Chỉ cần đệ tin tưởng một người thì cứ để cho người đó làm.

Khuôn mặt chữ điền đen sạm, thành thực của hắn lúc này trông vô cùng kiên nghị:

- Đệ muốn giao thuốc tới tay Lý Trầm Chu thì cứ đi thôi.
- Huynh tin đệ.

Tiêu Thu Thủy nhìn người anh trai trung hậu, thậm chí là quá thực thà của mình, trong mắt không khỏi lộ vẻ sùng kính, hắn bổ sung:

- Vô Cực tiên đan này thực chất là giả, hơn nữa còn có độc.

Tiêu Khai Nhận “Ồ” một tiếng, hơi thoáng trầm ngâm, cuối cùng liền nói:

- Ta kể chuyện đó với đệ, không phải là chỉ hai người chúng ta, mà vì tính cách của đệ và đại ca rất dễ có xung đột, từ chuyện của Thập niên hội đã có thể thấy được.

Hắn nói tiếp:

- Thất bại của huynh ấy tại Điểm Thương, tất là tiếc nuối cả đời, bây giờ đang lúc thất ý, tuyệt không thể kích thích huynh ấy nữa.

Tiêu Thu Thủy vội hỏi:

- Đã có tin tức của đại ca rồi?
- Không có.

Tiêu Khai Nhận vờ nhìn mây mù trong khe núi, khuôn mặt thành thực lộ vẻ lo âu:

- Có điều huynh biết, huynh ấy nhất định vẫn còn sống.
- Đệ hiểu.

Tiêu Thu Thủy đáp. Đến bây giờ hẳn mới thực sự cảm giác được, vị nhị ca chất phác ngày thường của mình tuyệt đối không hề trì độn như người khác vẫn tưởng tượng, đây gọi là đại trí nhược ngu chăng?

- Nếu đệ gặp đại ca sẽ cố hết sức giữ lời. Nhị ca không cần lo lắng.
- Vậy thì huynh yên tâm rồi.

Tiêu Khai Nhận nói, mỗi lời nói, mỗi câu nói của hẳn đều mạnh mẽ, vững chắc như vậy:

- Quyền Lực bang trước đây đã vì tiêu diệt nhân mạch của huynh đệ họ Khương mà tổn hại mất hai đại cao thủ từ lúc khai bang lập đạo, Tiễn Lục và Mạch Tứ.

Hắn khẽ thở dài, tiếp:

- Nếu như anh em họ Khương không chia tách, Quyền Lực bang lúc dù dốc toàn lực cũng chưa chắc là đối thủ của họ, cũng sẽ không có cục diện Quyền Lực bang yên ổn phát triển như hôm nay.

- Đệ hiểu.

Tiêu Thu Thủy luôn miệng đáp lời:

- Đệ hiểu mà.

Khuôn mặt thành thực của Tiêu Khai Nhận đã thật sự lộ vẻ vui mừng:

- Đệ hiểu được thì tốt.
- Chúng ta lên Kim Đỉnh thôi!
- Chúng ta?
- Đúng. Chúng ta, cùng nhau!

Núi Nga Mi lấy đỉnh Vạn Phật là cao nhất, tiếp đến là Kim Đỉnh, dưới nữa là đỉnh Thiên Phật, nhưng nói về cảnh sắc u tuyệt thì Kim Đỉnh đứng hàng đầu.

Tại Nga Mi, phía đông có thể nhìn hai núi Nhị Nga, Tam Nga, nam có thể thấy các danh sơn Kiêu hồ, tây ngắm núi Sái Kinh, bắc vọng núi Ngõa Ốc, thực là:

Hội đương lăng tuyết đỉnh,

Nhất lâm chúng sơn tiêu.

Hai người vừa đi tới gần Thiên Môn Thạch liền phát hiện có một người ngồi trên hai tòa tượng đá xám xịt cao hơn trượng.

Một thanh niên văn nhã mặc áo xanh.

Thoạt trông người này có vẻ như Liễu Tùy Phong, nhưng nhìn kỹ thì lại không phải, đường dưới chân rất hẹp, không cẩn thận là sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tiêu Thu Thủy, Tiêu Khai Nhạn cùng nhớ tới lời đồn khắp nơi về cái chết của Chiến sư Cổ Hạ Ba những ngày gần đây. Trước lúc chết có một thanh niên áo xanh văn nhã theo sau họ, sau đó cả đám cao thủ Chiến sư, hoặc là đầu mình hai nẻo, hoặc là bị dọa chết, không ai có thể sống sót xuống núi.

Chẳng lẽ thanh niên áo xanh này chính là....

Thanh niên áo xanh đó nhìn họ, mỉm cười:

- Các người muốn lên Kim Đỉnh?

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Người là ai?

Thanh niên áo xanh còn chưa đáp, ở sườn núi đã lại có bóng người xuất hiện, thanh niên áo xanh tung mình, nhẹ nhàng nhảy xuống giữa những cánh hoa bay lãng đãng, cười nhẹ:

- Lạ thật, sao hôm nay nhiều khách tới thăm vậy?

Tiêu Thu Thủy bật cười, nụ cười đầy vẻ châm chọc:

- Ồ, khách tới thăm?

Hắn hỏi:

- Người đã mua lại cả núi Nga Mi rồi sao?

Thanh niên áo xanh giống như không hề nhận thấy ý mỉa mai trong lời hắn, đáp:

- Đúng là ta đã mua lại.

Tiêu Thu Thủy giật mình kinh ngạc:

- Người thật sự mua lại cả ngọn núi?!

Thanh niên áo xanh cười:

- Dưới gầm trời này, chỗ nào không phải đất vàng, Quyền Lực bang quân lâm thiên hạ, chỉ một ngọn núi nho nhỏ, vốn vẹn một Kim Đỉnh thôi, đương nhiên là của bọn ta.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại, đề phòng nói:

- Người là...

Thanh niên áo xanh nhếch mép cười:

- Một tên tiêu tốt dưới trướng Lý đại bang chủ mà thôi...

Lời còn chưa dứt, người tới đã đến gần Thiên Môn Thạch, vừa hiện thân đã chia làm bốn hướng đông, tây, nam, bắc, bao vây thanh niên áo xanh lại.

Hóa ra bốn người này không phải ai khác mà chính là bốn trong Ngũ kiếm, trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chương, Song thần quân, thuộc hạ của Chu đại thiên vương (Hồ Điệp kiếm tẩu đã bị Kiếm vương Khuất Hàn Sơn giết, chuyện trong Thần Châu Kỳ Hiệp “Anh Hùng Hảo Hán”): Đoạn Môn kiếm tẩu, Đẳng Lô kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu. Bốn người này võ công cao cường, cũng có quen biết với Tiêu Thu Thủy, từng gặp hãn trên đỉnh Đan Hà, dưới núi Nga Mi, Tiêu Thu Thủy còn từng cứu mạng Đẳng Lô kiếm tẩu, cho nên tương giao cũng không tệ. Chỉ thấy bốn người như gặp đại địch, thanh niên lại ung dung không lo lắng, Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Hãn là...?

Thanh niên áo xanh lại vung tay tiêu sái, từ sau tảng đá lập tức có mười tám đồng tử áo xanh mi thanh mục tú bước ra.

Mười tám thiếu đồng bước ra xong, lại có mười tám ấu đồng, trên tay mỗi đồng tử vẫn còn cột tóc bím đều có một chiếc hộp dài hình chữ nhật nặng nề.

Thanh sam khách (người khách áo xanh) cười nói:

- Mở!

Ba mươi sáu chiếc hộp đồng loạt mở ra, nhất thời hàn quang lấp lánh.

Ánh sáng chói mắt, hóa ra trong ba mươi sáu chiếc hộp có ba mươi sáu thành đao hình dạng khác nhau.

Thanh sam khách nhìn Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Vừa rồi người hỏi ta là hai, bây giờ chắc người cũng đã biết rồi chứ?

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Đao vương?

Thanh sam khách mỉm cười, tiện tay cầm lấy một thanh đao, tuy mọi người đứng cách thanh sam khách khá xa, nhưng tay hắn vừa cầm đao, đao vung ngang trước ngực, tất cả đều cảm thấy lồng ngực như nghẹn lại, ý lạnh tràn tới ồ ạt. Thanh sam khách nói:

- Đây là Băng phách Hàn quang đao, vốn ở nơi cực bắc, chìm sâu dưới lòng đất, mấy năm trước mới được Ái cực Tư kiếm ma nhân tìm được, bây giờ rơi vào tay ta. Sử dụng đao này, mỗi đao chém ra đều có băng chi hồn, tuyết chi phách, sương chi linh, hàn chi đảm, là một thanh kỳ đao khó kiếm.

Hắn bỗng lắc mình, Băng phách Hàn quang đao đã quay về trong hộp, tay trái hắn lại cầm lấy một thanh đao khác trong một chiếc hộp khác. Đao này bình thường không gì đặc biệt, nhưng vừa nắm trong tay, thân đao liền lập tức phát ra tiếng rít gào như như bão cát đại mạc, cùng với ánh đỏ lập lòe, Thanh sam khách nói:

- Đây là bảo đao, tên gọi Ban Siêu.

Thời Hán, Ban Siêu cùng thủ hạ Tam thập lục kiếm khách dương uy dị vực, máu nhuộm vạn dặm, tung hoành địa mạc, công cao nhật nguyệt, thanh đao này tên là “Ban Siêu”, đủ thấy uy lực đến thế nào. Thanh sam khách cười cười, lại nói:

- Đao này năm xưa được Ban Siêu sử dụng. Tam thập lục kiếm khách sử dụng kiếm, đầu lĩnh của họ lại dùng đao, đao tốt, đao nhanh!

Hắn thuận tay chỉ sang bên, nói:

- Đao đó là Cát Lộc đao, thời Tần trực lộc Trung Nguyên, Thủy Hoàng để sai một vị đại sư luyện kiếm, Liêm đại sư đúc thành. Đuổi hươu Trung Nguyên, chia ra, cắt ra, chính là ý thanh đao này.

Thanh sam khách ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Đó là vũ khí tùy thân của Triệu Vũ Linh vương hồ phục kỳ xạ, nước giàu binh mạnh, lấy sở trường của quân Hồ để khắc chế người Hồ, tên gọi “Sát Hồ đao”. Thanh đao này lộ diện, sát thế đệ nhất.

Hắn khẽ cười, kể:

- Có một số đao, chỉ một thanh thì không thành đao, phải hai thanh hợp lại mới tính là đao, lại có đao phải bảy, tám thanh, thậm chí mười mấy thanh hợp lại mới gọi là đao, người xem!

Nói đoạn, vỗ vỗ tay.

Từ sau tảng đá lại có ba mươi sáu đồng tử bước ra, trên tay chúng cũng có hộp, nhưng hộp có vẻ hơi lớn, mở ra đều là đao tỏa sáng lấp lóa, Thanh sam khách thuận tay chỉ qua:

- Đó, đó, đó.... Đó là Uyên Ương đao, hai thanh hợp làm một, phải cùng thi triển hai thanh mới hiện lộ công lực. Đó là Thất cấp Phù đồ đao, phải bảy bảy bốn mươi chín thanh đồng loạt đánh ra, quý khốc thần hào, mới thấy được hiệu quả...

Thanh sám khách nói một hơi đến đây mới khẽ thở phào một tiếng, vịn mình đuỗi thân, đầy vẻ mệt mỏi mà vẫn tiêu sái vô cùng:

- Không sai, ta chính là Đao vương.

Hắn cười cười, lại nói:

- Ta nói cho sáu người các người biết những chuyện này, là muốn các người mỗi người tự lựa chọn một thanh đao thuộc về mình, ta sẽ dùng thanh đao đó giết các người, đó là sự tôn kính cao nhất của ta với các người.

Khi hắn nói chuyện “giết người”, ánh mắt đầy vẻ thành kính, giống như có thể chết dưới đao của hắn là một chuyện rất vinh quang và trang trọng vậy.

- Ta chỉ thành với đao, ta là Đao vương.

Đoạn Môn kiếm tẩu hét lên như sấm, giận giữ quát:

- Cái gì mà Đao vương?! Kiếm vương cũng chịu chết dưới kiếm bọn ta, người làm bộ làm tịch, đến cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết đâu!

Đao vương vụt biến sắc, khan giọng hỏi:

- Kiếm vương chết rồi?!

Đằng Lô kiếm tẩu ngạo nghễ đáp:

- Người của Chu đại thiên vương muốn giết các người, còn có thể may mắn trốn thoát sao?

Uyên Ương kiếm tẩu cười lạnh:

- Triệu Thu Tức, người hãy đi theo oan hồn của Khuất Hàn Sơn đi!

Triệu Thu Tức chính là tên thật của Đao vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang. Đao vương Triệu Thu Tức, Thủy vương Công Cộng Công, Nhân vương Quan Cổ Thư, đều là ái tướng bên cạnh Lý Trầm Chu, cũng là trọng thần của Quyền Lực bang.

... Mà Đạo vương Triệu Thu Tức lại có giao tình sâu đậm với Kiếm vương Khuất Hàn Sơn, “đao kiếm bất phân gia”. Trong Quyền Lực bang, hai người giống như hai vị môn thần, đối với Lý Trầm Chu cũng giống như tay phải, tay trái.

Mà nay Khuất Hàn Sơn lại chết rồi.

Những ngày gần đây, trong giang hồ biến hóa, phong vân quỷ dị, Quyền Lực bang đã phải hy sinh cực lớn, trong lòng Triệu Thu Tức đã rất khổ sở. Một Quyền Lực bang mạnh mẽ, cường thịnh, đã phải dựa vào không biết bao nhiêu nỗ lực, tập trung không biết bao nhiêu nhân tài, trải qua không biết bao nhiêu cuộc huyết chiến hiểm tử hoàn sinh mới có được cục diện như hôm nay, vậy mà trong thời gian ngắn lại liên tiếp mất đi nhân thủ, tổn binh thiệt tướng...

.... Bây giờ đến cả Kiếm vương cũng đã chết!

Thiểm Điện kiếm tẩu thấy Triệu Thu Tức hít thở gấp rút, ánh mắt ông ta lập tức sáng lên.

Cao thủ đối địch, càng phần nộ càng dễ dẫn tới sơ suất, chỉ cần có sơ hở là sẽ có thời cơ để xâm nhập.

Thiểm Điện kiếm tẩu nói:

- Không chỉ Kiếm vương, Hỏa vương của các người cũng đã chết dưới núi Nga Mi, Quý vương chết trong dòng Cẩm Giang, Dực vương cũng bị trảm bên cạnh Hoán Hoa Khê.... Bát đại Thiên vương các người đã sớm chết tới thất linh bát lạc rồi, ha ha, ha ha ha....

Tiêu Khai Nhận đột nhiên lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Hai tên Xà vương cũng đã chết trong chùa Phục Hồ.

Hắn nói ra câu này là vì hắn cũng nhìn ra một người trong phần nô và đau đớn, ngay cả lời nói cũng không tránh khỏi biến thành sắc nhọn, võ công chắc chắn sẽ bị giảm sút.... Ra tay trong tình hình đó rất dễ có thời cơ để lợi dụng.

Tiêu Khai Nhận tuy thành thực nhưng không hề cứng nhắc, Quyền Lực bang là kẻ địch chung của bọn họ, hắn tự nhiên là vui vẻ cùng người của Chu đại thiên vương hợp lực tiêu diệt kinh địch trước mắt rồi tính sau.

Lời của Tiêu Khai Nhận, công thêm sự khiêu khích của Tứ kiếm, toàn thân Đao vương bắt đầu phát run. Không phải hắn sợ, không phải hắn lo lắng, mà là bi phẫn. Võ công hắn cao, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, hắn vẫn còn non nớt, vẫn còn dễ dàng bị kích động.

Hắn đột nhiên rút ra một cây đao.

Một cây đao đen xì, không hề có chút ánh sáng.

Bốn kiếm tẩu cùng Tiêu Khai Nhận đang chờ hắn ra tay.

Chỉ cần hắn ra tay, họ sẽ trả đòn toàn lực.

Triệu Thu Tức xuất đao.

Đao chém lên Thiên Môn Thạch.

“Ầm” một tiếng, Thiên Môn Thạch cao hơn trượng vỡ ra làm đôi.

Long trời lở đất, Triệu Thu Tức vung đao ngang ngực, cười lớn ba tiếng, mặt đầy nước mắt, nhưng vẻ kích động đã bình ổn lại.

Tất cả đau thương và phẫn uất của hắn đã theo một đao vừa rồi chém hết vào trong đá núi.

Hắn lại khôi phục vẻ ung dung.

Lại trở về là một đại gia đao pháp ngạo nghễ quần hùng.

Hắn bình tĩnh nhìn đao trong tay, mấy sợi tóc đen rủ xuống, hòa hợp với khí tức của trời đất.

Sau đó hắn nói:

- Đao này tên “Phích lôi”, khai thiên địa, tích nhật nguyệt, kẻ trúnđ đao, thân xác tan nát... Các người nên chọn một thanh đao có thể toàn thân đi.

Thiểm Điện kiếm tẩu lần này lại không nhận nại được trước, hét lớn một tiếng, đâm ra một kiếm!

Kiếm nhanh như điện!

Tiếng hét chưa tới, kiếm đã đâm tới!

Kiếm này còn nhanh hơn cả âm thanh.

Nhưng cùng lúc đó, một điểm đao quang, lóe lên rồi vụt tắt.

Ánh đao chỉ có một thoáng chốc.

Nhưng kiếm còn chưa đâm tới đã bị chém gãy đôi. Kiếm gãy làm hai, kiếm kình mất sạch, một đao này vừa đúng chém nát tinh khí thần của kiếm.

Kiếm mà Thiểm Điện kiếm tẩu sử ra liền biến thành một kiếm vô dụng.

Triệu Thu Tức nói:

- Đây mới là Thiểm điện đao.

Trên tay hắn có một thanh đao, mỏng manh như chỉ, nhìn lướt qua thì thực không thấy được trên tay đang cầm đao.

Lúc này lại có hai luồng kiếm quang lóe lên.

Hai luồng kiếm quang đồng thời phát ra từ một người.

Uyên Ương kiếm của Uyên Ương kiếm tẩu.

Triệu Thu Tức vụt quay người, lúc quay người, trong tay đã có thêm hai thanh đao.

Tiếp đó Uyên Ương liền biến thành bốn phần.

... Hai thanh kiếm bị chém thành bốn đoạn!

Đao vương Triệu Thu Tức nói:

- Đây là Trảm Kiếm đao.

Mấy người Đẳng Lôi kiếm tẩu, Đoạn Môn kiếm tẩu còn lại cùng quát tháo, xông tới.

Triệu Thu Tức mặt thoáng mỉm cười, lấy một địch bốn, trong chớp mắt đã đối qua bảy thanh đao.

Khi hãn đối đến thanh thứ bảy thì trong tay bốn kiếm tẩu đã không còn một thanh kiếm nào còn nguyên vẹn.

Đúng lúc ấy, lại có thêm hai thanh kiếm đột ngột gia nhập.

Kiểm sắt, một thanh đen tuyền như mực, một thanh trắng ngần như ngọc.

Song kiếm của Tiêu Khai Nhạn.

Song kiếm chặn đứng đao thế của Triệu Thu Tức.

Triệu Thu Tức không còn mỉm cười nữa, hãn lại đối qua bốn thanh đao.

Đôi tới thanh đao thứ năm thì song kiếm trên tay Tiêu Khai Nhận chỉ còn biết chống đỡ.

Bốn kiếm tâu cùng Tiêu Khai Nhận, tổng cộng năm người, nhưng chỉ có hai thanh kiếm.

Đúng lúc đó, Triệu Thu Tức bỗng nghe thấy một người nói:

- Đao tốt chân chính, không phải là những thứ đổi đi đổi lại như thế, mà chỉ có một thanh, lên trời xuống đất, bích lạc hồng trần, chỉ có một thanh.

- Đao trong tâm tốt, đao trong tay mới sắc bén.

Triệu Thu Tức hét lớn một tiếng, lại chém gãy một thanh kiếm khác của Tiêu Khai Nhận, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khí núi mờ ảo, một người ưỡn ngực nói, khí khái không ngờ lại giống như bang chủ, hấn giật mình kinh ngạc, định thần nhìn kỹ lại mới biết đó là một thành niên giống như bảo kiếm, liền giận giữ quát:

- Người cũng hiểu đao?!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Lương đại ca từng chỉ bảo qua.

Triệu Thu Tức phật ý nói:

- Ai là Lương....

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khí thôn Đan Hà Lương Đẩu Lương đại hiệp.

Triệu Thu Tức sực tỉnh:

- À, là hấn...

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Huynh ấy có xứng được gọi là đại gia trong đao pháp không?

Triệu Thu Tức đáp:

- Đương nhiên là xứng đáng. Nhưng đao của hắn chỉ có một đao, đao của ta là hàng ngàn hàng vạn. Mỗi thanh đao đều có cá tính riêng của nó, người dùng được ngàn vạn thanh đao, là phải thuần thục tính cách của mỗi thanh đao, sử ra mới tập hợp được các đao chi tinh, chúng đao chi duệ, mới xứng là đao khách nhất lưu.

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Người thuần thục đặc tính của hàng ngàn hàng vạn thanh đao, nhưng đặc tính của bản thân người thì sao?

Triệu Thu Tức ngẩn ra. Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Nếu như không có tính cách của bản thân người, đao của người làm sao mà thông linh được? Đao không linh tính, cùng lắm cũng chỉ là sắt thường, dù xưng bảo đao thì cũng có ích gì?

Tiêu Thu Thủy hai mắt như đao, nhìn chăm chăm vào hắn, nói:

- Người thân là đao trung chi vương, nhưng người lại do đao ngự, thế đao thực sự thuộc về người đâu? Rút cuộc là người dùng đao, hay là đao dùng người? Trong kiếm đạo cũng có chưởng kiếm, chưởng kiếm tức tâm kiếm, kiếm do tâm sinh, truyền vào trong trường, người thì sao?!

Triệu Thu Tức giận giữ quát:

- Ta đương nhiên là có!

Hắn vung tay nói:

- Ta có “Thủ đao”!

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Ta là Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy, đã từng học qua Mông Giang kiếm pháp, Lương đại ca cũng truyền thụ cho ta một số đao pháp. Ta đánh ra một đao, lại là tinh hoa của đao, cốt tủy của chiêu, một đao này mới là đao không gì chống đỡ được, đao thuộc về bản thân mình, “Tâm đao”!

Triệu Thu Tức trên trán đổ mồ hôi ròng ròng, hăn từ nhỏ đã đắm chìm trong đao pháp, không tin rằng có người có thể thắng được hăn về mặt đao pháp, nhưng Tiêu Thu Thủy lại nói năng rành rẽ, lập luận phân minh như vậy, khiến hăn không thể không tin, khiến hăn không thể không sợ hãi, hăn lập tức quát:

- Chỉ nói suông cũng vô dụng! Sử “Tâm đao” của ngươi ra!

Tiêu Thu Thủy chậm rãi giơ tay lên, năm ngón dựng đứng, giống như mũi đao, lạnh lùng nói:

- Ta sẵn sử dụng “Tâm đao” đây.

Triệu Thu Tức thấy Tiêu Thu Thủy ngưng trọng như vậy cũng không dám khinh thường, ngậm vận nội lực, tay phải thoáng lộ ánh vàng nhạt, cười lạnh nói:

- Ngươi yên tâm, “Thủ đao” của ta nhất định sẽ đâm thủng tim ngươi!

SẤM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Tiêu Thu Thủy chậm rãi vươn tay ra. Máy người Tiêu Khai Nhận không hiểu gì cả nhưng thấy Tiêu Thu Thủy có cử động bèn yên lặng chờ đợi.

Triệu Thu Tức nhìn chăm chăm vào bàn tay Tiêu Thu Thủy, giống như đang nhìn một con rắn độc.

Trong đao học, “Tâm đao” quả thực còn cao hơn “Thủ đao”, Triệu Thu Tức cũng từng nghe nhắc tới nhưng chưa từng đối mặt, hẳn cũng biết đao pháp Lương Đấu khá cao cường, trong lòng không dám có chút sơ suất nào.

Tiếp đó bàn tay trông như bình thường không chút khác lạ của Tiêu Thu Thủy đột nhiên tăng tốc, đâm người.

Triệu Thu Tức thầm nghĩ không thể mắc lừa, nếu dễ dàng tiếp lấy tất sẽ trúng phải sát chước cực kỳ lợi hại mà đối phương phục sẵn, cho nên vận dụng “Thủ đao” chi đao tới tận cùng, chém ra một đao, lấy cứng đấu cứng, muốn chặt đứt cả cổ tay Tiêu Thu Thủy, đồng thời cũng khóa chết tất cả mọi biến hóa của Tiêu Thu Thủy.

Ai biết Tiêu Thu Thủy lại chẳng hề có biến hóa.

Một chiêu đó của hãn vốn xuất ra vô thường, căn bản không thể biến hóa.

Biến hóa mà hãn dùng chính là bất biến.

Tay hãn cùng tay Triệu Thu Thức không chút sai lệch, va chạm vào nhau. Triệu Thu Thức muốn một chiêu chặt đứt “Tâm đao” của hãn nên đã sử dụng toàn lực.

Đao phong toàn lực, chém tới như đao,

Tay Tiêu Thu Thủy giống như có từ trường.

Không có đao khí, nhưng chứa đầy nội lực.

Triệu thu Thức chém xuống một đao, thứ đụng phải không phải đao mà là nội lực hùng hậu.

Nội lực đó không hề phát sinh xung đột với đao phong mà ngược lại, hấp thu đao khí của đối phương, trong khoảnh khắc, nội lực mạnh mẽ vô cùng đã phá hủy khí thế sắc bén của “Thủ đao”.

Triệu Thu Thức đã biến sắc.

Tay hãn đã không thể thu về được nữa. Hãn gào lên:

- Đây không phải “Tâm đao”...!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đao chân chính, hà tất phải nhất định là đao?!

Tiêu Thu Thủy dựa vào nội lực thâm hậu, hóa giải “Thủ đao” của Triệu Thu Thức, hãn không thắng bằng đao mà thắng bằng lực. Không có lực, lấy gì để phát đao, đao chân chính, có lẽ cũng chỉ là vận dụng cái xảo diệu, sắc

bén của lực mà thôi, còn lực chân chính thì là sự vận tụ phát phóng của khí.... Tiêu Thu Thủy có khí, chính khí.

Hắn hút lấy “Thủ đao” của Triệu Thu Túc. Võ công hắn còn kém xa Đao vương, nhưng nội công hắn lại vượt trội Triệu Thu Túc.

Nội tức của Triệu Thu Túc bị cự lực của Tiêu Thu Thủy đánh tan, không cách nào ngưng tụ lại, tất cả đao học, đao pháp, đao nghệ, phương pháp dùng đao kỹ đều không thể sử ra được.

Hắn giãy giụa một hồi rồi cuối cùng hoàn toàn bất động, sắc mặt trắng bệch, hai mắt như lưỡi đao, lạnh lùng nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, gằn giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Thu Thủy cười nhẹ, nói:

- Muốn thỉnh giáo người mấy vấn đề.

Triệu Thu Túc nheo mắt hỏi:

- Vấn đề gì?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta cùng một nhóm người lên núi, nhưng hôm qua tất cả họ đều mất tích, có liên quan gì với quý bang hay không?

Triệu Thu Túc trừng mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại:

- Là những kẻ nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Mấy người đại hiệp Lương Đẩu, Hải Nam Đặng Ngọc Bình, Đông đao Tây kiếm, tất cả mất tích trong chùa Phục Hồ tối qua.

Triệu Thu Túc cười lạnh, là người của bọn ta làm.

Nội lực Tiêu Thu Thủy lập tức tăng mạnh, ép cho Triệu Thu Túc đổ mồ lạnh ròng ròng, hấn quát hỏi:

- Các người đã làm gì họ rồi.

Triệu Thu Túc nghiến chặt răng, nhưng không hề kêu rên lấy một tiếng, đáp:

- Ta không biết.

Tiêu Thu Thủy biết hẳn cũng là một bậc hảo hán, triệt giảm lực đạo, hỏi:

- Bọn họ đều là sinh tử chi giao của ta, vừa rồi trong lúc nôn nóng làm ngộ thương huynh đài... Mong huynh đài chỉ cho một đường sáng.

Triệu Thu Túc hừ lạnh, đáp:

- Bọn chúng không phải do ta bắt, ta cũng không biết bọn chúng đang ở đâu.

Tiêu Thu Thủy nhớ tới cái nghĩa dũng của đám Hỏa vương, Quỷ vương xả thân cứu Liễu Ngũ, cái tận trung liều mạng vì chủ của Khuất Hàn Sơn, tuy cũng có loại thấy lợi quên nghĩa như Xà vương nhưng trong Quyền Lực bang, Bát đại Thiên vương đa số đều là nhân vật hào hùng, có bản sắc. Tiêu Thu Thủy bản tính vốn không phải thiện ác hoàn toàn rạch ròi, chỉ biết chuyện gì đúng thì trăm sông nghìn núi, xuống nước băng lửa cũng nhất định phải làm, đối với người trong Bát đại Thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu, trong lòng kỳ thực cũng có vài phần kính trọng.

Triệu Thu Túc nói:

- Ta biết người bắt bọn chúng là ai, nhưng ta sẽ không cho người biết.

Đoạn Môn kiếm tẩu đứng cạnh nhìn không vừa mắt, giật cùi chỏ một nhát, đánh trúng tâm khẩu Triệu Thu Túc. Hai tay Triệu Thu Túc vẫn đang bị Tiêu Thu Thủy khống chế, không cách nào tránh né, trúng chỏ lập tức phun ra cả máu lẫn uế vật, nôn đến mức cơ mặt co rút....

Tiêu Thu Thủy cản lại:

- Không được...

Đặng Lô kiếm tẩu lạnh lùng đáp:

- Có gì mà không được, loại người này không đánh không biết điều.

Nói đoạn tung ra một cước, đập vào bụng Triệu Thu Túc, Triệu Thu Túc nhú chặt lông mày, mồ hôi nhỏ xuống to như hạt đậu, nôn ra cả mật xanh mật vàng.

Tiêu Thu Thủy quát:

- Hãn cũng là một bậc hảo hán, vạn vạn lần không thể dùng hình...

Thiểm Điện kiếm tẩu, bước nhanh tới trước, dùng chuôi kiếm đánh mạnh vào bụng Triệu Thu Túc, cười ha hả:

- Tên nhóc nhà ngươi yếu lòng, không ép cung được, để lão phu lên đi!

Triệu Thu Túc đau đớn đến toàn thân phát run, lỗ mũi rỉ máu nhưng thủy không vẫn không nói một tiếng nào.

Uyên Ương kiếm tẩu tới gần đang muốn đánh đập, Tiêu Thu Thủy đột nhiên thả tay.

Triệu Thu Tức quay phắt người lại. Trong tay hắn vốn không có đao.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn vừa quay người, ánh đao đã bùng lên.

Tiêu Thu Thủy tuy phản đối Tứ kiếm đối đãi với Đao vương như vậy nhưng cũng không nhẫn tâm thấy Uyên Ương kiếm tẩu bỏ mạng một cách lãng nhách như thế dưới đao Triệu Thu Tức. Hắn kịp thời đánh ra một chưởng, trúng vào vai Uyên Ương kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu ngã ra bảy bước, vừa khéo tránh được một đao.

“Roạt” một tiếng, đao thu về trong ống tay áo.

Tiêu Khai Nhận cũng không khỏi động dung:

- Tụ trung đao.

Uyên Ương kiếm tẩu tức giận quát:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi....!

Thiểm Điện kiếm tẩu nói:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi trợ giúp người của Quyển Lực bang!

Đằng Lô kiếm tẩu từng chịu ơn Tiêu Thu Thủy liều mình cứu mạng, lập tức nói:

- Tiêu Thu Thủy cứu mạng lão ngô!

Nhất thời ý kiến xung đột lẫn nhau. Triệu Thu Tức quệt mồ hôi trên trán, ôm bụng từ từ đứng dậy, ánh đao trong tay áo lóe lên rồi tắt, hắn cười thảm nói:

- Đây chính là “Tụ đao”.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Ta đã thấy.

Triệu Thu Tức nói:

- Đó là ta muốn để người nhìn thấy. Nếu như ta dùng nó giết người, nó sẽ nhanh đến mức người muốn thấy cũng không thể thấy nổi.

Hắn khẽ cười khổ, lại nói:

- Vừa rồi ta còn chịu đau, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Đúng. Bây giờ người đã khá hơn nhiều rồi.

Triệu Thu Tức cố sức nói:

- Dao nhanh đến mức người không nhìn thấy, liền không cách nào nắm bắt nó được, không nắm bắt được, nội lực của người cũng vô dụng, có đúng không?

Tiêu Thu Thủy trả lời chắc nịch:

- Đúng.

Triệu Thu Tức cười:

- Người đã thả ta ra, ta từng trúng kế của người, sẽ không trúng kế lần nữa, vì thế nếu ta muốn giết người, chắc chắn sẽ có thể giết được người, người có tin hay không?

Tiêu Thu Thủy trả lời dứt khoát:

- Tin!

Triệu Thu Tức nói:

- Vậy ta sắp giết người đây.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Triệu Thu Tức ngạc nhiên hỏi:

- Người không tin?

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Người sẽ không giết ta.

Triệu Thu Tức hỏi:

- Tại sao...?

Tiêu Thu Thủy ung dung đáp:

- Bởi vì Đao vương không phải loại người như vậy.

Triệu Thu Tức yên lặng một chốc rồi đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, tiếp đó lại vụt ngừng bật tiếng cười, hỏi:

- Người nghĩ Đao vương là loại người như thế nào?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Người xấu.

Triệu Thu Tức biến sắc, hỏi:

- Vậy tại sao ta lại không giết người?

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Nhưng người là một bậc nam nhi.

Đoạn tiếp:

- Huống hồ, Đao vương Triệu Thu Tức cũng không hỏi người khác chỉ để nghe lời a dua, nịnh bợ.

Triệu Thu Tức trầm mặc hồi lâu, lớn tiếng hỏi:

- Trong người xấu cũng có hảo hán?!

Giọng Tiêu Thu Thủy trầm ổn, chắc nịch như từng nhát búa nện:

- Không những có hảo hán mà còn có cả anh hùng!

Hắn cao giọng nói:

- Lưu Bang xảo trá, giam hiếm, nhưng lại là đại anh hùng tiếng tăm muôn đời; Sở Bá Vương giết người không chớp mắt, máu chảy thành sông, nhưng lại là chân hảo hán danh lưu thiên cổ! Hàn Tín vốn là loại đệ tử phổ phường, kém cỏi vô lại, nhưng trong thời tranh bá lại là hào kiệt lừng lẫy thiên hạ. Tào Tháo cướp thiên hạ, ép thiên tử ra lệnh chư hầu, uy chấn thần châu, cũng là nhân vật bất thế!

Tiêu Thu Thủy nói một mạch tới đây, rồi chợt thấp giọng nói:

- Vấn đề là ai tốt? Ai xấu? Lấy gì để coi là tốt? Lấy gì để đánh giá là xấu...

Hắn khẽ thở dài:

- Có lẽ, có lẽ tốt xấu chỉ trong một ý niệm, thiện ác cũng vậy thôi...

Triệu Thu Tức đỏ mồ hôi ròng ròng, tựa hồ còn chật vật hơn cả lúc Tiêu Thu Thủy chế trụ “Thủ đao” của hắn, cuối cùng hỏi lớn:

- Vậy tại sao người không gia nhập Quyền Lực bang?!

Tiêu Thu Thủy mỉm cười hỏi ngược lại:

- Tại sao ta phải gia nhập Quyền Lực bang?

Triệu Thu Túc muốn nói, lại thôi, hồi lâu rút cuộc cũng lên tiếng:

- Bọn ta bắt giữ mấy người Lương Đẩu, nhưng bang chủ trước nay vô cùng kính trọng những người như Lương đại hiệp, từ lâu đã có ý chiêu lãm, vì thế tạm thời không cần lo lắng tính mạng.

Tiêu Thu Thủy lập tức thở phào một hơi, nói:

- Có điều Lương đại hiệp bình sinh chính trực, tuyệt đối sẽ không gia nhập Quyền Lực bang.

Triệu Thu Túc khẽ nhú mày, cười lạnh nói:

- Đại vương long Thịnh Giang Bắc nổi danh cả hai đạo hắc, bạch năm xưa, cương trực có tiếng, cuối cùng không phải cũng gia nhập Quyền Lực bang sao?

Tiêu Thu Thủy không đáp mà hỏi:

- Trên Kim Đỉnh có những ai?

Triệu Thu Túc vụt biến sắc.

Đồng tử hẩn co rút, ánh mắt lại biến thành sắc bén như lưỡi đao.

- Người... Người nhất định phải lên đó?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng thế.

Triệu Thu Túc giậm chân, hậm hực nói:

- Nhiệm vụ của ta là ngăn cản những người không được mời mà muốn cố xông lên núi... Có điều, người nhất quyết muốn đi chịu chết thì ta cũng mặc kệ người.

Triệu Thu Tức thoáng cười lạnh, lại tiếng:

- Huống hồ... Ta vừa bại dưới tay người... Coi như người vượt quan thành công.

Tiêu Thu Thủy chấp tay nói:

- Đa tạ.

Đoạn chuẩn bị cùng Tiêu Khai Nhận lên núi. Đoạn Môn kiếm tẩu nói:

- Chúng ta cùng đi lên đó.

Hóa ra Tứ kiếm tẩu vừa ngằm giết Triệu Thu Tức không thành, sợ hấn báo thù, biết rõ chỉ dựa vào sức bốn người thì tuyệt không phải đối thủ của Dao vương, muốn kết đội với Tiêu Thu Thủy cùng đi.

Tiêu Thu Thủy nghiêng đầu hỏi:

- Bốn vị thì có chuyện gì mà không thể không lên núi?

Lúc này Tiêu Thu Thủy tuy trẻ tuổi nhất, võ công cũng không cao nhưng có khí phách ẩn hiện, vân đình nhạc trì, Tiêu Khai Nhận thấy vậy, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Đoạn Môn kiếm tẩu nói:

- Chúng ta được tin hai vị Chương trưởng lão, Vạn trưởng lão đến chùa Lục Dung cứu Thiệu trưởng lão không thành, nhưng lại tra được trên Kim Đình Nga Mi, Vong Tình thiên thư của Yến Cuồng Đồ tái xuất giang hồ!

Hai vị trưởng lão vội tới, Thiên vương đặc biệt ra lệnh cho chúng ta tới nghe sai khiến.

Nghe nhắc tới Vong Tình thiên thư, Tiêu Thu Thủy không khỏi giật mình, Tiêu Khai nhận cũng đổi sắc mặt. Ngày trước Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tới chùa Lục Dung, Tiêu Thu Thủy đã nghe Thiệu Lưu Lệ nhắc tới, đương nhiên là vì Vô Cực tiên đan, bây giờ lại lộ ra sách Vong Tình thiên thư, vô lâm chỉ sợ sẽ lại nổi lên một trường sóng gió khủng khiếp nữa.

Triệu Thu Tức cười khan mấy tiếng:

- Hắc, hắc, Vong Tình thiên thư ở ngay trên đó, có điều, dựa vào bản sự của các người, đi lên chỉ có chịu chết...

Đằng Lô kiểm tẩu tức giận nói:

- Người coi thường bọn ta...

Thiểm Điện kiểm tẩu hét lớn, giống như tiếng sấm nổ giữa bầu trời:

- Người muốn thế nào?!

Triệu Thu Tức ngạo mạn đáp:

- Cũng chẳng thế nào cả. Chỉ là người muốn đi lên không bằng giết chết ta trước đã.

Hắn cười lạnh, phất tay:

- ... Trước tiên hãy qua “Thất thập nhị đao đồng đại trận” này của ta rồi hãy nói!

Ba mươi sáu đồng tử áo đỏ cùng ba mươi sáu đồng tử áo màu kia lập tức chuyển động, tất cả cầm đao, xoay chuyển càng lúc càng nhanh. Uyên

Ương kiếm tâu cười lớn:

- Dựa vào đám trẻ nít này...

Đột nhiên hàn quang lóe lên, dù cho ông ta tránh né nhanh thì râu tóc cũng đã bị cắt mất một đoạn. Chỉ thấy ánh đao lấp loáng, phương vị chuyển di, nhanh đến mức làm người ta đầu váng mắt hoa, chỉ thấy bóng đao không thấy bóng người, không khỏi cảm thấy rung mình phát lạnh, cũng không dám nói những lời xúc xiểm nữa.

Cùng lúc đó, trên trời cao bỗng vang lên tiếng “coong coong”, du dương trầm bổng, ngân nga hồi lâu. Tiêu Thu Thủy từng nghe nói trên Kim Đỉnh có một chiếc chuông lớn đặt trước vách đá cao chót vót, quanh năm ẩn trong mây mù khí núi, có lai lịch rất lớn.

Triệu Thu Túc vừa nghe thấy tiếng chuông ngân liền lập tức lệnh cho bảy mươi hai đồng tử ngừng tấn công, sắc mặt cực kỳ cung kính, phải chờ đến khi tiếng chuông hoàn toàn biến mất mới dám có cử động lại. Đẳng Lô kiếm tâu bụng đầy nghi vấn, quát lớn:

- Người lại bày trò gì nữa đây!

Triệu Thu Túc xua tay, nói:

- Các người lên núi đi.

Tứ kiếm tâu ngẩn ra, bấy giờ mới biết tiếng chuông trên Kim Đỉnh hóa ra là mệnh lệnh của bang chủ Quyền Lực bang với thủ hạ Đao vương, muốn châm chọc mấy câu nhưng lại sợ uy danh Quân lâm Thiên hạ của Lý Trầm Chu, chỉ có thể nhanh chóng lên núi.

Lúc này tiếng chuông lại vang lên, phiêu đảng giữa bốn mặt núi cao chót vót, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi chỉ thấy khí tượng xa xăm, lạnh lẽo, quay đầu lại thì đã không thấy Tiêu Thu Thủy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy đã lên núi.

Tiếng chuông vụt ngừng.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy khí núi lạnh căm, ý núi cao tuyệt, cảnh tượng trên bình đài Kim Đỉnh khiến cho hần phải hít vào một hơi lạnh.

Hóa ra trên đỉnh núi đen đặc, đã có tới mấy trăm người tụ tập.

Tiêu Khai Nhận thất thanh:

- Quyền Lực mở hội lớn ở đây.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Nhìn có vẻ không phải.

Chỉ nghe một người đứng dậy, quát lớn:

- Lý Trầm Chu, người khác sợ người chứ ta thì không, mau giao Vong Tình thiên thư ra, nếu không người núi Phổ Đà ta sẽ lấy cái mạng chó của người.

Hần vừa lên tiếng, những người khác cũng nhất tề hô hét, thực là chấn động bốn phương. Những người này y phục tạp loạn, ăn mặc bất đồng, dung mặt cũng đẹp xấu lẫn lộn, hiển nhiên là tập trung từ khắp quan nội quan ngoại về đây. Bọn họ đều công lực cao cường, đồng loạt quát tháo quả là trời long đất lở.

Nhưng dù bọn họ dám quát tháo thì cũng không dám bước lên một bước.

Đối mặt với họ, chỉ có một người.

Tiêu Thu Thủy vừa lên đã trông thấy hần.

Cơ hồ chỉ trông thấy một mình hấn... Tiêu Thu Thủy sở dĩ hít một hơi lạnh, không phải vì có nhiều người như vậy ở trên đỉnh núi, mà là vì một mình hấn.

Khi Tiêu Thu Thủy lên đến đỉnh núi, người đó tựa hồ cũng khẽ nhượng mảy.

Một người, đối mặt, với tất cả.

Đó phải là người như thế nào?

Lúc này chiếc chuông đồng lớn đặt bên đỉnh núi lại ngân lên “coong coong” nhu hòa.

Người đó ngồi trên đám cỏ, nhẹ nhàng búng tay.

Chuông cách hấn tới hơn mười hai trượng.

Chỉ phong của hấn bắn lên thân chuông, chuông lớn đến chùy sắt cũng chưa chắc đã gõ kêu được giờ lại ngân vang rõ ràng.

Tiếng chuông vừa hiện, tiếng nói của quần hào liền bị đè xuống.

Chỉ nghe tiếng chuông, không nghe tiếng người.

Mấy người Tiêu Thu Thủy ở Thiên Môn Thạch chỉ nghe thấy có tiếng chuông, chính là vì người này cách không bắn chỉ, tạo ra tiếng chuông hùng hậu, che lấp hết những âm thanh tạp loạn khác.

Người đó là ai?

Giữa cả ngàn người, vạn người, Tiêu Thu Thủy lại chỉ trông thấy hấn.

Người đó cũng ngẩng đầu lên, giống như vượt qua ngàn người, vạn người, từ trong biển người mênh mông, nhìn thẳng vào hấn... Đó là một đôi

mắt đầy tình cảm, bất đắc dĩ, mà lại ngập tràn khí phách!

Tiêu Thu Thủy chợt hiểu ra.

Hắn hiểu ra tại sao ngày trước, trong trận chiến ở núi Đan Hà, Dưộc vương Mạc Phi Oan lại tưởng nhầm hắn là “Bang chủ”, cũng hiểu tại sao đám Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà lại có ảo giác hắn là Lý Trầm Chu.

Có thể, có thể hắn và Lý Trầm Chu không hề có điểm nào tương đồng, nhưng ánh mắt, thần thái giữa hai chân mày lại thật sự quá giống nhau. Ánh mắt thoáng chút mỏi mệt, đôi chút âu lo, mệnh mang như núi cao mây phủ, mà cũng lại chần động tâm phách như sấm rung chớp giạt...

Người đó mỉm cười.

Người đó cười giống như chỉ đang chào hỏi một mình Tiêu Thu Thủy.

Lúc này trong vòng vây xung quanh đã có bảy, tám người không nhẫn nại được nữa, lần lượt rút binh khí xông ra, buông tiếng chửi lớn:

- Lý Trầm Chu, ông đây không có thời gian chơi đùa với người! Mau giao đồ ra, nếu không giao bọn ta sẽ cùng lên!

Chỉ nghe Đoàn Môn kiếm tấu đứng bên cạnh “A” lên một tiếng, nói:

- Vạn trưởng lão, Chương trưởng lão quả nhiên cũng ở đây!

Chỉ thấy hai ông lão, đứng ở ngay hàng đầu, một người cao lớn như thiên thần, dung mạo như cây ngọc trước gió, một người lại cực kỳ bí ối, thần sắc hèn hạ, dâm tiện như một lão gian thương. Sau lưng họ có bốn người, một người chính là vị đầu đà nháy ra đầu tiên chửi bới lúc nãy, còn có một ông lão mặc áo màu xanh ngọc, một vị đạo nhân giống như có xương thép, thân thép, cả người đều do thép đúc thành, cùng với một người

áo gấm đầu trọc lông lốc, trông bộ dạng quần hào có vẻ rất kính sợ bốn người này.

Tiêu Khai Nhận biết Tiêu Thu Thủy không nhận ra được, liền nói:

- Những người đó đều rất nổi tiếng, đầu đà là Cửu Cửu thượng nhân của núi Phổ Đà, ông lão là Hoa Sơn Thần vọng Nhiêu Sấu Cực, đạo nhân áo sắt kia là chưởng môn Thái Sơn Mộc Quy Chân, người áo gấm đầu trọc là “Phần trư thực lão hồ” Đao Mộc Hữu nổi danh của núi Thiên Thai, đều là những nhân vật rất lợi hại.

Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới những xác xết chìm nổi trong dòng nước Hoán Hoa Khê, có Cầu Vĩ, Tục Điều đại sư Thiếu Lâm, Tiểu Tiểu chân nhân Võ Đang, Huyết nhận Thân Do Tử, chưởng môn Kim tý xuyên sơn Đồng Thất phái Côn Luân, Cửu mã thần tướng Dàn Hà Sinh, trưởng lão Lô công Hùng Hùng, Điện mẫu Mạo Mậu núi Mạc Càn, chưởng môn Thiên Đấu mỗ mỗ, cao thủ đệ nhất Trịnh Đăng Thiên núi Linh Đài, chưởng môn Vạn Phật thủ Bắc Kiến Thiên, phó chưởng môn Thiên Phật túc Đài Cửu Công núi Bảo Hoa, Khả Thiện chân nhân Sài Bằng phái Dương Tiện núi Đồng Quan, Thạch Phiên Thiên tổng đà chủ bảy mươi hai ngọn Mã Tích sơn, tông chủ Giá Tầm U núi Nhận Đăng...

Ánh mắt hần vẫn nhìn vào người kia, người đối mặt với tất cả mọi người. Người đó không hề có chút sợ hãi nào, ánh mắt ấm áp như lò lửa ngày đông...

Đạo nhân áo sắt kia vụt hét lớn, giống như tiếng trống trận, một tiếng vang lên, lực áp vạn quân:

- Lý Trầm Chu, người rút cuộc là có chịu giao đồ ra không, Mộc Quy Chân ta không có thời gian chơi đùa với người!

Ông ta nói dứt lời đã vung tay áo lên, tay áo như một lưỡi sắt, “Roạt” một tiếng, cắt lên một khối đá trên Kim Đỉnh. Đá cứng như vải mỏng, bị

cắt ra làm đôi. Mộc Quy Chân quát:

- Lý Trầm Chu, mười sáu môn phái lớn có quá nửa bị người tàn sát đến tan cửa nát nhà, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu, người không chạy thoát nổi đâu.

Lý Trầm Chu mỉm cười. Nụ cười của hắn đầy vẻ tự phụ, ưu thương cùng mỉa mai. Kỳ lạ là ba loại tình cảm nhân sinh hoàn toàn khác biệt đó lại cùng hòa hợp trong một nụ cười của hắn. Hắn nói:

- Người tới rồi.

Mọi người ngẩn ra, nhìn nhau ngỡ ngác. Tiêu Thu Thủy lại biết Lý Trầm Chu đang nói với hắn.

Giữa trăm người, ngàn người, chỉ nói với một người. Hắn không ngờ cũng bình tình đáp:

- Ta đã tới!

Ánh mắt Lý Trầm Chu lại biến thành xa xăm như núi cao, không thể nắm bắt được, mà lại đầy tình cảm... Hai ngón tay hắn cầm một cọng cỏ, nói:

- Người quả nhiên đã tới. Ta đã nghe Liễu Ngũ kể về người, hắn bị người bắt một lần, hắn hoàn toàn chịu phục.

Lý Trầm Chu khẽ cười cười, lại tiếp:

- Bắt được Liễu Ngũ đã là rất giỏi rồi, có thể khiến Liễu Ngũ chịu phục, quả thực là không thể coi thường.

Hắn giống như bạn cũ lâu ngày mới gặp, tùy tiện chỉ vào một tảng đá bên người, ung dung bình thản nói:

- Ngồi.

Lúc này quần hào đều vô cùng kinh ngạc, lần lượt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người thanh niên lạ mặt không chút ấn tượng nào, bình tĩnh vượt qua mọi người bước lên, tự nhiên giống như trở về nhà, ngồi xuống bên cạnh Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu liếc nhìn hắn, mỉm cười nói:

- Tốt, tốt.

Tiêu Thu Thủy đang muốn đáp lời, bỗng nghe có người buột miệng chửi lớn:

- Thằng hề ở đâu ra mà dám trong mắt không người, câu kết gian đảng, Ninh Thiết Thành ta...

Tiêu Thu Thủy nghe thấy là “Ninh Thiết Thành” lập tức chấn động. Vốn “Thiên biến Vạn kiếm” Ninh Thiết Thành là kiếm thủ hạng nhất của Thanh Thành kiếm phái, có thể nói là kiếm khách tề danh với tổ phụ Tiêu Tê Ngô của Tiêu Thu Thủy, có điều làm người không những không “thành” mà còn vô cùng hèn hạ, trong biến cố Hoán Hoa kiếm phái nội ngoại năm xưa, Ninh Thiết Thành chính là một trong số những kẻ kích động, châm ngòi, ly gián, vu hãm.

Tiêu Thu Thủy hơi nhíu mày, Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Kẻ này nói chuyện quá đáng ghét... Không cần phải nói tiếp nữa.

Ninh Thiết Thành chẳng kể ba bảy hai một, tiếp tục chửi bới, bỗng thấy ngón tay Lý Trầm Chu khẽ động, Ninh Thiết Thành vụt biến sắc, vội vàng ôm miêng, ngồi phục xuống. Mọi người ngoài nhìn hồi lâu, thấy hắn cuối cùng cũng không nhịn được, “ộc” một tiếng, phun ra hai chiếc răng gãy cùng một lá cỏ tranh nho nhỏ. Một cánh hoa rơi, một phiến lá rụng cũng có

thể đả thương người, câu nói đó dưới bàn tay nhẹ nhàng băng quơ của Lý Trầm Chu thực không phải truyền kỳ, cũng hoàn toàn không phải thần thoại!

Lý Trầm Chu cũng không để ý nhiều, nhìn Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Hắn không nói nữa rồi.

Lúc này quần hào đều xao xác, rất nhiều người vô thức lùi lại vài bước. Bỗng thấy một người toàn thân mặc áo vàng rực, đeo đầy vòng vàng, tiếng kêu leng keng, cười lớn bước tới gần, giống như một đám lửa:

- Lý bang chủ, Thiên vương bọn ta có lời muốn ta bảm báo với ngài.

Lý Trầm Chu cười trầm thấp:

- Người là một trong hai tay trái phải của Chu đại thiên vương, Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần?

Thái Khấp Thần chấn động, đáp:

- Bang chủ thực có nhãn lực.

Lý Trầm Chu khẽ vươn người:

- Lúc năm vùng tại phân cục Hoán Hoa Quảng Tây, người hành sự dưới danh nghĩa Tân Diệu Thường con gái Tuyệt Diệt thần kiếm Tân Hồ Khâu?

Thái Khấp Thần lại ngẩn ra, đáp:

- Đúng.

Lý Trầm Chu nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, Tổ Kim Điện vậy mà lại vẫn không nắm bắt được nhân vật như người, trúng phải ám toán của người mà chết.

Thái Khấp Thần cùng Ung Hi Vũ hợp giết Tổ Kim Điện mới được có một ngày, hơn nữa còn đắc thủ dưới chân núi Nga Mi, hôm ấy Lý Trầm Chu vẫn đang bị quần hào vây trên đỉnh núi, thế mà Lý Trầm Chu không ngờ lại biết hết việc này, thực khiến Thái Khấp Thần phải tâm phục khẩu phục, nhất thời không nói nổi nên lời.

Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

- Ta vốn có thể giết người ở đây, nhưng hai quân giao chiến, không chém sứ giả, hôm nay thân phận người là sứ giả, người có gì thì cứ nói, ta tạm thời cho nợ lại cái đầu người, ngày sau nhất định sẽ đòi mạng cho Tổ Kim Điện.

Thái Khấp Thần nghe mà giận tím cả mặt, nhưng lại cảm thấy Lý Trầm Chu uy nghiêm đỉnh đạc, lời nói như không chút để ý mà khiến người ta tin tưởng không thể nghi ngờ, trong lòng lập tức phát lạnh. Nhưng ả nghĩ cao thủ tới vây giết hôm nay nhiều không đếm hết, bản thân cũng danh chấn giang hồ, càng huống hồ hai vị trưởng lão Chương, Vạn đều có mặt, chắc chắn sẽ bảo hộ, Lý Trầm Chu dù có lợi hại cũng không làm gì được mình, liền giả bộ lấy ra thư tín rồi vụt phóng tay, đánh ra một đoàn lửa!

Lý Trầm Chu giống như không nhìn thấy.

Ánh lửa chiếu lên mặt hắc, trong mắt hắc đột nhiên lóe lên một ánh nhìn cuồng nhiệt, thiêu đốt, không thể che giấu nổi, không thể ức chế được.

Hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, chuẩn bị một khi Lý Trầm Chu ra tay, bọn họ sẽ lập tức chặn giết. Quần hào cũng mong chờ Lý Trầm Chu xuất thủ, xem xem có thời cơ để lợi dụng hay không, xem xem nhân vật anh hùng, danh động tám phương này đúng là võ nghệ siêu phàm, thâm sâu khôn lường như đồn đại hay không.

Nhưng Lý Trầm Chu lại không hề ra tay.

Ánh mắt nóng rực của hắn vừa cháy lên đã vụt tàn lụi. Hắn như một người giữa chiều tàn hoàng hôn, mệt mỏi, mà lại có chút mỉa mai....

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Lý Trầm Chu không hề cử động, thậm chí đến cả nhìn một cái cũng lười nhìn.

Sau lưng y lại đột ngột xuất hiện một người, một văn nhân, một người giống như u hồn.

Người đó vẫn luôn đứng sau lưng Lý Trầm Chu, nhưng có mặt Lý Trầm Chu, chẳng có ai để ý tới hắn nữa.

Người đó bước ra, “roạt” một tiếng, xòe quạt, quét về phía đoàn lửa, lập tức có một đoàn hơi nước bắn ra, dập tắt ngọn lửa.

Ngọn lửa vừa tắt, hắn lại lùi về sau lưng Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu thậm chí không hề có một cử động nhỏ nào.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc đã vận dụng toàn bộ công lực chờ đợi, nhưng Lý Trầm Chu lại không hề cử động, bất động chính là thế thủ tốt nhất, cũng là cách tự thế tốt nhất. Lý Trầm Chu dù có vừa ra tay đã giết chết Thái Khấp Thần thì chung quy cũng có lý để tấn công, bây giờ y bất động như một ngọn núi nguy nga, hai người Chương Vạn ngưng tụ công

lực toàn thân, chỉ chờ một kích, đối phương lại hoàn toàn không chút sơ hở, nhất thời khí nghẹn đầy bụng, không chỗ nào phát tiết.

“Ầm” một tiếng, mặt đất chỗ hai người vỡ nát ra làm bốn năm mảnh.

Ngay trong khoảnh khắc hai đại cao thủ phát tiết chân lực toàn thân ra, chợt thấy trước mắt lóe lên một bóng người, không phải ai khác chính là Lý Trầm Chu!

Hai người kinh hãi không phải là nhỏ, vội vận nội lực, “Tàn Kim”, “Toái Ngọc” chưởng đồng loạt đánh ra!

Lý Trầm Chu lộn người, nhẹ nhàng đáp xuống tảng đá, ung dung ngồi xuống.

Khóe miệng y có thêm một tia máu, lúc ngồi xuống liền khẽ ho khan mấy tiếng.

Tiếp đó Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần trước mặt y đã trợn trừng hai mắt, ôm ngực ngã xuống, lần ngã xuống này vĩnh viễn không thể đứng dậy được nữa.

Mọi người quay đầu nhìn lại thì hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc đã biến mất, chỗ hai người vừa đứng lúc này chỉ còn lại hai vũng máu tươi.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc là hai trong bảy đại trưởng lão Chu đại thiên vương phong chức từ ngày sáng bang lập đạo còn sống sót tới nay. Trong trận đánh vây công Yến Cuồng Đồ, bảy đại trưởng lão có “Tam côn Nhất bổng” Kỳ Thập Cửu, “Đông Doanh Phù Tang khách” Chư Tự Trung, “Lãnh quyền” Cư Chính, “Tắc Ngoại thần bạc” Biện Hiểu Phong bị giết, “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm” Thiệu Lưu Lệ bị bắt, chỉ có hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc sống sót chạy thoát, có thể thấy công lực cao cường đến mức nào

Hôm nay Lý Trầm Chu bị vây trên đỉnh Nga Mi, Chu đại thiên vương lệnh cho Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tới đối phó Lý Trầm Chu, dùng Thái Khấp Thần thu hút chủ lực của Lý Trầm Chu, mấy người Lục chưởng, Ngũ kiếm chẳng qua chỉ tới để tìm kiếm tung tích Vô Cực tiên đan.

Toái ngọc Tàn kim chưởng của Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc vẫn luôn là tuyệt học độc môn, cũng là chí tôn bảo trong chưởng pháp võ lâm, Chu đại thiên vương vốn nghĩ với sức của hai đại trưởng lão, cộng thêm tứ đại chưởng môn vây tiêu cùng cao thủ các môn các phái có thể ổn thỏa tiêu diệt Lý Trầm Chu. Nhưng Lý Trầm Chu lại dùng người đứng sau lưng, một chiêu dập lửa, khiến hai người Chương, Vạn phải tự tiêu tan chân lực, tiếp đó dùng thân pháp nhanh chóng vô cùng, trước ra tay giết Liệt Hỏa thần quân, sau đánh bị thương hai người Chương, Vạn.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc dù sao cũng không phải chỉ có hư danh, cùng lần lượt đánh trúng Lý Trầm Chu một chưởng, Lý Trầm Chu đúng là đã bị thương, nhưng hai người Chương, Vạn cũng không dám ở lại, lập tức bỏ chạy.

Lý Trầm Chu thản nhiên nói:

- Ta không chém sứ giả, nhưng đối với thích khách thì lại là chuyện khác.

Nói dứt lời khước miệng lại rỉ ra chút máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Mọi người thấy Lý Trầm Chu vừa ra tay đã giết chết Thái Khấp Thần, đuổi Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim bỏ chạy, quả thực là tài như thần minh, đại bộ phận quan chúng hiểu rõ không thể địch nổi, lần lượt rút lui, nhất thời không ngờ có đến gần một nửa bỏ đi.

Về phần tứ kiếm tâu, mắt thấy Tiêu Thu Thủy cùng Lý Trầm Chu vậy mà lại giống như quen biết từ trước, Lý Trầm Chu giơ tay nhắc chân đã giết

chết Liệt Hỏa thần quân trong Song thần quân, lại đánh lui hai trưởng lão Chương, Vạn, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hai mắt nhìn đến trợn lồi cả ra.

Lý Trầm Chu thu hai tay lại, lần lượt giơ từng bàn tay lên, ngắm nhìn hai nắm quyền trắng bệch của mình, thấp giọng nói:

- Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, danh bất hư truyền, chưởng lực thật lợi hại, nhưng bọn hãn trúng phải quyền của ta, quyết không sống nổi qua hôm nay.

Tứ đại chưởng môn, Mộc Quy Chân, Đoan Mộc Hữu, Cửu Cửu thượng nhân, Nhiêu Sáu Cực cùng đám người Ninh Thiết Thanh, mắt thấy Lý Trầm Chu chỉ giơ tay nhắc chân như không việc gì, đã giết lui ba đại cao thủ ngay trước mắt mình, nhất thời cũng phải thoáng biến sắc.

Lúc này, có một người từ trong đám đông phóng ra, chính là Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ, ông ta đỡ thi thể Thái Khấp Thần, mặt đầy vẻ phẫn nộ nhìn Lý Trầm Chu, Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Người không nên vọng động thì hơn, nếu người của Chu đại thiên vương bỏ mạng hết ở đây, đối với Chu đại thiên vương cũng là một đả kích không nhỏ đâu.

Ung Hi Vũ cười lạnh, nói:

- Người trúng phải chưởng lực của Chương, Vạn trưởng lão, đã như nõ mạnh hết đà rồi.

Lý Trầm Chu bật cười:

-Vậy người có thể thử xem.

Ung Hi Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mắt sâu thẳm, xa xôi, đầy tình cảm mà lại chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu... Ông ta thân kinh bách chiến, trải vô số hiểm nguy, trước nay chưa từng sợ hãi, vậy mà bây giờ trông thấy đôi mắt Lý Trầm Chu, không ngờ lại mất đi dũng khí ra tay... Ông ta thở dài một tiếng, khẽ căn môi, nói:

- Chu đại thiên vương sai Thái Thần quân tới, vốn là để nói với các hạ một chuyện.

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Đồng thời cũng bảo ả có thể giết được ta thì giết đi. Có hai vị cao thủ Chương, Vạn, Thái Khấp Thần đương nhiên là cố thử, một khi giết được ả, cái chức Phó tổng biểu bả tử của hai mươi bảy đường thủy đạo hẳn là không thoát khỏi tay ả rồi.

Ung Hi Vũ không nói gì, Lý Trầm Chu lại tiếp:

- ả đã thất bại, người cũng chết rồi, lời của Chu đại thiên vương do người truyền lại cũng giống vậy thôi.

Ung Hi Vũ ngẩng đầu căm hận, hung hăng nói:

- Thiên vương nói: Các hạ là long vương trên đất liền, người là thiên vương đường thủy, còn ai là nhân vương, ai là thiên hoàng thì còn phải mời các hạ tới ấn chứng một phen.

Lý Trầm Chu đáp:

- Rất tốt, Chu đại thiên vương đã sớm có lòng quyết chiến với ta, hẳn ước định vào lúc nào, ở chỗ nào?

Ung Hi Vũ đáp:

- Thiên vương nói: Dựa vào thân thủ Lý bang chủ, kỳ thực không cần lựa chọn lúc nào, cũng không cần chọn nơi nào.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Được, người nói với Chu đại thiên vương, Lý mỗ nhân nhất định sẽ tới, ở bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu.

Ung Hi Vũ đột nhiên cúi đầu, không ngờ lại vái dài với Lý Trầm Chu, thực nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đúng lúc Ung Hi Vũ cúi người vái xuống, từ sau gáy bỗng bắn ra hai luồng nước đen xì, phun thẳng vào Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu không cử động. Sau lưng hắn lập tức bắn ra hai luồng nước trắng tuyền, vừa khéo chặn đứng dòng nước đen. Bốn luồng nước từ trên không trút xuống, rơi xuống đất liền bốc khói, đá núi cũng phát ra tiếng xèo xèo khô nứt. Ung Hi Vũ nheo mắt, nhìn chăm chăm vào người sau lưng Lý Trầm Chu, căm hận nói:

-Thủy vương?!

Người sau lưng Lý Trầm Chu lạnh lùng đáp:

-Đúng vậy.

Mọi người lại ồ lên, hóa ra người sau lưng Lý Trầm Chu chính là Thủy vương Cúc Tú Sơn trong Bát đại Thiên vương đánh động thiên hạ.

Chỉ nghe Lý Trầm Chu ung dung nói:

- Nhu Thủy thần quân, người đừng ra tay nữa, còn ra tay sẽ không sống sót để về báo tin được nữa đâu.

Lý Trầm Chu vẫn luôn như một người rất ôn hòa, nói chuyện bằng một giọng rất ôn hòa, nhưng một câu nói bình đạm ôn hòa đó lại khiến Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ cảm thấy run rẩy từ tận đáy lòng.

Lý Trầm Chu nhẹ nhàng đánh lui hai vị trưởng lão của Chu đại thiên vương, càn tru diệt Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần, trừng phạt đám Ninh Thiết Thành, thực là quân lâm thiên hạ. Những người vốn nghe được phong thanh, tới đây vây giết Lý Trầm Chu phần lớn đều tiêu tan dấu chí, chỉ ở lại quan sát, một bộ phận còn công khai rút lui.

Nếu chỉ vì vây giết Lý Trầm Chu thì những người này đã sớm bị nhiếp phục, nhưng đại đa số đều tới vì Vong Tình thiên thư, đó là chí bảo võ lâm, ai giành được sẽ có thể có được võ công tạo nghệ của đệ nhất kiêu hùng Sở nhân Yên Cuồng Đồ năm xưa, thử hỏi có ai mà không động tâm? Cho nên ở lại không đi, quá nửa đều là vì một cuốn kỳ thư có thể khiến người ta bị sống quên chết đó.

Chỉ nghe Hoa Sơn thần tẩu Nhiêu Sấu Cực cười lạnh, nói:

- Lý Trầm Chu, muốn bọn ta đi cũng được, chỉ cần giao Vong Tình thiên thư ra, bọn ta sẽ lập tức rời đi.

Cửu Cửu thượng nhân núi Phổ Đà cũng tiếp lời:

- Vong Tình thiên thư này cũng không phải của người, võ công người lại cao như vậy rồi, việc gì phải tranh đoạt sách này... Hãy cứ giao ra, để người có duyên trong thiên hạ cùng xem, không phải mọi người đều có lợi sao!

Cửu Cửu thượng nhân nói trúng ngay vào tâm sự của mọi người, quân hào đều trầm trồ khen phải, hô hào hưởng ứng, vang rền như sấm.

Thái Sơn Mộc Quy Chân thấy rõ võ công Lý Trầm Chu, lấy một địch một, tuyệt không ai thắng nổi, nhưng nếu mọi người đều thông suốt, đồng loạt xông lên, cho dù võ công Lý Trầm Chu có cao thì cũng là song quyền khó địch ngàn tay, lập tức cao giọng nói:

- Nếu như tên này chịu giao ra thì coi như thôi, nếu không giao, chúng ta cùng xông lên, đối phó với loại gian ác này, không cần phải giảng giải

đạo nghĩa giang hồ, giết đi trừ hại cho dân là được!

Đoan Mộc Hữu núi Thiên Thai cười âm u:

- Đúng thế, võ công hãn có cao cũng vô dụng. Năm xưa Yến Cuồng Đồ cũng là bị chúng ta đồng loạt xông lên, giết cho phải bọ chạy trốn chết, không rõ sống chết.

Những lời này nói ra, mọi người lại bắt đầu bốc hỏa, lòng tin tăng cao, hò hét không thôi.

Chỉ nghe có người giận giữ quát:

- Mặt dày vô si! Năm xưa mười sáu môn phái lớn công sát Yến Cuồng Đồ, nào có bỏ chút sức lực nào, đều chỉ theo sau làm trò, người thật sự ra tay là Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang, làm gì có loại như các người!

Người nói là Đao vương Triệu Thu Tức, khuôn mặt hãn đã đỏ bừng vì phấn uất và bất bình. Bỗng nghe có tiếng hét lớn:

- Ăn nói quàng xiên! Vây giết Yến Cuồng Đồ, Quyền Lực bang chỉ làm bộ làm tịch, thực sự sát thương Yến Cuồng Đồ là trưởng lão của Thiên vương bọn ta, bảy đạo trưởng lão bọn ta đều vì trận này mà hy sinh đến năm, bây giờ lại đến lượt các người nhảy ra nhận công sao?!

Người cao giọng nói là Đoạn Môn kiếm tẩu trong tứ kiếm tẩu, Lý Trầm Chu hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

-Người này cũng thực có can đảm.

Tiêu Thu Thủy khẽ rùng mình, chỉ cảm thấy Lý Trầm Chu ở nơi thập diện mai phục, tứ diện sở ca này mà vẫn ung dung nhàn nhã, cười nói tự nhiên, còn có thể xem hình nghe tiếng, phán định nhân vật, trong lòng vô cùng khâm phục.

Chỉ nghe có người cười lạnh, nói:

- Quyền Lực bang các người nội bộ tranh quyền đoạt lợi, quý đánh quý, người giết người, chuyện trong nhà mình tự nhiên là chạy ngay hàng đầu, Chu đại thiên vương với Yến Cuồng Đồ là hai phái đối lập, người lên ta xuống, tự nhiên là phải liều mạng già, cái đó thì có gì mà đáng nói!

Kẻ lên tiếng là Hoa Sơn thần tẩu Nhiêu Sáu Cực, Nhu Thủy thần quân Ung Vi Vũ mắng trả:

- Mười sáu môn phái các người mà cũng tính là hiệp nghĩa tương trợ ư?! Năm xưa nếu các người không hợp lực tiêu diệt Yến Cuồng Đồ, Yến Cuồng Đồ sẽ lần lượt giết sạch các người, các người vì muốn giữ mạng chó mới thêm dầu vào lửa, không ngờ lúc đánh giết lại vẫn nấp sau lưng người khác, thực là mất hết mặt mũi rồi!

Nhiêu Sáu Cực gầm lên giận giữ, đang muốn phóng ra, Đoan Mộc Hữu núi Thiên Thai đã rất thâm trầm, chặn lão lại, nói:

- Người của Thiên vương nghe đây, Chúng ta lên Nga Mi lần này, một là vì tru giết Lý Trầm Chu, trừ hại cho thiên hạ, hai là vì cầu chí bảo võ lâm Vong Tình thiên thư có thể thấy lại ánh mặt trời. Chúng ta chửi bới nhau ở đây khác nào người nhà bôi mặt đánh nhau, chẳng phải đã trúng kế của kẻ địch rồi sao?

Mọi người nghe vậy đều thấy đồng tình, nhất thời lại xếp thành trận thế, bao vây Lý Trầm Chu. Triệu Thu Tức cười lạnh:

- Hay thật, dám gọi là nhân sĩ chính đạo võ lâm không ngờ lại “cùng bọn” với người của Chu đại thiên vương rồi!

Thủy vương Cúc Tú Sơn hầu cận sau lưng Lý Trầm Chu cũng góp lời:

- Đâu chỉ “cùng bọn”, quả thực là “cùng bầy”.

Đoan Mộc Hữu lại không hề biến sắc, cười khặc khặc nói:

- Cho dù là “hợp ô” thì cũng đã làm sao? “Hạ lưu” thì thế nào? Nếu như nhất định phải nói, ngày trước hại đạo hắc bạch chúng ta vây công Yến Cuồng Đồ, không phải cũng “lưu” như vậy, cũng “ô” như thế ư!

Bấy giờ bỗng có một đại hán lưng đeo đôi đoản kích cao giọng nói:

- Đoạn lão quân, vạn vạn lần không thể, có câu, đạo diệt hữu đạo, chúng ta lấy Chu đại thiên vương kiểm chế Quyền Lực bang, sớm muộn cũng có ngày nuôi ong tay áo, càng hưởng hồ còn hủy hoại nguyên tác trì chính hành hiệp của chúng ta....

Người này vừa nói liền lập tức có mấy người phụ họa. Tiêu Thu Thủy nhận ra được, hán tử này là hào kiệt một dải Hồ Nam, cũng là hiệp sĩ tuổi trẻ sáng bang lập đạo, trượng nghĩa phù chính, khoái ý ân thù, ngoại hiệu “Ngân kích Ôn hầu”, họ Đường, tên Khiết Chi, không hề có quan hệ gì với Đường môn.

Đoan Mộc Hữu mỉm cười ôn hòa:

- Đường lão đệ, chuyện này người có điều không biết, chúng ta tới đây hôm nay là vì Vong Tình thiên thư, chỉ cần Lý bang chủ chịu giao ra.... Tất cả đều có thể thương lượng. Chúng ta với người của Chu đại thiên vương đã cùng có kẻ thù chung, vậy sao không “kề vai tác chiến”?

Ngân kích Ôn hầu Đường Khiết Nhi nói:

- Không đúng, chúng ta tới đây hôm nay là vì tiêu diệt Quyền Lực bang vạn ác bất từ, rồi tập hợp mọi người đánh tan tổ chức Chu đại thiên vương, sao có thể lẫn lộn đầu đuôi, mưu cầu cướp đoạt bảo vật.

Những lời này của Đường Khiết Nhi khiến cho rất nhiều người phải cúi đầu xấu hổ, trong lòng Tiêu Thu Thủy lại càng tán thưởng. Đoan Mộc Hữu

có chút dở khóc dở cười, nói:

- Đường lão đệ trẻ tuổi, không biết chuyện giang hồ không phải chính sẽ là chính, tà sẽ là tà, nếu phân định rạch ròi ra thì chuyện ở biên cảnh đã không thể ứng phó được rồi.

Đường Khiết Nhi nghiêm mặt đáp:

- Hán, tặc bất lưỡng lập, chuyện trên giang hồ đồng thanh cộng khí, ta cũng hiểu đôi chút, chỉ là có một số nguyên tắc, không thể đảo ngược được, chuyện này cũng là đại nghĩa, đại nghĩa không thể xê dịch.

Một bộ phận nhân sĩ võ thực thực sự mang trong lòng một bầu nhiệt huyết, nghe những lời Đường Khiết Nhi nói, khơi dậy tâm địa hiệp nghĩa, không khỏi rùng mình tỉnh ngộ.

Nhiều Sáu Cực biết tròng diệt không dễ khống chế, bèn ngoắc tay gọi Đường Khiết Nhi, thấp giọng quát:

- Người, tiểu huynh đệ, tới đây, tới...

Lão muốn ngăn cản Đường Khiết Nhi nói tiếp, nhưng cùng lúc đó, chợt thấy tinh quan lóe lên, Đao Mộc Hữu vung tay, một cây dao găm hình rắn dài bảy tấc đã đâm ngập vào ngực Đường Khiết Nhi.

Đường Khiết Nhi không kịp đề phòng, ngã ngửa ra sau, huynh đệ hắt vôi vàng đỡ lấy, cùng quát lên giận giữ.

Mọi người đều biến sắc, Cửu Cửu thượng nhân vung sạn trượng quét ngang, quét ngã vài người, những người này hiển nhiên đều không phải đối thủ của chưởng môn bốn môn phái lớn...

Tiêu Thu Thủy đứng phắt dậy, cực kỳ tức giận với hành vi của đám người tự xưng danh môn chính phái như Đao Mộc Hữu. Mắt thấy một vị

nghĩa muội của Đường Khiết Chi đang xông tới, Đoan Mộc Hữu vung cánh tay béo mập, sắp bắt trúng cổ họng nàng, Tiêu Thu Thủy không thể nhẫn nhịn được nữa, giống như thấy huynh đệ của mình đang bị lăng nhục, vận lực vào tay, quệt lên mặt đá cứng rắn, tiếp đó dùng thủ pháp một trong Tam đại tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, Mạn thiên Phong vũ, bắn ra.

Đoan Mộc Hữu thấy nội lực Tiêu Thu Thủy không ngờ lại mạnh đến như vậy, cát đá mang theo tiếng rít gió ào ạt, bắn thẳng tới, bột vàng vút bỏ cổ gái kia, tập trung tinh thần đón đỡ.

Đúng lúc ấy, cọng cỏ trong tay Lý Trầm Chu đã bắn ra.

Bay được nửa đường, thân cỏ tách ra làm ba đoạn.

Đoan Mộc Hữu đang muốn hất văng cát đã thì bỗng cảm thấy hai tay đồng thời tê dại, đang định lùi tránh thì huyệt Khiêu Hoàn lại vụt đau xót, ngã phục xuống đất, cát đá của Tiêu Thu Thủy đều đánh thẳng vào mặt lão.

Cỏ tranh tuy nhẹ nhưng lại phát sau tới trước.

Cát đá từ tay Tiêu Thu Thủy phóng ra, với nội lực kinh người của hẳn bây giờ, khuôn mặt Đoan Mộc Hữu lập tức máu thịt bầy nhầy, ngã gục xuống đất.

Tất cả mọi người cùng ồ lên, tiếng của Mộc Quy Chân vang vọng chói tai:

- Người của Hoán Hoa kiếm phái làm chó săn cho Quyền Lực bang!
Không thể tha cho hẳn!

Rất nhiều người kêu gào:

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc Hữu!

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc Hữu!

Càng có người hô lớn:

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc đại hiệp!

- Tiêu Thu Thủy là kẻ địch với người trong bạch đạo!

Tiêu Thu Thủy nhất thời có trăm cái miệng cũng không thanh minh lại được, giận quá quát lớn:

- Mạng của Đường Khiết Chi thì sao! Chẳng lẽ bị Đoan Mộc Hữu vô cớ giết hại là xứng đáng hay sao?

Hiện tại công lực hẳn cực kỳ dồi dào, chỉ hô to lên đã ép hết những thanh âm rối loạn tại trường, nhưng đã có bảy, tám món binh khí đánh về phía hắn. Tiêu Thu Thủy cực kỳ phẫn nộ, nhất thời quên cả tránh né, Lý Trầm Chu ở bên cạnh khẽ phất tay áo một cái đã ép lùi tất cả những kẻ tấn công.

Lúc này huynh đệ bên cạnh Đường Khiết Chi đã bảo vệ thi thể hắn, cướp đường chạy tới, đứng cạnh Tiêu Thu Thủy, một người trong số đó đau đớn nói:

- Tiêu đại hiệp, tôi biết ngài trước nay chính nghĩa, mong ngài chủ trì công đạo cho đại ca chúng tôi.

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết làm thế nào mới phải, Tiêu Khai Nhạn bên kia đã bắt đầu giao đấu với người khác. Tiêu Thu Thủy cảm thấy mình làm liên lụy nhị ca, lại khiến thanh danh Hoán Hoa kiếm phái bị vấy bẩn, tội nghiệt thâm trọng, nhưng lại không cách nào biện bạch, nhất thời tức giận đến cùng cực, chợt nghe Lý Trầm Chu dứt khoát nói:

- Trong võ lâm, thông thường đều là như vậy, bọn chúng nói người là thế nào thì người chính là thế đó, người có muốn biện bạch cũng không được.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên đứng dậy, lộn người một lúc, bổ nhào ba vòng, hai quyền đánh ra mấy phát, tiện miệng ngâm mấy câu thơ, hát vài khúc nhạc ngắn, sắc mặt bình hòa, lại ngồi xuống, đối diện với Lý Trầm Chu.

Lần này đến lượt Lý Trầm Chu không hiểu gì cả, hấn gãi gãi mũi, hỏi:

-Người làm gì vậy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta muốn làm mình không đến mức quá câu nệ vào chuyện này.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lộ ý cười như nước xuân:

-Tốt, rất tốt.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Mặc cho người khác thấy ta như thế nào, ta vẫn là ta.

Hắn cũng mỉm cười, nụ cười giống như núi xuân đặng xa:

- Chẳng lẽ để bọn họ nói xong, ta liền không còn là ta nữa hay sao?

Ánh mắt Lý Trầm Chu càng có vẻ hân thưởng:

- Đâu có chuyện đó! Nếu là như vậy thì ta đã sớm biến thành thiên hạ đệ nhất quái vật rồi.

Lý Trầm Chu Quân lâm Thiên hạ, chính là nhân vật thần bí được đồn thổi nhiều nhất trên giang hồ, trong võ lâm, nếu thực như lời đồn, không biến thành ba đầu sáu tay thì cũng là loại quái vật không phải người.

Tiêu Thu Thủy mặc kệ tiếng huyên náo của người xung quanh, nhìn thẳng vào y, nói:

- Người làm người, không giống như bộ hạ của mình, đám Tả Thường Sinh, Khang Xuất Ngự, Khuất Hàn Sơn đều vô cùng hèn hạ, xảo trá.

Lý Trầm Chu gật đầu:

-Ta cũng cực kỳ xảo trá.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đáng tiếc bọn chúng thật sự là bất nghĩa.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lại lộ vẻ tiêu điều mà chất chứa đại chí:

- Nhưng nói theo một cách khác, bọn họ là tận trung.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đây cũng là cái gọi là: “Người ở giang hồ, thân bất do kỷ” sao?

Lý Trầm Chu phất tay:

- Kỳ thực đại anh hùng, chân hào kiệt cũng chẳng có gì “do kỷ” với không “do kỷ”, chỉ là đám người thế tục như chúng ta không buông bỏ được danh, lợi, quyền, dục, bất do kỷ cũng là xứng đáng!

Lúc này Triệu Thu Tức đã dẫn bảy mươi hai đồng tử bảo vệ Lý Trầm Chu, Lý Trầm Chu thì vẫn tiếp tục đối thoại với Tiêu Thu Thủy, giống như không hề nhận thấy.

Tiêu Thu Thủy trầm tư một thoáng rồi nói:

- Khuất Hàn Sơn tuy hèn hạ nhưng quả thực là trung thành.

Hắn nhìn sang Lý Trầm Chu:

-Ta tới là vì ông ta nhờ ta tới gặp người.

Lý Trầm Chu khẽ nhượng mảy:

-Ồ?

Tiêu Thu Thủy nói:

-Khuất Hàn Sơn chết rồi.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lập tức ảm đạm, cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang đặt trên đầu gối, lặp lại:

-Hắn chết rồi.

Tiêu Thu Thủy ngừng một chốc rồi mới nói:

- Ông ta chết vì tranh đoạt Vô Cực tiên đan.

Hắn nói xong liền nhìn không chớp vào Lý Trầm Chu, muốn xem xem vị nhân kiệt đương thế này khi nghe tới bảo vật mà nhân sĩ võ lâm năm mớ cũng muốn có đợc, sẽ có biểu hiện thế nào.

Không có biểu hiện.

Một chút biểu hiện cũng không có.

Lý Trầm Chu chỉ nhàn nhạt “À” một tiếng.

Tiêu Thu Thủy kể tiếp:

- Ông ta cướp Vô Cực tiên đan là muốn giao cho người, khi đó ông ta bị Liệt Hỏa, Nhu thủy, Ngũ kiếm, Lục chưởng tập kích, đã đứt một tay, nhưng vẫn kiên trì muốn dâng lễ vật này lên cho người.

Lý Trầm Chu chậm rãi lắc đầu, ánh mắt cũng không biết là tức giận, đau buồn, hay là tiếc nuối:

- Vô Cực tiên đan đúng là bảo vật hiếm có, nhưng vì nó mà chết thì thực không đáng chút nào.

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào y:

- Khi Khuất Hàn Sơn lấy được thuốc thì đã trọng thương, chỉ sợ người của Chu đại thiên vương truy sát, vì thế liền dùng con tin uy hiếp ta, bắt gia giao thuốc đến tay người, cũng hy vọng sau khi người nhận thuốc có thể xuống núi cứu viện ông ta một chuyến.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Hắn ở đâu?

Chứ không hề hỏi: "Bây giờ tiên đan đang ở đâu?"

Tiêu Thu Thủy cảm động sâu sắc, nghiêm mặt nói:

- Ông ta giao tiên đan cho ta rồi bị người ta giết.

Lý Trầm Chu ngược mắt lên, ánh mắt như điện:

-Ai giết hắn?!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Lục chưởng. Kỳ thực chỉ còn lại ngũ chưởng, sau cũng bị Khuất Hàn Sơn giết mất một chưởng, bây giờ cả tứ chưởng đều không còn.

Lý Trầm Chu hỏi:

-Tại sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Bị giết rồi.

Lý Trầm Chu lập tức hỏi:

-Bị ai giết?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

-Xà vương.

Lý Trầm Chu nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi:

-Hai tên Xà vương?

Tiêu Thu Thủy trả lời không chậm trễ:

-Ông già và thiếu nữ.

Lý Trầm Chu thở ra một hơi:

- Hai kẻ đó thèm muốn tiên đan đã lâu.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy càng thêm bội phục: Lý Trầm Chu nhìn người chuẩn xác, biết đám Xà vương đã sớm có ý phản, hiển nhiên là đã có cảnh giác.

Lúc này mọi người xung quanh nghe thấy tin tức của Vô Cực tiên đan đều cùng dừng tay, vươn cổ dòng tai lên lắng nghe. Không nghi ngờ gì, Vong Tình thiên thư, Vô Cực tiên đan đều là chuyện cực kỳ hấp dẫn.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Người không nhìn nhầm, Xà vương ra tay đoạt tiên đan, sau đó thiếu nữ giết ông già, thiếu nữ sau lại bị ta và Đường Phương giết.

-Đường Phương.

Lý Trầm Chu mỉm cười khen ngợi:

- Là cô gái gần đây thường cùng người xông pha giang hồ.

-Đúng thế.

Trước mắt Tiêu Thu Thủy phảng phất như hiện lên hình ảnh Đường Phương sắc mặt trắng bệch, Đường Phương đã bị thương, không khỏi lại lo âu trùng trùng.

Lý Trầm Chu cũng nhìn ra được, quan tâm hỏi:

- Xà vương đã làm gì Đường Phương rồi?

Tiêu Thu Thủy tức giận đáp:

- Cản bị thương rồi.

Lý Trầm Chu “ồ” lên một tiếng, Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Sau được Đường Cương đưa về Đường gia trị độc rồi.

Lý Trầm Chu thở phào một hơi, nói:

- Nơi này chung quy cũng cách xa Đường môn..... Với thủ đoạn dùng độc của Đường gia bảo, muốn trị liệu chất độc của Xà vương, tất không thành vấn đề, quan trọng là về tới kịp...

Đám đông phía kia nghe thấy hai người lại không nói về Vô Cực tiên đan nữa đã sớm không bình tĩnh được, có người quát lên:

- Ê, nhóc con, rút cuộc là Vô Cực tiên đan đang ở đâu?

Những người khác cũng mồm nậm miệng mườì, nhao nhao truy hỏi, cứ như chỉ sợ hỏi muộn một chút, Vô Cực tiên đan sẽ vỗ cánh bay đi mất.

Lúc này Tiêu Khai Nhạn đã về lại trong trường, tới gần chỗ Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy. Lý Trầm Chu cũng không để ý tới những kẻ khác,

ngghiêm túc nói:

- Người nói rất đúng, bộ hạ của ta bản lĩnh đủ cao nhưng phẩm hạnh tốt xấu không đều, những kẻ hèn hạ như Xà vương càng khiến thanh danh của Quyền Lực bang vạn kiếp bất phục.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Quyền Lực bang sớm đã vạn kiếp bất phục.

Sắc mặt Lý Trầm Chu thoáng biến đổi, nhưng vẫn cười nói:

-Lời người nói quá võ đoán.

Tiêu Thu Thủy trả lời dõng dạc:

-Ta nói sự thực.

Lý Trầm Chu cười lạnh:

- Không có Quyền Lực bang, chỉ dựa vào đám quân tử tham sống háo công này, thiên hạ sẽ tốt hơn sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Sẽ không.

Lý Trầm Chu mỉm cười, hỏi:

-Cho nên mới...

Tiêu Thu Thủy lại ngắt lời y:

- Nhưng có Quyền Lực bang sẽ lại càng tệ.

Lý Trầm Chu đã biến sắc.

Tiêu Thu Thủy vẫn nói tiếp:

- Bọn họ là bộ hạ của người, bộ hạ người phẩm đức tốt xấu không đều, đó là không đúng, người phải phụ trách chuyện này.

Lý Trầm Chu đáp:

- Không sai, ta hẳn phải chịu trách nhiệm, nhưng người cũng từng lãnh đạo một nhóm huynh đệ, năm xưa khi tổ chức mở rộng, không thể khống chế mọi chuyện như ý, người cũng không thể chiếu cố tất cả mọi người, quản lý tất cả mọi việc.

Tiêu Thu Thủy quả quyết nói:

- Không thể quản thì nên buông bỏ.

Lý Trầm Chu trầm mặc, sau đó hẳn ngẩng đầu, nói:

- Người có biết là, mười mấy năm nay, chỉ có một mình người là dám nói với ta như vậy....

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào y, chân thành đáp:

- Chính vì như vậy nên ta mới nói.

Lúc này, người xung quanh đều vì Tiêu Thu Thủy mà thầm đổ mồ hôi. Với tính cách và võ công của Lý Trầm Chu, giết Tiêu Thu Thủy thực dễ như trở bàn tay, vậy mà Tiêu Thu Thủy lại vẫn dám liên tục chống đối y như vậy.

Quần hào lại càng kỳ quái đau đầu, vốn thấy Tiêu Thu Thủy ngồi cạnh Lý Trầm Chu liền nhận định họ là cùng một bọn, lại thêm vừa nãy Tiêu Thu Thủy tru sát Đao Mộc Hữu, càng tin chắc không ngờ, giờ lại thấy hai người đối chọi gay gắt, duy trì ý kiến riêng, hoàn toàn không giống như cùng đường.

Hồi lâu sau, Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

-Liễu Ngũ lợi hại.

Tiêu Thu Thủy nói:

-Ồ?

Lý Trầm Chu thở dài:

- Ta đang khen ánh mắt của hã. Hã không nhìn nhầm người.

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Ừm.

Lý Trầm Chu bỗng mỉm cười, nụ cười lại đầy vẻ mệt mỏi và mĩa mai:

- Người biết hã nói thế nào không?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Lý Trầm Chu tự trả lời:

- Hã nói loại người giống như người, có thể thu nhận vào Quyền Lực bang thì nhanh chóng thu nhận, nếu như không thể thì phải nhanh chóng giết đi, để lại thêm một ngày cũng không được.

Lý Trầm Chu nghiêm túc nói:

- Liễu Ngũ là nhân kiệt thế gian, hã nói về người như vậy là coi trọng người.

Tiêu Thu Thủy cũng cảm động:

-Ta sợ hã quá coi trọng ta.

Lý Trầm Chu mỉm cười mệt mỏi:

- Người không có danh tiếng lớn, võ công lại thấp....

Y bỗng nói bằng một giọng rất đặc biệt, rất xa xăm:

-Có điều, hãn không hề nhìn nhầm.

Ánh mắt Lý Trầm Chu chột tối lại:

- Nhưng mà, hãn vẫn nhìn nhầm rồi.

-Người hãn nhìn nhầm là ta.

Thấy Tiêu Thu Thủy không hiểu, Lý Trầm Chu giải thích:

- Bởi vì tuy người đáng sợ nhưng ta lại không giết người, ta muốn chờ đến khi người càng đáng sợ hơn sẽ tới giết người. Nếu như vì một người tương lai có thể trở thành kẻ địch của mình mà phải giết hãn trước thì ta sẽ không phải là Lý Trầm Chu nữa, Lý Trầm Chu không phải loại người kém tự tin như vậy.

Lý Trầm Chu lại nói:

- Trong võ lâm hiện tại, hai người trẻ tuổi gây nhiều tiếng tăm nhất một là người, một là Hoàng Phủ Cao Kiêu. Ta không giết các người, trừ phi là hãn giết người trước, hoặc là người giết hãn, sau đó (thiếu)

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, không nói tiếng nào. Lúc hãn trầm tư, hiển lộ một áp lực như thiên cổ bi ai vạn cổ sầu, đến cả quần hào đang xáo xác bất an nhất thời cũng không dám quấy nhiễu. Tiếp đó hãn mở miệng. Chỉ nói có một chữ:

-Tạ.

Lý Trầm Chu rất trân trọng lắng nghe một chữ này, rồi thực nặng nề đáp lại một câu, chỉ có hai chữ:

-Không tạ.

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt nói:

- Ta tạ là tạ huynh lại cho ta một cơ hội.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Kỳ thực người biết ta là Lý Trầm Chu thì không cần cảm tạ ta, dù có thất bại thì cũng là ta tự tìm.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Huynh biết ta là Tiêu Thu Thủy, nhất định sẽ cảm tạ huynh, huynh không cần từ chối.

Tiêu Thu Thủy tuy tuổi còn trẻ nhưng ngồi đối mặt với bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang Lý Trầm Chu lại có thể cười nói như không, chẳng hề thấy chút thất thố, sợ sệt nào.

Lý Trầm Chu bỗng nói:

-Đạo bất đồng không thể cùng bàn luận, có phải vậy không?

Tiêu Thu Thủy trả lời dứt khoát:

-Phải.

Lý Trầm Chu lại hỏi:

- Vậy chúng ta có phải là tri âm không?

Tiêu Thu Thủy không hề do dự chút nào, đáp:

-Phải.

Lý Trầm Chu vung hai tay, cùng vỗ một chương với Tiêu Thu Thủy, cười lớn, nói:

- Đáng tiếc không có rượu, nếu không chỉ với một chữ “phải” này cũng đủ để uống ba trăm chén.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kỳ thực anh hùng bàn luận cũng không phải là không thể không có rượu.

Lý Trầm Chu càng đồng cảm, cười sáng khoái, nói:

- Đúng đúng đúng, lão đệ thực là hợp ý ta. Chỉ có loại tầm thường mới cần phải chén rượu trong mới nói được hào ngôn tráng ngữ, ha ha ha! Chúng ta há lại chỉ như thế!

Bồng nhiên nghiêm mặt nói:

- Đây là lần thứ hai ta trông thấy đệ, đệ có biết không?

Tiêu Thu Thủy lại ngạc nhiên:

-Ta chưa từng gặp huynh mà.

Lý Trầm Chu cười cười, Tiêu Thu Thủy vẫn kiên trì:

- Nếu ta đã từng thấy huynh, nhất định sẽ nhớ.

Lý Trầm Chu cười vang vọng như từ trên đỉnh núi xa xăm:

- Ta trông thấy đệ, đệ không trông thấy ta, bởi vì ở cách nhau quá xa.

Y tiếp:

- Nhân lực đệ không tốt được như ta.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên:

-Phải chăng là....

- Phải chăng là chỗ giao giữa Đại Độ Hà và sông Thanh Y....

Lý Trầm Chu mỉm cười, gật đầu.

... Khi nhóm Tiêu Thu Thủy tới một dải núi Quan Âm, trên trời mưa phùn lất phất, nước sông cuộn trào muôn hình vạn trạng, từng đợt sóng lớn kinh tâm động phách giữa chốn mêng mang, lòng sông có một chiếc thuyền nhỏ, trước sau vẫn chìm nổi giữa sóng dữ không trôi đi.

... Nước sông cuộn cuộn, sóng lớn ngập trời, người ở trên cầu xích sắt bị khí phách bài sơn đảo hải đó chân nhiếp, tâm lý sợ hãi trước tự nhiên bao la cũng lên đến cực điểm, thế nhưng chiếc thuyền nhỏ đó lại như một phiến lá rụng, mặc sóng phiêu bạt, do bản thân chẳng hề gắng sức chống chọi cho nên ngược lại không hề lo lắng đến chuyện lật chìm.

... Tiêu Thu Thủy nhìn qua còn tưởng đó là một phiến lá rụng.

Bởi vì nếu là người thì không thể không sợ hãi tự nhiên, không thể dung hòa đến như vậy vào đại tự nhiên.

Thế nhưng đó không phải lá, mà là thuyền.

Không chỉ vậy mà trên thuyền còn có người.

Người chính là Lý Trầm Chu.

Gặp, mà không thấy.

Thực là như gặp chân nhân, chân nhân gặp mà không biết.

Tiêu Thu Thủy bật cười:

-Hóa ra là huynh.

Ánh mắt hần lại lóe lên vẻ hưng phấn, hỏi:

- Vậy thì mấy người đại hiệp Lương Đẩu trong chùa Phục Hồ là bị huynh bắt đi?

Lý Trầm Chu hỏi ngược lại:

-Chuyện xảy ra lúc nào?

Tâm Tiêu Thu Thủy bắt đầu chìm xuống:

-Tối qua.

Lý Trầm Chu đáp:

-Không thể nào. Tối qua bọn ta bị vây trên đỉnh núi.

Tâm Tiêu Thu Thủy hoàn toàn chìm xuống, chìm tới tận đáy. Hần biết Lý Trầm Chu sẽ không nói dối hẳn.

Mà cũng chẳng có lý do gì để phải lừa gạt hẳn.

Lý Trầm Chu nói:

- Lần này ta tới Nga Mi là muốn lòng bắt hai tên Xà vương, không ngờ là lại có đồn đại không biết từ đâu ra, kéo tới đủ loại cao thủ, chỉ thẳng là ta

tới đây giết chết Yến Cuồng Đồ, đoạt được Vong Tình thiên thư, vì thế bị vây chiến suốt cả một ngày, thực là không thể hiểu nổi...

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Thiếu chút nữa thì ta quên mất một chuyện.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Vô Cực tiên đan?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta muốn giao nó cho huynh, hoàn thành lời hứa của ta với người khác.

Vừa nhắc tới Vô Cực tiên đan, gần như tất cả mọi người có mặt đều cùng vươn cổ, nghếch tai, trợn trừng mắt, muốn được nhìn thấy chí bảo võ lâm này.

Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Đó là thứ Khuất Kiếm vương khổ cực đoạt về, ta đương nhiên phải nhận lấy.

Tiêu Thu Thủy sáng khoái đáp:

-Được.

Đoạn xòe tay ra, trong lòng bàn tay là năm viên thuốc màu đỏ.

Khoảnh khắc thuốc vừa xuất hiện, liền có mấy tiếng gầm trầm đục như dã thú, bóng người vụt lóe lên, phóng thẳng tới chỗ hai người.

Kẻ ra tay đầu tiên là người Tiên Ti vừa quát tháo truy hỏi tung tích Vô Cực tiên đan lúc này. Hắn vừa tay, tay phải đoạt thuốc, tay trái trong nháy mắt đã đánh ra mười hai chiêu, có chín loại võ công không ngờ còn là kỳ

chiêu hiểm gặp, thậm chí là đã thất truyền trên giang hồ, trong đó một chiêu không ngờ lại là Đạt Ma chỉ Thiếu Lâm chính tông.

Nhưng Lý Trầm Chu xuất quyền, kẻ đó liền lập tức bắn ra ngoài.

Bắn đi rất xa, lúc ngã xuống đất đã không còn hơi thở nữa.

Nhưng người phóng tới rất nhiều, bao gồm cả Nhiêu Sấu Cực, Mộc Quy Chân và Cửu Cửu thượng nhân, Ninh Thiết Thành cùng đám Nhu Thủy thần quân.

Lý Trầm Chu hơi nhường mày, Tiêu Thu Thủy đã nhìn thẳng vào hắn, lắc đầu.

Lý Trầm Chu thoáng trầm ngâm, không có cử động, năm viên thuốc trên tay Tiêu Thu Thủy đã bị người ta đoạt đi hết.

Tiêu Thu Thủy đang từ từ nói tiếp:

- Số thuốc này vốn là do Thiệu Lưu Lệ trộm lấy từ chỗ Yến Cuồng Đồ. Lão dùng thuốc giả, dụ Ung Hi Vũ đem đi, dâng lên Chu đại thiên vương, muốn mượn đao giết người, đáng tiếc Khuất Hàn Sơn không biết, nửa đường ra tay đoạt lấy, muốn đem dâng lên huynh, cho nên uy hiếp ta làm như vậy...

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nói, tại trường tiếng quát tháo liên miên, Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói không ngừng nghỉ, Lý Trầm Chu cũng kiên trì chuyên tâm lắng nghe. Người có mặt đã chết mất mấy người, bị thương hơn mười, tất cả đều vì tranh đoạt số Vô Cực tiên đan giả này, đã không rảnh để ý tới hai người Tiêu, Lý nữa thì còn lấy đâu ra thời gian mà nghe hắn kể chuyện.

Lý Trầm Chu cố ý hỏi:

-Vậy thì, số thuốc này có độc?

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Đúng thế, số thuốc này có kịch độc!

Bấy giờ chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng “ai da”, “ai da”, “ai da”, Hoa Sơn Nhiêu Sấu Cực đã đoạt được một viên thuốc, sát thương một loạt mấy người, chỉ sợ kẻ khác tới đoạt liền lập tức uống vào.

Mọi người đỏ mặt tía tai, tất cả đều vì tranh giành mấy viên thuốc mỗi viên có thể tăng tiến một giáp công lực này, làm gì còn thời gian mà nghe hai người trao đổi? Cho dù có nghe được thì cũng chẳng bao giờ chịu tin.

Tiêu Thu Thủy chứng kiến tất thấy, khẽ thở dài nói:

- Chẳng lẽ trên thế giới này, lời thực lòng lại không thể khiến người ta tin tưởng như lời dối trá sao?

Lý Trầm Chu thoáng cười, đáp:

- Cũng có lẽ vì lời nói thực khó nghe hơn lời nói dối nhiều.

Lúc này lại nghe mấy tiếng kêu thảm, Cửu Cửu thượng nhân đã đánh ngã mấy kẻ tranh cướp, lấy được một viên thuốc, mừng rỡ như phát điên, bật cười ha hả, nuốt ngay xuống bụng, trong đầu chỉ mơ tưởng tới cảnh công lực hăn tăng vọt thêm một giáp, vừa đánh vừa cười sảng sặc.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rùng mình sờn gai ốc, mặc cho trước mắt có bao nhiêu là người, trong tiếng hô hào chém giết, hăn chỉ cảm thấy như mình đang ở trong một thế giới không phải của loài người.

Lý Trầm Chu nhìn hăn như thấu hiểu tất cả, nói;

- Đệ không cần tự trách, có nói gì cũng vô dụng, bọn chúng sẽ không nghe đâu.

Lúc này Mộc Quy Chân và Ninh Thiết Thành đã đoạt được mỗi người một viên, ngửa cổ uống vào, Ninh Thiết Thành còn vừa uống vừa dùng song kiếm đâm mạnh, cắt cho một người đang ôm thân hăn muốn đoạt thuốc lòi ruột đổ gan đầy đất.

Lý Trầm Chu nghiêng đầu hỏi:

- Vậy ba viên thuốc thật đã bị đệ uống mất rồi?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, hỏi:

- Là Tống cô nương nói với huynh phải không?

Lý Trầm Chu cười đáp:

-Phải.

Nụ cười của y bỗng có một vẻ tuấn mỹ đầy mê ảo:

- Ta đã sớm biết số thuốc này là giả.

Tiêu Thu Thủy giật mình hỏi:

- Huynh đang thử xem ta có đang lừa huynh hay không?

Lý Trầm Chu nhìn thẳng vào hăn, đáp:

- Bởi vì đệ chưa từng lừa ta.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

- May mà ta sẽ không lừa huynh.

Lý Trầm Chu mỉm cười nhìn hẳn:

-May mà.

Lúc này chỉ còn lại một viên Vô Cực tiên đan, người tranh ta đoạt, nhưng có Ung Hi Vũ công lực cao nhất, ông ta phóng ra độc thủy, đánh lui mọi người, một số bị nước dính phải lập tức gào thét lăn lộn, vô cùng khổ sở. Ung Hi Vũ nắm được viên thuốc, ném sang phía tứ kiếm tẩu, quát vội:

- Để ta đoạn hậu, mau mang về dâng lên Thiên vương!

Uyên Ương kiếm tẩu trong tứ kiếm tẩu vung tay bắt được viên thuốc, Đoạn Môn kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu, Đằng Lô kiếm tẩu vội vàng tổ chức kiếm trận, đối kháng cường địch. Mọi người biết đây là viên thuốc cuối cùng, đều dốc toàn lực tranh cướp, còn đám Nhu Thủy thần quân vì bị Kiếm vương trộm mất thuốc, tự biết mình thất trách, sợ Chu đại thiên vương trách tội, lại càng toàn lực chống chọi.

Hai phe giao đấu, bên các phái người đông thế mạnh, người của Chu đại thiên vương cảm thấy áp lực rất lớn, đến lúc này, đám Nhiêu Sấu Cực, Cửu Cửu thượng nhân, Mộc Quy Chân còn chưa thỏa mãn, đều muốn xông đến cướp nốt viên thuốc này, dần bao vây đánh tới, Thiểm Điện kiếm tẩu gặp nạn đầu tiên, bị giết đầu mình hai nẻo.

Tiêu Thu Thủy đứng phắt dậy, nói:

- Họ từng cùng ta kề vai chiến đấu, ta không thể ngồi yên mà nhìn.

Đúng lúc đó, bỗng nghe có người kêu lên:

-Hắn, hắn uống mất rồi!

-Để hắn uống rồi, xong rồi!

Nhu Thủy thần quân đang giết đến đỏ cả mắt, bỗng dừng nghe thấy vậy liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Uyên Ương kiếm tẩu đang lộ một nụ cười quỷ dị. Ung Hi Vũ gầm lên phẫn nộ:

- Người... Người không ngờ lại dám tự uống vào?

Mọi người thấy thuốc đã mất hết, chán nản thu tay, Uyên Ương kiếm tẩu cũng không nói gì, giống như một đứa nhỏ ăn trộm kẹo, lại sợ người lớn phát hiện, đứng trơ mắt nhìn Ung Hi Vũ.

Nhu Thủy thần quân giận giữ không kiềm chế nổi, tung người đánh tới, mới được mấy chiêu, Uyên Ương kiếm tẩu đã rơi vào hiểm cảnh. Bỗng nhiên lại có hai thanh kiếm xen vào, hóa ra Ngũ kiếm tình như chân tay, chung quy cũng không nguyện để Nhu Thủy thần quân giết chết huynh đệ mình, vì thế thành ba đánh một, nhất thời quây tròn đấu với Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ.

Các tay chân khác của Chu đại thiên vương thấy mấy vị đầu lĩnh loạn thành một đoàn, nhất thời cũng không biết phải giúp ai đánh ai, thực là bối rối đến cùng cực.

Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng hét vang lên chói tai.

Hóa ra trong quần hào một nữ phi, ở rất gần Hoa Sơn thần tẩu Nhiêu Sấu Cực, liếc thấy bộ dạng Nhiêu Sấu Cực liền vuột miệng hét lên kinh hãi, cô ta đưa tay run run chỉ vào mặt Nhiêu Sấu Cực, không ngờ lại sợ đến ngất xỉu.

Mọi người vì thế đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sắc mặt Nhiêu Sấu Cực vừa tím vừa xanh, ngũ quan méo mó, thất khiếu đổ máu, nhưng bản thân hẳn lại giống như không hề nhận ra, vẫn còn có vẻ cực kỳ đặc ý.

Cảnh tượng đó vô cùng đáng sợ, mọi người đều sợ hãi không nói nên lời. Nhiêu Sấu Cực thấy mọi người nhìn mình, sắc mặt đều rất kinh sợ, còn

nghĩ rằng mình do công lực tăng vọt, thần quang ẩn hiện, vẻ mặt lại càng đặc ý.

Cửu Cửu thượng nhân vốn đang chìm đắm trong giấc mộng tiên đan mình vừa uống vào, bỗng thấy Nhiêu Sáu Cực như vậy, bất giác cảm thấy kinh hồn táng đờm, kêu lên:

-Nhiêu huynh....

Còn chưa dứt lời, Nhiêu Sáu Cực đã “phốc phốc” hai tiếng, hai tròng mắt bật nảy ra khỏi hốc mắt, lỗ tai, mũi đều rụng xuống, ngay cả miệng cũng nứt toác ra. Mọi người hét lên sợ hãi, những người nhát gan đến cả binh khí trong tay cũng không cầm chắc nổi nữa.

Nhiêu Sáu Cực bấy giờ mới đổ phịch xuống đất, Cửu Cửu thượng nhân đá long phát lạnh, bỗng thấy mọi người lại nhìn sang phía mình, thần tình cũng tương tự như lúc nhìn Nhiêu Sáu Cực, chỉ là càng thêm kinh sợ. Hắn đưa tay sờ sờ lên mặt, chợt thấy da trên hai tay đã tróc xuống, máu thịt thối rữa, liền gào lên:

- Ta... Ta.... Ta không lẽ cũng.....

Nói đến đây, thanh âm càng lúc càng chói tai, càng lúc càng kiệt lực, đến cuối cùng chỉ nghe tiếng gió rin rít, không còn thành từ ngữ gì nữa. “Phốc phốc” hai tiếng, hai tròng mắt hắn cũng bật nảy ra ngoài.

Ninh Thiết Thành đứng gần đó hét lên:

- Đây là thuốc gì! Đây là thuốc gì!

Vừa kêu vừa nôn, da mặt đã bắt đầu đổi sắc.

Chỉ nghe “roạt” một tiếng, một bóng người vượt qua đám đông, hạ xuống trước mặt Tiêu Thu Thủy, túm cổ hắn, gào lên khàn giọng:

-Mau đưa thuốc giải ra!

Tiêu Thu Thủy lắc đầu thờ dài, nhìn Mộc Quy Chân nói:

-Không có thuốc giải.

Mộc Quy Chân vung chưởng muốn đánh, Lý Trầm Chu cũng thờ dài, nói:

-Người đi đi.

Đoạn đánh ra một quyền, lồng lực Mộc Quy Chân liền lồm xuống, máu tươi phun trào, phun được một nửa đã biến thành màu lam, mọi người vội vàng tránh né, Mộc Quy Chân đã bỏ mạng rồi. Lão chết rồi, thân thể bắt đầu thối rữa, Ninh Thiết Thành chứng kiến tận mắt, chân tay đều nhìn ra, gào khóc:

-Đây là... Đây là thuốc gì.

Răng cửa hăn đã bị Lý Trầm Chu đánh gãy, lúc nói do mồm miệng run rẩy, lại càng đáng sợ, có người đã ôm mặt bỏ chạy, có người quỳ phục xuống đất nôn mửa, Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta cũng không biết, thuốc này vốn là độc dược do trưởng lão Thiệu Lưu Lệ của Chu đại thiên vương dùng để hạ độc chủ nhân mình, bây giờ Thiệu Lưu Lệ đã chết, thuốc giải cũng không còn nữa.

Uyên Ương kiểm tấu hét lên sợ hãi, run giọng nói:

- Tại sao người... người không sớm nói trước?!

Tiêu Thu Thủy thờ dài:

-Ta đã nói rồi.

Mọi người nghĩ lại, mơ hồ nhớ ra, Tiêu Thu Thủy tựa như có nhắc tới... Nhưng lúc đó tất cả đều giết đến sôi máu, người tranh ta đoạt, có ai để tâm mà nghe được?

Lúc này Ninh Thiết Thành cũng đã “phốc phốc” hai tiếng, trong mắt bật lồi ra ngoài, rất nhiều người tự hào can đảm cũng không dám nhìn nữa, che mắt tránh lui. Uyên Ương kiểm tấu thở dài, cao giọng nói:

- Thay ta bảm báo với Thiên vương, nói là ta trước lúc chết còn có lỗi với người! Bây giờ ta chết thay người, cũng coi như ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nói dứt lời liền vung kiếm tự vẫn, thi thể gục xuống tay hai huynh đệ.

Mọi người đều kinh hãi chấn động, lần lượt rút lui, còn lại không đến trăm người.

SẤM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Lý Trầm Chu thở dài:

- Người tranh ta đoạt, đến cuối cùng cũng chỉ còn kết quả như vậy.

Tiêu Thu Thủy chột hỏi:

- Nếu như huynh không biết số đan dược này là giả thì phải chăng là cũng lao mình vào tranh cướp?

Lý Trầm Chu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng đáp:

-Đúng vậy.

Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Ta đã uống ba viên Vô Cực tiên đan, viên đầu tiên là bị Thiệu Lưu Lệ bắt uống, còn hai viên là Tống cô nương mang lại cho....

Lý Trầm Chu gật đầu cười:

- Những chuyện đó Minh Châu đều đã kể hết với Sư Dung, Sư Dung báo lại với ta... Cô ấy cũng đã uống một viên, viên này để lại cho ta:

Nụ cười Lý Trầm Chu đầy vẻ giảo hoạt, lại cũng cực kỳ bắt mắt:

- Cô ấy còn nói đệ là một quân tử chân chính.

Tiêu Thu Thủy đang định nói, bỗng nghe từ dưới núi vọng lên tiếng quát lớn vang dội như ở ngay bên tai:

- Há! Nhóc con Quyền Lực bang! Mau cút xuống đây!

Tiêu Thu Thủy cảm thấy giọng nói này rất quen tai, Lý Trầm Chu đã mỉm cười nói:

- Hừ! Sao các người không tự mình bò lên đây!

Y tùy tiện chậm rãi nói, thanh âm lại trầm trầm lan tỏa đi khắp chốn. Lúc này, trên đỉnh núi bỗng nghe “vụt vụt” hai tiếng, hai bóng người phóng nhanh đến, y phục tung bay làm nổi lên gió lốc kịch liệt, khiến cho quần hào có mặt đều không mở nổi mắt ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, tại trường đã có thêm hai người, đều mặc áo bào trắng, một người tóc bạc kim quan, một người tóc trắng ngân quan, đều là đạo nhân. Phần lớn những người có mặt, thanh niên, trung niên, thậm chí là cao tuổi đều không nhận ra, nhưng có một số ít cao thủ lớn tuổi thì sắc mặt đại biến, có người còn quỳ phục xuống đất, run rẩy kêu:

-Tổ sư gia tha mạng.

Mọi người không hiểu tại sao, hai vị lão nhân này cũng chẳng để ý tới hẳn, người tóc bạc kim quan bình thản nói:

- Ai là Lý Trầm Chu?

Chỉ thấy Lý Trầm Chu cũng đứng dậy, thái độ vô cùng kính cẩn lễ độ, mọi người đang ngạc nhiên không hiểu lại lịch hai người tới lớn đến mức

nào, chợt thấy Tiêu Thu Thủy bước tới hành lễ, cung cung kính kính nói:

- Vãn bối bái kiến hai vị tiền bối.

Hóa ra hai người này không phải ai khác chính là hai vị danh nhân Võ Đang từng vô tình cứu mạng Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu ở dãy Đan Hà: Thiết Kỵ đạo trưởng, Ngân Bình chân nhân!

Hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình nổi danh với tam tuyệt kiếm, chưởng, nội công, nhất là nội công đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh, chí cao vô thượng, nhưng hai người họ hôm đó do không biết Tiêu Thu Thủy đã uống Vô Cực tiên đan, thiếu chút nữa đã bỏ mạng dưới tay Tiêu Thu Thủy, tới tận hôm nay trong lòng họ vẫn âm thầm cảm kích Tiêu Thu Thủy đã xuống tay lưu tình.

Hai người trông thấy Tiêu Thu Thủy, nhớ lại thất bại ở Đan Hà, cũng có chút ngượng nghịu, Thiết Kỵ cười hỏi:

- Thằng nhóc, cậu cũng tới rồi, cô nương đâu?

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy thoáng hồng, nhớ tới chuyện hoang đường, ní non ngày đó trong khe núi Đan Hà, Ngân Bình nhìn hẩn một chốc, nói:

- Ai nha, sao vẫn cứ nội công tốt, võ công tệ thế này!

Có vẻ ông ta chỉ nhìn qua đã biết công lực và võ nghệ Tiêu Thu Thủy không hề tương xứng nhau.

Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải nói gì cho tốt, Thiết Kỵ lại hô lên:

- Ở đây có ai là Lý Trầm Chu không?

Lý Trầm Chu bình tĩnh đứng dậy, bước ra, nói:

-Chính là ta.

Thiết Kỳ đưa mắt đánh giá y một lượt, lẩm bẫm:

-Rất khá, rất khá.

Ngân Bình cũng thở dài, quay sang phía Thiết Kỳ, nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên, câu này quả thực không sai, xem ra chúng ta cũng nên sớm về hưu thôi.

Thiết Kỳ cười khổ đáp:

- Có điều vẫn phải làm xong việc này rồi mới đi được.

Ngân Bình cũng bất đắc dĩ nói:

- Chuyện đó cũng không dễ làm nhỉ?

Thiết Kỳ nói:

- Cho dù làm được thì cũng phải tìm một đồ đệ tốt, chỉ dựa vào đám tầm thường trong quán thì sao kế thừa được y bát của ta?

Lý Trầm Chu ngắt lời, hỏi:

- Hai vị tìm ta có việc gì?

Thiết Kỳ hỏi:

- Người có phải là có một thủ hạ, tên là Liễu Tuy Phong không?

Lý Trầm Chu gật đầu, Thiết Kỳ nhượng mày nói:

- Vậy thì đúng rồi. Ở nhà họ Tiêu Hoán Hoán, hẳn giết chương môn Thái Thiện cùng chủ trì tổng quán Thủ Khuyết của phái ta. Ta muốn thay

đám đồ rửa nổi nhục, báo mối thù này.

Ngân Bình nói:

- Thiếu Lâm nghe nói cũng mất mát chưởng môn Thiên Chính còn cả Mộc Thiên xếp hàng thứ ba, Mộc Diệp xếp hàng thứ tư cùng với Long Hồ xếp hàng thứ sáu trong bảy đại cao thủ. Được biết hai người Mộc Hiệp xếp hàng thứ hai cùng Báo Tượng xếp hàng thứ bảy cũng muốn lên Kim Đỉnh tìm Liễu Ngũ báo thù rửa hận...

Thiết Kỵ lại nói:

- Lại nghe người ở đây đoạt được Vong Tình thiên thư, võ công hẳn là đã không tệ, công thêm Vong Tình thiên thư, làm thế sao được!... Cho nên bọn ta chạy tới trước, muốn gặp người trước khi Mộc Hiệp và Địa Cực tới...

Ngân Bình nói:

- Người mau gọi Liễu Ngũ cùng ra đây.

Lý Trầm Chu mỉm cười, nụ cười của y xa xăm như bóng núi xuân, lại giảo hoạt như cáo, nhưng cũng cực kỳ dễ coi:

- Là ai nói với hai vị ta lấy được Vong Tình thiên thư ở đây?

Ngân Bình đáp:

-Một lá thư.

Lý Trầm Chu hỏi:

-Một lá thư?

Thiết Kỵ trả lời chắc chắn:

-Là một lá thư.

Lý Trầm Chu bỗng nhường mày, hỏi:

- Các người biết ta đang ở đây, còn cả chuyện Vong Tình thiên thư, đều là vì nhận được một lá thư?

Đại đa số mọi người đều gật đầu hoặc đáp phải, một số ít im lặng để phòng. Nụ cười Lý Trầm Chu mang vẻ mỉa mai khôn tả:

- Vì một lá thư thần bí, chúng ta tự dưng chạy lên Nga Mi, chém giết một hồi...

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy thì trước đó lời đồn Chiến sư Cổ Hạ Ba bị giết thì là thế nào?

Lý Trầm Chu đáp:

- Cổ Hạ Ba cùng mấy kẻ khác đúng là bị Liễu Ngũ và Đao vương giết. Ta vốn đã vây Xà vương ở Nga Mi, đám Cổ Hạ Ba giả ý du ngoạn muốn cứu hai người bọn chúng, mà Cổ Hạ Ba lại vốn là môn nhân của nhà Mộ Dung, một trong võ lâm tứ đại thế gia “Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, lai ý bất thiện, tự có ý thu lãm Xà vương, thế nên ta ra lệnh giết.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lần đầu tiên lộ ra một chút ít, một tia phẫn nộ:

- Cho nên cũng vì thế mà bại lộ hành tung.

Ngân Bình ngạc nhiên hỏi:

- Nói như vậy, ở đây không hề có chuyện Vong Tình thiên thư gì cả?

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Vong Tình thiên thư thì không có, Vô Cực tiên đã lấy đi mười mấy mạng người rồi.

Ngân Bình nói:

- Không cần biết có hay không, bọn ta vẫn là người của phái Võ Đang, một vụ huyết án của Võ Đang kia vẫn cần nợ máu trả bằng máu.

Lý Trầm Chu cười:

- Trong võ lâm lấy máu trả máu, lấy răng trả răng vốn là chuyện thường tình.... Hai vị kiếm, chưởng, công lực tam đại tuyệt, nhưng hai vị cũng biết, trong bang ta vốn có Tứ đại hộ pháp..

Ngân Bình thoáng biến sắc:

- “Cửu thủ Thần ưng” Tôn Kim Viên và “Phiên thiên văn” Thẩm Tiềm Long đã chết lâu rồi....

Lý Trầm Chu lại nói ngay:

-Còn có hai người Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư.

Chỉ nghe hai người Thiết Ky, Ngân Bình đồng thanh hô:

- Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm?!

Lý Trầm Chu cười đáp:

-Đúng vậy.

Thiết Ky, Ngân Bình cũng có thời đại của mình. Khi họ còn trẻ lại càng háo dững háo chiến hơn bây giờ, đánh đâu thắng đó, nhưng cũng có một đôi nan huynh nan đệ, giống như hai người họ, cực kỳ nổi tiếng trên giang hồ.

Đó chính là Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm trữ danh.

Đông kiếm Lam Phóng Tình, Tây kiếm Bạch Đan Thư, hai người họ từng tạo ra không ít gió tanh mưa máu trên giang hồ, đương nhiên cũng từng bước từng bước khiến Đông nhất kiếm, Tây Nhất kiếm cuối cùng phải quyết đấu với Thiết Kỵ, Ngân Bình.

Họ chiến đấu trên đỉnh Thiên Sơn.

Trận đấu đó quả thực là kinh thiên động địa, cả bốn người đều sống sót nhưng từ đó về sau, Thiết Kỵ, Ngân Bình vẫn tóc theo đạo, Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm cũng quy phục Quyền Lực bang, không còn kẻ vai xông pha giang hồ, chẳng chút kiêng dè như ngày trước nữa.

Đối với cả bốn người, ảnh hưởng của trận chiến đó đều cực lớn, khiến cho họ cùng nhất thời sinh ra ý muốn thoái lui.

Nhưng hai cặp đôi này lại thủy chung chẳng ai chịu phục ai, bọn họ chỉ biết đối phương vẫn còn sống, liền không ngừng khổ luyện, có lẽ cũng là để vì một trận chiến không thể tránh khỏi sau này.

Bây giờ, trận chiến định mệnh đó không ngờ đã tới, hơn nữa còn là ngay hôm nay.

Lúc này bỗng nghe “boong” một tiếng, chiếc chuông lớn bên vách đá Kim Đỉnh bỗng bay lên, bên trong xuất hiện hai luồng sáng nhanh như ánh chớp, đâm thẳng vào xương sống Thiết Kỵ, Ngân Bình.

Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư, cũng có thể coi là hai người tuyệt dị trong võ lâm gần trăm năm nay.

Kiểm pháp của họ đi theo đường quỷ dị, mau lẹ, bất ngờ, cho tới nay kiếm thuật trong tà phái vẫn không ai có thể vượt qua được hai người họ.

Hai người Thiết Ky, Ngân Bình nổi danh với chưởng, kiếm, nội công tam tuyệt, kiếm pháp là chính tông của Võ Đang âm nhu, chưởng pháp đã đạt tới đỉnh cao của Võ Đang mềm dẻo, còn về nội lực, tạo nghệ cao cường sợ rằng đã không còn kém tổ sư khai phái Võ Đang Trương Tam Phong năm xưa.

Hai người Thiết Ky, Ngân Bình hiểu rõ sự sắc bén của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm, nếu giao đấu chính diện, kết quả không thể nói trước được.

Nhưng lần này lại có biến cố đột ngột phát sinh.

Chiếc chuông khổng lồ kia không ngờ lại là nơi Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm ẩn nấp.

Hai luồng kiếm quang mờ nhạt như đom đóm nhưng cũng nhanh như điện chớp, đã đâm vào lưng Thiết Ky, Ngân Bình.

Hai kiếm của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm đều trúng đích.

Trong khoảnh khắc đó, nội lực thâm hậu của Thiết Ky, Ngân Bình mới được bộc lộ hoàn toàn.

Họ đồng loạt xoay người.

Hai kiếm của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm “bằng bằng” hai tiếng, cùng gãy lìa.

Mũi kiếm vẫn nằm lại trên lưng Thiết Ky, Ngân Bình.

Thiết Ky, Ngân Bình quay người, xuất kiếm.

Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm dùng kiếm gãy ngăn cản. Thiết Ky, Ngân Bình, xuất chưởng, chưởng kinh đánh mạnh vào ngực Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm.

Tiếp đó thân hình Đông nhất kiếm, Tây nhất bay ngang ra xa, bay đến đâu, máu tươi đổ xuống đến đấy.

Nhưng thân thể hai người chưa chạm đất đã vụt uốn mình, lao xuống dưới núi.

Thiết Kỵ quát giận:

-Chớ chạy...

Thanh âm vụt tắt.

Ngân Bình hét vang:

-Đuổi...

Tiếng hét chợt ngừng.

Hai người loạng chà loạng choạng nhưng thân pháp vẫn cực kỳ nhanh chóng, đuổi sát theo sau.

Chỉ sau một loáng đã không còn thấy bóng dáng bốn người đầu nữa, giống như một cơn ác mộng tới thực nhanh rồi lại ra đi không dấu vết.

Trên mặt đất vẫn còn lưu lại những vết máu tươi đáng sợ.

Có vết là từ trên người hai đại cao thủ Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm chảy xuống, có vết là từ trên mình hai vị lão tiền bối Thiết Kỵ, Ngân Bình đổ ra, cũng có vết là dấu tích quần hào võ lâu vút bỏ tính mạng, liều chết tranh đấu.

Các cao thủ nhãn quang sắc bén tại trường đều nhìn ra được.... Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm tuy ra tay đánh lén nhưng võ công tuyệt không thua kém Ngân Bình, Thiết Kỵ quá nhiều.

Bây giờ Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm thân bị trọng thương, hại vị hộ pháp của Quyền Lực bang sợ là sẽ khó giữ được mạng, nhưng hai vị danh nhân Võ Đang không chừng cũng sẽ giống như vậy.

Đối phó với hai vị đạo nhân võ công tuyệt thế, Lý Trầm Chu từ đầu đến cuối không hề ra tay.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được kêu:

- Không công bằng. Thế là không công bằng!

Lý Trầm Chu nghiêng đầu hỏi:

- Thế nào là không công bằng?

Tiêu Thu Thủy giậm chân nói:

- Đây là bộ hạ người đánh lén Thiết Kỳ, Ngân Bình, sao tính là anh hùng hảo hán!

Lý Trầm Chu nghiêm mặt nói:

- Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm võ công xấp xỉ Thiết Kỳ, Ngân Bình nhưng vẫn hơi kém nửa bậc, chuyện này ta đã biết. Bọn họ đồng thời cũng là kẻ thù truyền kiếp, hai người Bạch Đan Thư, Lam Phóng Tình muốn giết hai lão đạo kia tuyệt đối là không đủ sức, chẳng lẽ ta còn phải ép buộc họ mặt đối mặt, một đấu một giao đấu? Thế chẳng phải dồn hai người từng lập không ít công lao hãn mã cho Quyền Lực bang vào chỗ chết? Nếu như đó là anh em bạn bè của đệ, đệ có nhẫn tâm làm như vậy không? Cho nên ta không khuyến khích, cũng không ngăn cản. Ta không ra tay đã là tốt lắm rồi. Nếu như là anh em của đệ, mắt nhìn họ sắp phải chết rồi, chưa cần bàn đến chuyện họ ra tay có quang minh chính đại hay không, thử hỏi đệ có nhẫn nhịn để không ra tay trước hay không? Sao?

Tiêu Thu Thủy nhất thời không thể nói được gì. Lý Trầm Chu cười cười, lại tiếp:

- Kỳ thực, muốn làm một cao thủ võ lâm, trước tiên là phải tai nghe tám phương, mắt nhìn sáu hướng, hơn nữa còn phải lúc nào cũng đề phòng nguy hiểm xảy ra, trước tiên phải luôn coi mình đang ở vào tuyệt địa... Thiết Kỳ, Ngân Bình võ công tuy cao nhưng không khỏi quá ngây thơ, không thích hợp làm những chuyện giang hồ gian hiểm, thâm độc này.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng như sao trời:

- Ta không biết huynh nói thế là đúng hay là sai, nhưng quý bang sở dĩ hủ bại, bang chúng sở dĩ thanh danh cực ác cũng chính là vì cái nguyên tắc vì mục đích không từ mọi thủ đoạn này, thậm chí là thay đổi nguyên tắc, vừa lên là đã dùng thủ đoạn, không tiếc vứt bỏ tín nghĩa.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Một môn một phái, phải trái đúng sai, há lại chỉ đơn giản như vậy? Thử nói một mạch Thiếu Lâm, môn hộ sâm nghiêm, môn quy lại càng nổi danh thiên hạ mà cũng có loại người như Mộc Thiên, Mộc Diệp bán bạn cầu vinh...

Lý Trầm Chu chậm rãi nói:

- Hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng, thấy thế có phải không?

Giọng y tuy bình hòa nhưng lại vang vọng truyền ra xa, chỉ nghe bên sườn núi truyền tới thanh âm cực thâm hậu, trầm tĩnh:

- A Di Đà phật, người ai không ác, chỉ Phật là thiện.

Chỉ thấy trên đỉnh núi không biết từ lúc nào đã có thêm hai vị tăng nhân. Một người mặt đầy nếp nhăn, thân như gỗ mục, nhưng hai mắt trầm lặng, lưng đeo bao vải dài, người còn lại vóc dáng cường kiện, râu đen phủ dài nhưng ánh mắt lại thực hiền hòa, hông đeo giới đao.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Kim Đỉnh Nga Mi hôm na thật là náo nhiệt, bằng mặt mũi Lý Trầm Chu ta không ngờ lại mời được nhiều tiền bối bao nhân tới như vậy.

Cao thủ võ lâm tại trường nghe nói là hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tường tới đều không khởi thoáng động dung.

Nguyên lai chùa Thiếu Lâm ngoài trưởng lão Bão Tàn hành tung bí ẩn, không biết có còn ở trên chốn nhân gian nữa không ra thì còn có bảy vị danh tăng: Bảy sư huynh đệ bọn họ nắm giữ các chứng vụ quan trọng trong chùa Thiếu Lâm, danh động giang hồ, Thiên Chính là đại sư huynh, cũng là người võ công cao nhất, nhưng đã bị Quyền Lực bang mai phục ám sát tại Kiếm lư Tiêu gia.

Còn lại nhị sư huynh Mộc Hiệp quản lý Thiếu Lâm Đạt Ma Đường, Tàng Kinh lâu, nghiêm nhiên có thể phó chưởng môn phái Thiếu Lâm, tam sư huynh Mộc Thiên quản lý sự vụ của hai đường La Hán, Sám Hối. Tứ sư huynh Mộc Điệp nắm Tụng Kinh Đường, sau hai người Mộc Thiên, Mộc Điệp đều là thủ hạ đại tướng dưới tay Liễu Tùy Phong, cuối cùng bị Thái Thiện chân nhân Võ Đang giết chết.

Ngũ sư huynh Địa Cực quản lý Thiếu Lâm tự giam, lục sư huynh Long Hồ nắm giữ hình pháp nhưng lại bị quân phản nghịch giết ở trong Xuyên. Thất sư đệ Báo Tượng quản Phổ Độ đường. Bây giờ Thiên Chính, Mộc Thiên, Mộc Điệp, Long Hồ đều đã lần lượt qua đời, chỉ còn lại ba người Mộc Hiệp và Địa Cực, Báo Tượng.

Hôm nay Mộc Hiệp cùng Báo Tượng đã lên Kim Đỉnh Nga Mi.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhớ tới rất nhiều chuyện.

Hắn nhớ tới mấy chiến dịch lớn mà hắn từng trải qua.

... Kiếm lư Tiêu gia giằng co với Quyền Lực bang, trong đình Nhất Công, Tứ tuyệt Nhất quân, thập cửu thần ma cùng nhóm bên mình đối kháng. Trong đình Ngũ Long, Lưỡng Quảng thập hổ, Quyền Lực bang đấu với phe bên mình. Trong chùa Biệt Truyện, cao thủ trong Bát đại Thiên vương Quyền Lực bang cùng thủ hạ của Chu đại thiên vương chém giết lẫn nhau....

... Còn cả lúc trở về Tiêu gia, Cổ Thâm, Tề công tử, cao thủ tám môn phái lớn, đại hiệp Lương Đẩu... giao tranh cùng bốn Thiên vương trong Bát đại Thiên vương Quyền Lực bang, sau đó đến cả Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm, Thái Thiện, Thủ Khuyết Võ Đang đều xuất động, còn dẫn ra cả Liễu Tỳ Phong cùng Nhất sát, Song sí, nhất phượng hoàng của hắn....

Nhưng tình huống hôm nay còn kịch liệt hơn.

Trên Kim Đỉnh Nga Mi, chưởng môn bốn môn phái lớn cùng các lộ hào kiệt tụ tập, còn có cả cao tăng Thiếu Lâm Mộc Hiệp và Báo Tượng, danh nhân Võ Đang Thiết Kỳ và Ngân Bình, trưởng lão của Chu đại thiên vương Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, thậm chí cả hai hộ pháp Quyền Lực bang, Đông nhất kiếm và Tây nhất kiếm.

.... Giống như có đại khí tượng đang tới gần sát...

Tiêu Thu Thủy không khỏi nhú mày.

Hắn phát hiện Lý Trầm Chu trong nhìn hắn đầy hứng thú.

Đại địch trước mắt, Lý Trầm Chu không chú ý tới Mộc Hiệp và Báo Tượng, ngược lại còn để ý tới hắn.

Lý Trầm Chu hỏi một câu càng khiến hắn không thể hiểu nổi.

-Đệ biết ta thích sử dụng vũ khí gì nhất không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Lý Trầm Chu mỉm cười, giơ hai nắm tay mình lên.

Hai tay y thanh tú, ngón tay y mạnh mẽ, bàn tay y hồng nhuận, ngón tay y dài mà trắng trẻo.

Tay y giống như tay của người làm thơ, lại giống tay người vẽ thư họa, nhưng y nắm chặt hai bàn tay lại.

-Ta không tin vũ khí.

Y nói:

- Ta chỉ tin tưởng nắm tay mình.

-Quyền chính là quyền.

- Nắm quyền chính là nắm quyền.

- Ra quyền có lực chính là quyền lực.

- Nhân vật nhỏ không thể một ngày không tiền, chỉ đại trượng phu mới không thể một ngày không quyền! Cho nên chúng ta so với Kim Tiền bang năm xưa lại càng cường thịnh hơn, càng mạnh mẽ hơn, càng nhân tài lớp lớp.

- Cho nên ta chỉ tin tưởng vào nắm tay mình.

Lý Trầm Chu nắm quyền, quay người, đối mặt với Báo Tượng và Mộc Hiệp.

- Chùa Thiếu Lâm vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Thiên Chính bị giết, nguyên nhân chủ yếu là vì phương trượng quý phái, võ công có thể nói là đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, nếu không phải bị ám toán thì không thể nào thất bại được.

Mộc Hiệp nghe nói tới đây, thấp giọng nói một tiếng:

-Thiện tai.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Thiếu Lâm mấy trăm năm nay danh chấn thiên hạ, độc bộ một phương, chưa thấy có một môn phái nào có thể tiêu diệt được thực lực Thiếu Lâm, lần này Thiên Chính tuy vong nhưng vẫn còn Mộc Hiệp đại sư, đúng là phúc của Thiếu Lâm.

Mộc Hiệp đáp:

-Thí chủ quá khen.

Lý Trầm Chu nói:

- Đại sư lúc chưa xuất gia là tài tử trứ danh của Tâm minh Hoạt sát phái, kiếm thật đã đạt tới mức có thể tá kiếm, bác kiếm, tâm kiếm hợp nhất, hơn ừa còn là danh gia ám khí một thời, mấy vị tiền bối ám khí “Mãn thiên tinh”, “Vũ sái trường nhai” đều từng phải chịu thiệt dưới tay đại sư.

Mộc Hiệp cười nhẹ:

- Đáng tiếc sau này gặp phải Đường lão thái thái, chưa được thấy mặt đã bại trận rồi.

Lý Trầm Chu cười:

- Đường lão thái thái không đặt chân vào giang hồ, võ công thần khí khó lường, đại sư có thể sống sót dưới tay bà ta, kỳ thực đã là khó có rồi.

Đoạn nghiêm túc nói:

- Cho nên tại hạ nếu muốn cùng đại sư so chiêu giao đấu thì nhất định phải vô cùng cẩn thận, vô cùng cẩn thận.

Nếp nhăn dày đặc trên mặt Mộc Hiệp đại sư tựa như khe buông lỏng ra một chút, ánh mắt sắc bén thoáng một tia mẫn tài, nói:

- Lý bang chủ mời cứ việc ra tay, bần tăng có thể không mở sát giới thì sẽ tận lực không tạo sát nghiệt.

Lý Trầm Chu vái dài, cười nói:

-Đa tạ....

Ánh mắt Mộc Hiệp đại sư vẫn như điện quang, nhìn thẳng vào Lý Trầm Chu, nói:

- Hôm nay ta không tìm ngài, bang chủ chắc chắn cũng sẽ tới tìm Thiếu Lâm, cho nên xin thứ cho bần tăng làm càn.

Lý Trầm Chu mỉm cười, tự tin bước ra giữa trường.

Mọi người đồng loạt tản ra một khoảng trống.

Lý Trầm Chu vạt áo phấp phới, áo trắng tiêu sái, mỉm cười đứng giữa trường.

Mộc Hiệp đại sư khẽ niêm:

-A Di Đà phật.

Đoạn quay sang phía Báo Tượng đại sư vái dài, Báo Tượng nói:

-Phương trượng bảo trọng.

Mộc Hiệp đáp:

- Nếu như có gì bất trắc, việc chủ trì còn phải nhờ sư đệ lao tâm.

Báo Tượng hốt hoảng lắc đầu:

- Sư huynh không thể nói những lời xui xẻo như vậy.

Mộc Hiệp nói:

- Không có cái gì là may mắn hay xui xẻo cả, ta có kiếm, là tuệ kiếm, kiếm trảm tất thấy hư vọng. Cơ nghiệp Thiếu Lâm vẫn cần sư đệ chăm lo.

Báo Tượng đau buồn đáp:

-Dạ.

Mộc Hiệp chậm rãi bước ra, trầm tĩnh, kiên định như một khối gỗ đá.

Gió thổi, tăng bào Mộc Hiệp tung bay, vạt áo Lý Trầm Chu phấp phới, tâm trạng những người đứng xem cũng giống như bị gió thổi lên cao chót vót.

Mộc Hiệp như gỗ mục, gỗ mục bất động, mặc gió thổi qua.

Lý Trầm Chu lại như một sự vật tồn tại, chỉ tồn tại giữa không vô.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi. Hẳn nghĩ, nếu là Liễu Ngũ, Liễu Tùy Phong ở đây, tuy như một luồng gió mát nhưng vẫn nắm bắt được, Mộc Hiệp, gió bụi vương thân, vẫn có thể cảm giác được có thân có người. Sự tồn tại của Lý Trầm Chu thì lại như một chiếc thuyền nhỏ giữa sông Thanh Y, đã dung nhập vào trong trời đất.

Hắn không hiểu, Lý Trầm Chu làm thế nào đạt tới tu vi cao thâm như vậy.

Đây là trận chiến cực kỳ quan trọng trong võ lâm.

Thực lực còn lại trong bạch đạo: Mộc Hiệp đại sư, chưởng môn tân nhậm của chùa Thiếu Lâm, phật pháp cao thâm, võ công uyên bác, muốn quyết chiến với Lý Trầm Chu danh chấn thiên hạ, nắm chức bang chủ của võ lâm thiên hạ đệ nhất đại bang.

Trận chiến này, cục diện sẽ thế nào, thực không thể dự đoán nổi, nhưng người đứng xung quanh đều không ai là không muốn được tận mắt chứng kiến, không một ai nguyện ý rời đi.

Lý Trầm Chu mỉm cười nói:

- Đại sư, tuệ kiếm của ngài đâu?

Mộc Hiệp từ từ cởi bỏ bao vải sau lưng, tháo ra từng lớp từng lớp vải quấn chặt quanh chiếc bao nặng nề.

Ông vừa tháo vải vừa nói:

-Kiếm này là kiếm nhất lâu, mượn từ chỗ một vị bằng hữu võ lâm tới để giết ngài.

-Ta ngày trước luyện kiếm, về sau có thể ngự kiếm, khi ngự kiếm đã có tìm được đối thủ.

Lý Trầm Chu khiêm tốn đáp:

-Phải.

Mộc Hiệp lại nói:

- Trước khi xuất gia, ta đã luyện được thuật bác kiếm, sáng tạo “Tâm minh Hoạt sát” kiếm pháp, lúc ấy có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong kiếm thuật, hoàn toàn không phải xấu hổ.

Lý Trầm Chu tựa như không hề có chút kinh ngạc nào về việc Mộc Hiệp đại sư tự nói tự khoe, ngược lại còn liên tục gật đầu khen phải.

Mộc Hiệp kể tiếp:

- Nhưng kiếm đạo của ta thực sự bắt đầu là ở Thiếu Lâm. Tại Thiếu Lâm ta luyện được tuệ kiếm, tuệ kiếm là chặt đứt tất thảy ràng buộc. Tuệ kiếm chính là Phật.

Lúc này ông đã tháo đến tầng cuối cùng của bao vải, vật thể hình dài đó nhất định là kiếm cực kỳ quý báu. Vị tăng nhân từ trước khi xuất gia đã là kiếm khách nhất lưu này ngẩng mặt lên trời bùi ngùi nói:

- Sau ta lại được Thiên Chính phương trượng đại sư huynh chỉ điểm, lại đột phá giai đoạn “Tuệ kiếm”, thành tựu “Vô kiếm”.

Hai chữ “Vô kiếm” vừa ra khỏi miệng, tay ông đột nhiên vươn ra.

Tay ông phát ra ánh sáng giống như lửa hương.

Tay ông hóa thành lửa, tan thành nước, xuyên thủng trời đất.

Tay ông chính là kiếm!

Thậm chí không phải là kiếm!

Mà là vô kiếm!

Trong bao vải đó có kiếm hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Tay của Mộc Hiệp mới là kiếm.

Mộc Hiệp vừa xuất kiếm, Lý Trầm Chu đã bay ngược ra ngoài.

Mọi người tránh ra một khoảng không rộng, trên khoảng không có từng đợt hoa cỏ bắn ra, vô cùng đẹp mắt.

Thân hình Lý Trầm Chu giống như hoa cỏ, không phải tự y bay lên, mà là bị gió thổi bay lên.

Y đột nhiên bay ngược ra ngoài, áo trắng che khuất mặt trời, biến thành một vật màu đen.

Mặt trời bị che phủ, một mảng bóng đen phủ lên mặt Mộc Hiệp.

Ông một mặt lúi nhanh, một mặt phóng ám khí, sáu, bảy chục loại ám khí.

Nhưng Lý Trầm Chu không hề truy kích.

Mặt trời lại sáng lên, Lý Trầm Chu đạ hạ xuống.

Y hạ xuống hàng đầu tiên của vòng người, đột ngột vung quyền, đánh ngã một người.

Người ngã xuống không ngờ lại là Báo Tượng đại sư.

Báo Tượng đại sư phun máu ngã xuống, trên tay cầm một thanh giới đao lấp lóa hàn quang.

Lý Trầm Chu đã đánh ngã ông ta trước khi ông kịp ra tay.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Lý Trầm Chu không tấn công Mộc Hiệp mà đánh ngã Báo Tượng trước bởi vì y có thể nhận ra, kiếm pháp của vị chưởng môn tân nhậm Thiếu Lâm Mộc Hiệp đại sư này đã đạt tới hóa cảnh.

Vì thế y nói chuyện, trước hết ca ngợi Mộc Hiệp, chỉ ra võ công thực lực của Mộc Hiệp, làm mấy người Mộc Hiệp, Báo Tượng đều tưởng lầm là Lý Trầm Chu sẽ tập trung toàn bộ tinh thần quyết chiến với Mộc Hiệp, biết đâu rằng người Lý Trầm Chu muốn diệt trừ đầu tiên lại là Báo Tượng đại sư.

Báo Tượng đại sư, từ nhỏ đã gia nhập Thiếu Lâm, là người sát tính mạnh nhất, sát khí nặng nhất trong các hòa thượng Thiếu Lâm, nhưng ông ta tuy tính tình dữ dội mãnh, mỗi lần gây chém giết lại cực kỳ tính toán, một thanh giới đao của ông đã từng đánh lui hơn mười lần kẻ địch tới xâm phạm Thiếu Lâm. Vừa rồi khi trong khoảnh khắc Mộc Hiệp tấn công Lý Trầm Chu, Báo Tượng đã nắm giới đao trong tay.

Nhưng Lý Trầm Chu đột ngột bay ngược lại, không cần biết ông ta sẽ có vì bảo vệ Mộc Hiệp mà tiên hậu giáp kích hay không, đã đánh ngã ông ta trước.

Báo Tượng đại sư ngã xuống.

Lúc này vô số ám khí của Mộc Hiệp đại sư ào ào trút xuống.

Lý Trầm Chu bước như yển lượn, lẳng không xoay mình, ám khí như mưa đều rơi hết vào trong hai ống tay áo y.

Mộc Hiệp đại sư thấy Báo Tượng ngã xuống, mắt trợn trừng muốn rách.

Ông xé toạc tầng vải trắng cuối cùng, chỉ có kiếm, không có vỏ.

Đây đã là kiếm thực, không phải vô kiếm, mà là hữu kiếm.

Mộc Hiệp đã nổi sát tâm.

Lý Trầm Chu bỗng phất tay áo, đã rút được một thanh trường kiếm bên hông một vị đạo nhân đứng xem bên ngoài(thiếu).

Nhảy tới, rút kiếm, phóng đi, thực như sét đánh không kịp bưng tai.

Đạo nhân chỉ thấy một bóng người vụt hiện lên trước mắt, áo trắng phất qua, Lý Trầm Chu đã lao về phía Mộc Hiệp.

Mộc Hiệp đâm ra một kiếm.

Vô không, vô hoạt, vô sinh, vô mệnh.

Một kiếm chứa đầy chết chóc.

Chết chóc hiện lên từ đầu mũi kiếm.

Nhưng chết chóc vụt ngưng.

Bao kiếm trong tay Lý Trầm Chu vừa vụn bao trùm lấy kiếm của Mộc Hiệp.

Kiểm của Mộc Hiệp đã có vỏ, cũng ngang với bị vô số lớp vải quần chặt.

Thanh kiếm lại trở về trạng thái “Vô”.

Nó dù mang đầy sức mạnh, cũng không phát huy ra được, cho nên tất cả đều phải ngừng lại.

Vì thế Mộc Hiệp chỉ có thể chết.

Mộc Hiệp quả thực không hề tầm thường, đã đến lúc như thế này vậy mà ông ta vẫn có thể phóng ra ám khí.

Mười bảy, mười tám loại ám khí.

Lý Trầm Chu muốn giết ông ta, nhất định phải trả giá đắt.

Đắt ngang với tính mạng.

Nhưng Lý Trầm Chu vụt buông tay, cũng phóng ra ám khí.

Ám khí y vừa đón lúc nãy, ám khí của Mộc Hiệp.

Trong khoảnh khắc, tất cả ám khí đều bắn ngược về, có cái xoay vòng, có cái chuyển hướng, có cái phản xạ, có cái đập mạnh, tất cả va chạm với nhau, đánh rơi tất cả ám khí của Mộc Hiệp.

Tiếp đó năm quyền Lý Trầm Chu liền nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét, đánh trúng vào ngực ông.

Mộc Hiệp héo rũ, ngã xuống.

Giống như một phiến lá mục.

Lý Trầm Chu ung dung vỗ tay, không hề có chút kiêu ngạo, nhưng cũng chẳng hề khiêm cung, chỉ ung dung thong thả trở về giữa trường.

Đúng lúc này, hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng không ngờ lại nhảy vọt dậy.

Mộc Hiệp đại sư là chủ quản Tàng Kinh lâu, thông hiểu cách tu luyện vô số tâm pháp nội tức, cho nên năm quyền Lý Trầm Chu tuy chấn nát lục phủ ngũ tạng ông nhưng lại không thể khiến ông lập tức tử vong.

Báo Tượng đại sư thì luyện một thân xương đồng da sắt, khi Lý Trầm Chu đánh ngã ông vẫn còn phân một phần lớn tinh thần đề phòng Mộc Hiệp đại sư ra tay, chưa hề dùng hết toàn lực, một quyền của Lý Trầm Chu chỉ đánh vỡ kinh mạch phế phủ ông, cũng không thể lập tức khiến người mất mạng.

Bọn họ ngã xuống, chờ đến lúc cổ gượng được một hơi chân khí liền phóng bật dậy, gắng sức xông ra ngoài.

Khi Lý Trầm Chu quay đầu lại, bọn họ đã lao ra khỏi đám người.

Lý Trầm Chu không đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy lại “A” lên một tiếng.

Hóa ra chỗ Mộc Hiệp đại sư vừa đứng lúc nãy có để lại một thanh kiếm.

Khi thanh kiếm rơi xuống đất đã lại rời khỏi vỏ kiếm. Một thanh kiếm tốt như vậy, vỏ kiếm của đạo nhân kia căn bản không bao trùm được nó.

Thứ khiến nó tạm thời mất đi hào quang là bàn tay thần kỳ của Lý Trầm Chu chứ không phải vỏ kiếm.

Thanh kiếm đó loang lỗ, cũ kỹ, cổ xưa, chỉ có một khoảng mũi kiếm là ẩn hiện ánh lạnh, một cảm giác đập dờn như sóng nước, mà cũng lạnh lùng như răng nanh rắn độc.

Tiêu Thu Thủy nhận ra thanh kiếm này.

Hơn nữa còn cực kỳ quen thuộc.

Bởi vì thanh kiếm này chính là bảo kiếm Trường Ca.

Tiêu gia, Kiếm lữ, Kiến Thiên động, trước tượng thần.

Đèn thất tinh bập bùng, dâng cúng rượu thịt tam sinh, ở đó có một thanh kiếm.

Một thanh bội kiếm từng theo các đời nhân vật phong vân nhà họ Tiêu xông pha giang hồ

Từ thân kiếm loang lỗ, cũ kỹ, cổ xưa đó có thể thấy được câu chuyện hòa hùng của bao đời nhân vật anh hùng năm xưa, nay đã vật còn người mất.

Thứ từ đường nhà họ Tiêu thờ phụng ngày trước chính là thanh kiếm này.

Cổ kiếm “Trường Ca”.

Cổ kiếm trường ca!

Bảo kiếm trấn môn nhà họ Tiêu không ngờ lại nằm trong tay chưởng môn chùa Thiếu Lâm Mộc Hiệp đại sư!

Tiêu Thu Thủy lập tức nhớ tới lời Mộc Hiệp đại sư nói lúc này:

“Kiếm này là kiếm nhất lưu, mượn từ chỗ một vị bằng hữu võ lâm tới để giết ngài.”

Nếu bảo kiếm Trường Ca đã xuất hiện trong tay Mộc Hiệp đại sư thì phải chăng tung tích cha mẹ cũng có liên quan tới Thiếu Lâm.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, cơ hồ không nhịn được mà muốn nhảy dựng lên.

Hắn thật sự nhảy lên, vừa kêu gọi vừa đuổi theo.

Nhưng Mộc Hiệp và Báo Tượng đại sứ trọng thương bỏ chạy sao có thể vì tiếng kêu gọi của hắn mà dừng lại.

Tiêu Thu Thủy thấy có khả năng tin tức của cha mẹ, lòng nóng lửa đốt, bất chấp tất cả, giơ tay nhặt lấy kiếm, liều mạng đuổi theo.

Nội lực Tiêu Thu Thủy tuy mạnh, kinh công lại không cao, cao tăng Thiếu lâm đều từng tập thuật kinh công đề tung trên vách núi Tung Sơn, đã xuất phát đi trước thì Tiêu Thu Thủy rất khó có thể đuổi theo kịp. Nhưng Tiêu Thu Thủy khó khăn lắm mới có được một chút manh mối về cha mẹ, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc, vì thế càng ra sức truy đuổi.

Tiêu Thu Thủy một đường đuổi theo, ban đầu là dựa vào vết máu dưới đất, đến lúc sao thì chỉ có thể dựa vào trực giác phán đoán, hắn dự đoán suy nghĩ cả hành tung của người bị thương, vượt qua Kỳ hạc toàn thiên pha lúc tới, đến chỗ Cửu Lão động nổi tiếng.

Vốn trong “Nga Mi sơn chí” có chép: Trên núi Nga Mi có bảy mươi hai hang động, trong đó đứng đầu là “Cửu Lão tiên phủ”, là thắng cảnh u tĩnh nhất tại Nga Mi, chùa chiền đều đứng dựa vào núi, vì thế còn có tên “Sơn Phong tự”, ngôi chùa được chế bằng bạc, dưới thời Vạn Lịch, Ngự Tứ đại tạng kinh toàn tập, Bối Thời kinh, Bồ Đề hiệp kinh, đều được thỉnh về từ Ấn Độ đưa về chùa.

Tương truyền Hiên Viên hoàng đế trước khi gặp Quảng Thành Tử từng thăm Cửu Lão trong Cửu Lão động, hỏi tên thì đáp rằng, Thiên Cận, Thiên Nhân, Thiên Trụ, Thiên Tâm, Thiên Phụ, Thiên Trùng, Thiên Cung, Thiên Liên, Thiên Nhân, Hiên Viên vì thế mà đặt tên động là Cửu Lão tiên phủ.

Hai bên thần điện Cửu Lão động có rất nhiều hang động nhỏ, trong đó một hang có thể thông tới hồ Tây Tượng, thậm chí cả núi Bút Giá, còn có “thần thủy” có thể chữa nhiều ác tật, nhưng hang rất nhỏ, không bò lê như rắn thì không lọt, hơn nữa còn có rất nhiều ngã rẽ, kẻ đi lạc được cực khó trở về, do vậy rất nhiều xương cốt nằm lại bên trong.

Cửu Lão động lại có hai lối vào đông tây, trong động u ám, sương khói ngập tràn, dơi bay xào xạc, rắn chuột ẩn nấp, đương thời rất ít người dám tiến vào thăm dò.

Tiêu Thu Thủy đuổi tới đây bỗng nghe thấy tiếng chưởng phong và kiếm phong.

Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ nghe thấy tiếng chưởng phong nào lảng lệ như thế, chưa bao giờ nghe thấy tiếng kiếm phong nào sắc bén như thế.

Kiểm phong lại vang lên, Tiêu Thu Thủy liền có cảm giác như lỗ tai bị xé toạc, tiếng chưởng phong vang vọng lại giống như tiếng chùy lớn gõ mạnh vào trong đầu.

Tiêu Thu Thủy đã từng được thấy Bích lịch Lô đình của Long Hồ đại sư, cũng từng được chứng kiến “Vô kiếm chi kiếm” của Khuất Hàn Sơn, nhưng hai điều đó so với chưởng phong cùng kiếm phong ở đây thì thực như trẻ con kiếm chơi đùa vậy.

Tiếp đó hẳn liền thấy một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Trong động có tám người đang kiệt lực tranh đấu.

Tám người này đều ngồi xếp bằng, đỉnh đầu bốc khói trắng, tuy đều có phong thái của cao thủ hạng nhất trong võ lâm nhưng cũng đều như đã đến lúc đèn cạn hết dầu.

Tám người này không quá xa lạ, đều là người mà Tiêu Thu Thủy từng gặp.

Tám người đó không ngờ lại chính là: Thiết Kỳ, Ngân Bình, Mộc Hiệp, Báo Tượng, cùng Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm và Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc.

Hiện tại tràng diện hình thành hai phe đối lập nhau: Hai vị danh nhân Võ Đang đương nhiên là liên thủ với hai vị chủ trì Thiếu Lâm, hai trưởng lão của Chu đại thiên vương thì cũng kề vai chiến đấu với hai hộ pháp của Lý Trầm Chu.

Có điểm chung là: cả tám người đều đã bị thương.

Đông nhất kiếm, Tây Nhất kiếm là bị chương của Thiết Kỳ, Ngân Bình đánh bị thương, sau lưng Thiết Kỳ, Ngân Bình cũng bị hai người Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư đâm trúng cột sống, bốn người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, Mộc Hiệp, Báo Tượng thì cùng bị Lý Trầm Chu đánh trọng thương.

Tám người ở đây đều là lão tiền bối địa vị cực cao trong các đại phái lớn hùng bá một phương, nhưng lại vì các hoàn cảnh khác nhau mà cùng trọng thương, lại vì lập trường khác biệt mà chiến đấu.

Lúc Tiêu Thu Thủy tới thì trận chiến đã gần tiếp cận kết quả.

Tám người ngồi xếp bằng kiệt sức, mồ hôi ướt đẫm mình, hiển nhiên là đã không còn sức nữa.

Tiêu Thu Thủy quỳ phục xuống, đỡ lấy Mộc Hiệp đại sư, hỏi gấp:

- Đại sư, đại sư, ngài mau tỉnh lại, vẫn bối có chuyện cần thỉnh giáo...

Ánh mắt Mộc Hiệp đã thiếu đi sắc thái, miễn cưỡng ngược nhìn, hỏi:

- Người... Thí chủ là ai...

Tiêu Thu Thủy đang định trả lời, Ngân Bình đã liếc thấy hẳn, kêu lên:

-Nhóc con... Cậu... Lại đây...

Tiêu Thu Thủy bước tới gần, Ngân Bình thở hồng hộc, nói:

- Cậu tới thật... Đúng lúc... Đúng lúc... Ta đã bị thương rồi, nếu không... Ta cùng Thiết lão nhi chường... Kiếm... Nội công... Tam tuyệt, thiên hạ không ai có thể... địch...

Tiêu Thu Thủy thấy đối phương đã hơi thở mỏng như tơ, biết khó lòng sống sót được bao lâu nữa, âm đạm đáp:

-Đúng... Đúng...

Ngân Bình vụt trợn mắt, quát:

- Đúng thì được cái gì! Mau... Ta với cậu rất có duyên, ta truyền hết nội công tâm pháp cho cậu, cậu phải chứng thực cho... Cho người đời sau biết!

Tiêu Thu Thủy rùng mình cả kinh, Thiết Kỵ đã tiếp lời:

- Ta... Truyền cậu chường công... Kiếm pháp, cậu đi thay ta thịt bọn chúng!

Tiêu Thu Thủy hốt hoảng lắc đầu:

- Đạo trưởng, đạo trưởng.... Tôi... Tôi không phải đệ tử võ đang, sao có thể....?

Thiết Kỵ gắng sức quát:

- Nói bừa! Truyền công tòa dựa vào cơ duyên, không nhất định là phải đồng môn, đồng tông, Võ Đang mấy năm nay không có nhân tài.... Tên

nhóc nhà cậu có tài năng, vừa khéo đề nhận y bát của hai người bọn ta...
Cậu... Cậu không nhận cũng không được!

Tiêu Thu Thủy còn muốn từ chối nhưng hai người Thiết Ky, Ngân Bình đã mặc kệ tất cả, bắt đầu giải thích nội công tâm pháp, kiếm khí chưởng kinh cho hắn. Tiêu Thu Thủy biết rõ đây là tuyệt đại kỳ công, cũng là cơ hội ngàn năm khó gặp, mắt thấy hai vị tiền bối võ lâm sắp sửa không gắng gượng nổi, mắt thấy kỳ công cái thế sắp sửa phải tuyệt diệt, Tiêu Thu Thủy càng không ngần tâm nghịch ý, vì thế hắn dụng tâm lắng nghe, tập trung toàn bộ tinh thần ghi nhớ.

Tiêu Thu Thủy trí nhớ hơn người lại chưa bao giờ tập trung luyện võ, nhưng do công lực hắn mạnh mẽ hơn người, tu luyện các võ học khác đều cực kỳ dễ dàng, có thể nói là điểm tới đã thông, ban đầu chỉ vì không muốn làm trái ý tốt của Thiết Ky, Ngân Bình, nhưng khi đã nghe đến lúc nhập thần liền hồn nhiên vong ngã, dốc lòng tiến tu.

Cứ như thế được khoảng một giờ đồng hồ, Thiết Ky, Ngân Bình vừa đưa tay đặt lên huyệt Thiên Môn, huyệt Long Vĩ của Tiêu Thu Thủy vừa truyền thụ tâm pháp võ công. Tiêu Thu Thủy một mặt cố sức ghi nhớ trong lòng, một mặt tìm cách dung hội quán thông, liền cảm thấy nội lực truyền tới cuồn cuộn không dứt.

Lại qua một giờ nữa, Tiêu Thu Thủy mồ hôi đổ ròng ròng, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, phát hiện Thiết Ky, Ngân Bình đã tọa hóa rồi, hắn giật mình kinh hãi, bỗng nghe có người bình tĩnh hỏi:

-Cậu tới tìm lão tăng là có việc gì?

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, hóa ra là Mộc Hiệp đại sư.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhớ tới mục đích hắn đuổi tới đây, vội vàng dâng kiếm lên hỏi:

- Đại sư, văn bối là đệ tử đời thứ ba Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy...

Mộc Hiệp “à” lên một tiếng, nói:

- Hóa ra là con trai Tiêu thí chủ...

Sắc mặt ông trắng bệch, không còn một chút máu, khoe miệng vẫn đang không ngừng rỉ máu tươi.

Tiêu Thu Thủy vội hỏi:

- Văn bối trông thấy đại sư dùng kiếm này đấu với Lý Trầm Chu, nhưng kiếm này vốn thuộc về gia tộc, không biết...

Mộc Hiệp cười khổ đáp:

- Đúng vậy, cha cậu cùng lệnh đường, mấy người theo địa đạo Kiếm lục, thoát khỏi vòng vây, âm thầm lên Thiếu Lâm, vốn là....

Tiêu Thu Thủy hỏi gấp:

- Vốn là làm sao?!

Mộc Hiệp thở dài:

- Vốn là chạy thoát khỏi Quyển Lục bang truy đuổi, nhưng không biết tại sao lại để Chu đại thiên vương biết được, chặn giết giữa đường, một mạch Hoán Hoa, toàn quân bị diệt... A Di Đà phật.

Tiêu Thu Thủy chỉ nghe âm một tiếng, đầu óc tối sầm, mắt nổ đom đóm, thật là tìm khắp trăm sông nghìn núi, bỗng thấy tất cả đều là đường cùng, đường đều đã cùng rồi.

Mộc Hiệp thở dài:

- Khi ta cùng thất sư đệ gặp lệnh tôn thì ông ấy đã chỉ còn hấp hối, nói với ta Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn đang ở trong Kiếm lục, may mà không đem ra khỏi phủ, nếu không đã bị Chu đại thiên cướp mất, còn Nhạc thái phu nhân... Đã bị Tây Hạ bắt đi...

Báo Tượng đại sư tiếp lời:

- Lệnh tôn giao bảo kiếm Hoán Hoa cho chúng ta, dặn chúng ta phải tìm lại Thiên hạ Anh hùng lệnh. Bọn ta đuổi tới Hoán Hoa Khê mới phát hiện mấy người phương trượng đại sư huynh, trụ trì Thiếu Lâm Phúc Kiến đều đã bị giết, vì thế bèn chạy đến Nga Mi, quyết tâm bắt Lý Trầm Chu phải trả nợ, đáng tiếc...

Báo Tượng nói đến đây, một hơi khí đã không nổi tiếp được nữa.

Tiêu Thu Thủy đứng ngây ra, cũng không thấy có gì quá mức đau thương.

Hắn lặng lẽ nhìn Mộc Hiệp và Báo Tượng, hai vị cao tăng Thiếu Lâm bị bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang Lý Trầm Chu đánh trọng thương, đã tới bên bờ vực cái chết.

Mộc Hiệp bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, cũng không phải do thân thể ông lúc này đang suy nhược mà là vì cảm thấy một luồng sát khí kinh khủng, trước nay chưa từng thấy phát ra từ đôi mắt không có lệ của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lại nhìn sang phía thi thể Thiết Kỳ, Ngan Bình đang nằm dưới đất... Những nhân vật chính đạo có thể nắm giữ võ lâm, ngăn cơn sóng giữ cứu giúp thiên hạ, chẳng lẽ đều sẽ phải từng người, từng người...!

Tiêu Thu Thủy bỗng quỳ xuống, dập đầu ba tiếng “bịch, bịch, bịch” vang vọng.

Mộc Hiệp khó nhọc nói:

- Ta biết cậu muốn cầu ta chuyện gì.

Ông quay sang phía Báo Tượng gắng gượng nói:

- Thiếu Lâm cùng Võ Đang đều là chính tông võ lâm, nhưng đều thành môn hộ riêng, tối đa là liên thủ chống địch, chưa từng kết hợp liên minh, điều tin điều nghi cũng có khác biệt, không cách nào đồng tâm hợp nhất, âu cũng là ý trời... Chỉ đáng tiếc võ nghệ hai phái, sâu xa rộng lớn, cũng vì mỗi người một ý mà không thể dung hợp quán thông. Hôm nay hai ta đã không còn hy vọng sống sót trở về Thiếu Lâm, chẳng bằng....

Báo Tượng đại sư trầm mặc hồi lâu:

- Tinh anh Thiếu Lâm ta cùng Võ Đang đều dị diệt trong biến động giang hồ những ngày gần đây, đại cục võ lâm quả thực là cần người duy trì... Cho dù là trái với môn quy nhưng vì phúc của người trong thiên hạ, chúng ta cũng phải làm trái một lần... Còn về... Còn về sở trường hai phái có thể quán thông hợp nhất, trở thành tông sư một đời hay không thì phải xem thiên tư phúc phận của thí chủ rồi...

Mộc Hiệp mỉm cười nói:

- Vậy là rất đúng. Cậu đứng dậy.

Tiên Thu Thủy mờ mịt đứng dậy, Mộc Hiệp đại sư nói:

- Cậu sát tính quá nặng, dễ mừng dễ giận, vốn không thích hợp làm đệ tử Phật môn, cũng không hợp là môn nhân Đạo giáo, nhưng muốn đối phó với đám Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương, không phải loại người như cậu không xong...

Mộc Hiệp đưa tay đặt nhẹ lên trán Tiêu Thu Thủy, giọng nói trầm thấp, Tiêu Thu Thủy tập trung tinh thần, tâm trí hai người như hợp lại một chỗ, trên người bốc lên khói trắng lượn lờ...

Báo Tượng đại sư im lặng một chốc rồi cũng đặt tay lên lưng Mộc Hiệp, truyền thụ tâm pháp luyện công tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Cứ như thế, ba người dính lại một chỗ, cũng không biết đã trải qua bao lâu.

Báo Tượng đại sư “hộc” lên một tiếng rồi ngã xuống.

Mộc Hiệp đại sư niệm Phật hiệu, ngồi thẳng viên tịch.

Chỉ còn Tiêu Thu Thủy, mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn đang chìm đắm trong trạng thái vong ngã, nội lực cùng võ công biến đổi mạnh mẽ.

Lại qua thật lâu, thật lâu sau.

Tiêu Thu Thủy nhảy vọt lên, không ngờ lại không kịp thu thế, đỉnh đầu đập đánh “chát” vào trần hang.

Việc này làm Tiêu Thu Thủy sợ giật mình, vội thu hết lực đạo lại, nhưng đỉnh đầu vẫn đập trúng đá tảng cứng rắn trên trần hang, chỉ nghe tiếng lắc rắc liên tục, vô số khối đá bị đập nát vụn.

Tiêu Thu Thủy loạng choạng mấy bước, đi ra khỏi động, chỉ nghe ngoài động thấp thoáng có tiếng quát mắng.

Tiêu Thu Thủy định thần nhìn kỹ, thất bốn người đã có lòng mà không có sức, chỉ còn lại một hơi thở nhưng vẫn quyết chí tử chiến.

Bốn người này chính là Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc cùng Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm.

Thiết Kỵ, Ngân Bình tận tâm tận lực giúp võ công Tiêu Thu Thủy tăng tiến cho nên sớm bỏ mình, Mộc Hiệp và Báo Tượng cũng lao lực quá độ, giúp Tiêu Thu Thủy có được chân truyền xong liền qua đời. Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm cùng Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc lại chiến đấu tới tận lúc này vẫn chưa phân thắng bại.

Khi Tiêu Thu Thủy bước ra, bốn người đã sắp hấp hối.

Đông nhất kiếm Lam Phóng Tình trông thấy Tiêu Thu Thủy, cố sức kêu lên:

-Này, tới đây.

Tiêu Thu Thủy đến gần, Lam Phóng Tình nói:

- Người sang đó giết bọn chúng cho ta, nếu hấn tránh sang trái, người bước bộ Dàn, kiếm bắt thiên tử quyết, phải ra “Bạch hổ Bôn lôi”, mũi kiếm chỉ “Bảo thọ qua” của hấn. Nếu hấn tránh sang phải thì bước Ngũ hoàn Uyên ương bộ, phải “Thải hoa đặng”, trái cung tiễn sao đá, kiếm đâm vào giữa. Nếu hấn lùi lại, nâng chưởng chặn kiếm, người rút kiếm theo “Thiên trì thế”, quét ngang “Thải thính quan” hấn....

Nói đến đây, Lam Phóng Tình quát lớn:

- Chiêu này gọi là “Đông Nhật phi thăng”!

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, bất giác mô phỏng làm theo, bốn người Lam Phóng Tình đã mệt ngã, thật là hao hết sức lực, cho nên chỉ có thể chỉ điệm, không thể xuất chiêu.

Tiêu Thu Thủy thầm cảm thấy chiêu này cực kỳ cao thâm, đúng lúc đó, bỗng nghe Chương Tàn Kim thở hồng hộc, nói:

- Ê, thằng nhóc, nếu như người dùng chiêu đó thì ta không lùi cũng không tránh, chưởng phải làm khiên, chưởng trái chém ra, tăng áp lực lên thân kiếm, bụng kiếm, đâm ngược vào hai huyết Lăng Linh, Phúc Đường của người, lại đánh vào “Hảo môn”, “Thiên thương”, chiêu thức lão quý đó vừa dạy không phải đều bị phá sạch sao?!

Tiêu Thu Thủy vốn cảm thấy chiêu Đông Nhật phi thăng của Đông nhất kiếm đã tinh diệu vô cùng rồi, bây giờ nghe quyền chiêu của Chương Tàn Kim mới biết là phá giải đến mức không chút sơ hở, hơn nữa còn phán kích làm người ta không cách nào chống đỡ.

Liên nghe Chương Tàn Kim kêu lên:

- Chiêu này gọi là “Tàn Kim phá binh”, coi như người vớ bở, nhóc con!

Bốn người vì tranh ý khí nhất thời, tranh đấu đúng đến lúc say mê, bỗng nghe Tây nhất kiếm Bạch Đan Thư nói:

- Không sợ. Nhóc con, người dùng chỗ phải hất ngược, đánh vào “Trung đường”, chân bước Tý Ngọ Mã, lại chuyển Đãng lung bộ, bất ngờ xuất kiếm thượng lộ, dùng chín luồng kiếm hoa đoạt lấy “Sơn căn”, nhớ kỹ, kiếm xuất phải nhanh thẳng, nhưng kiếm ý như thái cực, ý ở tròn đầy.

Bạch Đan Thư vừa nói vừa chỉ, Tiêu Thu Thủy vội vàng suy nghĩ ghi nhớ. Bây giờ Chương Tàn Kim nghe nói, thần sắc liền biến, Tiêu Thu Thủy vụt tỉnh ngộ, mừng rỡ đến mức muốn nhảy dựng lên, chiêu này đúng là phương phát tốt nhất để khống chế chiêu Tàn Kim phá binh vừa này. Tiêu Thu Thủy hỏi:

-Chiêu này có tên là gì?

Bạch Đan Thư đáp:

-Thư Kiếm ân cừ!

Hóa ra Đông kiếm Lam Phóng Tình, Tây kiếm Bạch Đan Thư là hộ pháp của Quyền Lực bang, mấy chục năm nay đã cùng trưởng lão Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc của Chu đại thiên vương đấu tới người sống ta chết, cũng thành kỳ phùng địch thủ, chiêu pháp bốn người nghiên cứu gần như cũng đều để khắc chế chiêu lộ của đối phương. Hai người Lam Bạch chú trọng kiếm pháp, Chương, Vạn thì tập trung chưởng thức, vừa khéo đánh đến ngang tài ngang sức, đều là tinh hoa trong kiếm chưởng.

Chương Tàn Kim nhất thời lộ vẻ sâu thẳm, Vạn Toái Ngọc lại ngẫm nghĩ một thoáng, lập tức nói:

- Có rồi, người hít khí lùi bảy thước, tránh qua sáu thước...

Tiêu Thu Thủy không hiểu, hỏi ngay:

- Hít khí làm thế nào trước lùi sau tránh tổng cộng mười ba thước?

Vạn Toái Ngọc bị ngắt lời, cực kỳ không vui, giận giữ quát:

- Ngu ngốc, động tác người khí nạp Đan Điền chia làm hai lần, một lần do miệng mũi thở nạp, một lần từ lỗ chân lông hô hấp, lúc lùi dùng cổ chặn vận lực, khi tránh thì dùng ngón chân khống chế không phải là được sao? Chỉ cần có tu vi nội lực từ ba mươi năm trở lên là làm được.

Tiêu Thu Thủy vô cùng thông minh, vừa nghe đã hiểu, nhưng loại chưởng lộ thân pháp này lại hoàn toàn đi ngược lẽ thường, hẳn nhất thời cũng không thể suy nghĩ nhiều, Vạn Toái Ngọc đã tiếp:

- Người lại dùng phân cân phác huyết thủ bắt lấy cổ tay trái hãn, hạ gối trầm người xuống, nhảy thế hổ vồ, chưởng phải xuyên vào huyết Kỳ Môn của hãn, chưởng trái vỗ mặt... Chiêu này gọi là “Ngọc Thạch cụ diệt!”

Tiêu Thu Thủy thoáng ngần người, nói:

- Không thể nào. Nếu đã nhảy thế hồ thì làm thế nào đánh Kỳ Môn...

Vạn Toái Ngọc mắng:

- Thằng nhóc chết tiệt, khi nhảy thế hồ thì khom gối bước Ngọc Hoàn bộ không phải là được sao?

Tiêu Thu Thủy nghe vậy liền hoàn toàn thông hiểu, mừng rỡ nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, chiêu này vừa kéo vừa đánh, quả thực có thể phá Thư Kiếm ân cừ!

Chỉ nghe Đông nhất kiếm tức giận quát:

- Nói bừa. Ta chỉ cần bước bộ Mão, lên Chấn vị, xuất chưởng song phong quán nhĩ...

Bốn người lần lượt giảng giải, tuy không cách nào động thủ nhưng vẫn muốn tranh cao thấp trước mặt một thanh niên xa lạ, cũng chẳng quản người khác học được bao nhiêu. Đến cuối cùng, bốn người đều cảm thấy sợ hãi, sợ mình không có chiêu nào phá giải chiêu thức của đối phương, Tiêu Thu Thủy liền có thể đi sang giết mình, vì thế lại càng pháp bảo gia truyền tuyệt chiêu bí kíp đều dốc hết cả ra. Tiêu Thu Thủy lại trời sinh đỉnh ngộ, có bốn đại cao thủ chỉ điểm, chỉ cần có một điểm không rõ là cả bốn đều tranh nhau sửa chữa, bốn người giống như đặt chân xuống đám lầy, càng lúc càng bộc lộ nhiều bí kỹ, quả thực là không thể thu hồi lại được.

Kiểm pháp, chưởng pháp của bốn đại cao thủ quả thực là quán tuyệt thiên hạ, Tiêu Thu Thủy lặng lẽ hấp thu, thật sự được lợi rất nhiều.

Dần dần giọng bốn người cùng bắt đầu kém đi, hóa ra đã đến lúc đèn cạn hết dầu, tâm lực hao kiệt, đại bộ phận tuyệt nghệ của họ cũng đã được truyền sang người Tiêu Thu Thủy.

Bọn họ lúc đầu chỉ điếm cực kỳ nhanh, về sau càng lúc càng chậm, bởi vì chiêu thức bình thường hoặc quen thuộc đều đã dùng hết, họ cần phải không khai tuyệt chiêu hoặc là sáng tạo đòn mới, mới có thể phá giải cao chiêu của đối phương.

Nhưng như vậy lại càng hao tổn tinh thần, bốn người này đã đi tới bờ vực cái chết. Chương Tàn Kim lúc này đang suy nghĩ làm cách nào ngăn chặn khoái kiếm của Bạch Đan Thư tập kích liên tiếp, khó nhọc nói:

- Ta trước dùng tay trái “Thiết Sa môn”, lần lượt phá bài, dùng cương kình xuất động ép lùi... Còn về ba kiếm cuối cùng... Ba kiếm cuối cùng...

Liên kiếm của Bạch Đan Thư có tổng cộng mười bảy thức, ba kiếm cuối cùng lại càng “xuất kiếm như rồng, thu vỏ tựa tùng”, khí thế vô tận, Chương Tàn Kim nhất thời không nghĩ ra được cách phá giải, ba người còn lại chờ đợi, Chương Tàn Kim chỉ có thể nói:

- Ta chỉ biết... Phải dùng Hạc đỉnh pháp đánh ra, trái Mã đề... Nâng tới tả mã thì lại nhảy lên... Đâm theo hồ thế... Liều một... Liều một phen đồng quy vu tận...

Chương Tàn Kim nói đến đây, ba người còn lại cùng “à” lên một tiếng, nhưng cũng đều không nghĩ ra được cách nào khác nữa, ngay cả Bạch Đan Thư xuất kiếm dù có tự bỏ chiêu thì cũng không cách nào tự cứu.

Bốn người sắc mặt thảm biến, Tiêu Thu Thủy vẫn luôn chú tâm lắng nghe cùng so sánh chiêu thức để đảm bảo chuẩn xác, lúc này bỗng nói:

- Tại sao không đi thế Đan Dương, hai chân lập thiết bản kiêu, cước đạp Du long bộ, phá vỡ thế kiếm đâm tới, lại có thể đặt vào đất chết rồi phục sinh?

Bốn người nhất thời đại ngộ đều vui mừng lâm bẫm:

-Đúng... Đúng....

Chương Tàn Kim hơi nghiêng đầu, nhíu mày hỏi:

- Ồ? Không đúng, nếu là hai chân lập thiết bản kiều thì làm thế nào theo thế Du long bộ?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Dùng ổn trọng của thiết bản kiều Thiếu Lâm, dung nhập vào thế phát lực hình tròn từ eo lưng của Võ Đang là có thể hoàn hảo vô khuyết rồi.

Bốn người không gỏi gật đầu tỉnh ngộ. Vạn Toái Ngọc bỗng biến sắc, run giọng hỏi:

- Người... Người rút cuộc... Là ai?

Hóa ra bốn người đều chìm đắm trong tranh đấu chém giết lẫn nhau, hoàn toàn không để ý tới thân thế gã thanh niên Tiêu Thu Thủy, bây giờ nghe thấy Tiêu Thu Thủy có thể phá giải chỗ chấp mê của họ liền cùng thất sắc!

Nhưng lúc này Tiêu Thu Thủy đã thâm hiểm sở trường của tám đại cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương, đã không còn là kẻ mà bất kỳ ai trong số họ có thể địch lại nữa, càng huống hồ lúc này bốn người họ đã sắp sửa không còn trên cõi đời này.

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Tôi là Tiêu Thu Thủy.

Đông nhất kiếm Lam Phóng Tình sắc mặt trắng bệch, ngậy ra một hồi, đột nhiên hỏi:

- Nếu như cứu tử liên hoàn, kiếm theo Quan vị, Nhất tinh phao nguyệt, chân trái ép tay phải người, kiếm thủ ấn đường... Người làm thế nào phá giải?

Tiêu Thu Thủy không chút cho dự, đáp:

- Tranh kiếm tới trước, mũi kiếm đâm vào thân kiếm đang phóng tới là có thể phá được, là dùng “Phi tinh thứ nguyệt”, chiêu phá Nhất tinh phao nguyệt.

Đông kiếm Lam Phóng Tình bỗng cười dài ba tiếng, tiếp đó miệng phun máu tươi, cười thảm nói:

- Rất tốt... Đã được hết chân truyền của ta... Không ngờ đến trước khi ta chết... Lại còn mù mù mờ mờ... Thu nhận được một... Đồ đệ thiên tư đỉnh ngộ như vậy...

Lam Phóng tình nói xong câu này lại phun ra một vòi máu, từ từ ngã xuống. Bạch Đan Thư trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, trầm giọng hỏi:

- Nếu như gặp kiếm thủ kiếm pháp cao cường hơn người, nhưng can đảm không bằng người thì phải dùng kiếm pháp nào đối phó?

Tiêu Thu Thủy không cần nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Kiếm ngạ chi kiếm.

Bạch Đan Thư ngẩn ra, hỏi:

- Thế nào là “Kiếm ngạ chi kiếm”?

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng đáp:

- Tức là dùng kiếm thuật liều mạng, lấy cái đáng sợ của kiếm để đả kích, thần dũng như vậy tất có thể phá nát nhuệ khí trong kiếm phong chi

kiếm của đối phương.

Bạch Đan Thư vỗ đùi, nói lớn:

- Tốt! Có thể trở thành cao đồ của Tây nhất kiếm ta mà không hổ thẹn gì...

Lời còn chưa dứt người đã tắt hơi.

Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm trước sau qua đời, chỉ còn lại hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Chương Tàn Kim hỏi Vạn Toái Ngọc:

- Chúng ta có cần hỏi thử xem, hẳn học được từ chúng ta bao nhiêu?

Vạn Toái Ngọc đáp:

-Được.

Chương Tàn Kim nói:

-Lão hỏi đi.

Vạn Toái Ngọc hỏi:

- Chương công chân chính, là bộ phận nào của chưởng?

Tiêu Thu Thủy đồng dạng đáp:

- Chưởng công chân chính là ở toàn thân, không giới hạn trong bộ phận nào của bàn tay.

Vạn Toái Ngọc gật đầu hài lòng, Chương Tàn Kim hỏi tiếp ngay sau đó:

- Nếu hai bàn tay bị cao thủ khống chế, người làm thế nào?
- Chuyển chưởng thế ra toàn thân, phản kích!
- Nếu như chưởng bị khống chế khiến cho toàn thân không cách nào cử động?

-Vậy bỏ kiếm.

-Kiếm?

-Bỏ kiếm tức bỏ chưởng.

-Bỏ chưởng?!

- Đúng. Bỏ chưởng như bỏ lý.

Chương Tàn Kim nhìn Vạn Toái Ngọc, trịnh trọng nói:

- Đủ tàn nhẫn, dám quyết đoán, vừa rồi mới là chưởng pháp, hẳn còn tận tuyệt hơn chúng ta.

Vạn Toái Ngọc không trả lời, Chương Tàn Kim thấy ông ta hai mắt nhắm nghiền, không có hơi thở, mới biết ông ta đã chết rồi.

Chương Tàn Kim ngẩng đầu nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Đó chính là Tàn Kim Toái Ngọc chưởng danh chấn thiên hạ, người phải tự lo cho mình thôi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Vâng.

Chương Tàn Kim nhìn xác Vạn Toái Ngọc, lại nhìn sang thi thể Bạch Đan Thư, Lam Phóng Tình, cười khổ nói:

- Suốt mấy chục năm, cho đến tận ngày hôm nay... Chúng đều tranh đấu sống chết... Bây giờ lại có một đồ đệ chung...

Ông ta lại cười, nụ cười đầy vẻ mỉa mai:

- Các người lên đường trước rồi, sao có thể để lại mình ta?... Đường trên thế gian này chúng ra đã đi đến phát chán rồi.... Xuống suối vàng tìm đường mới thôi...

Ông ta ngược nhìn biển mây trong sơn cốc phía xa, thì thào nói:

-Thực là tịch mịch...

Tiêu Thu Thủy nghiêng tai, muốn hướng lên trước lắng nghe cho rõ, thế nhưng Chương Tàn Kim đã gục đầu, tắt thở.

Tiêu Thu Thủy đứng bên triền núi, giữa mây mù, từ từ rút cổ kiếm.

Mây mù chậm rãi kéo tới, giống như xâm nhập vào trong cổ kiếm, cổ kiếm như ẩn như hiện, cuối cùng không thấy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy từ từ vận chân lực vào thân kiếm.

Thân kiếm lại từ từ biến thành trong sáng.

Kiếm mang như nước.

Thân kiếm giống như hút mây nuốt sương, thu nhận hết mây mù vào tinh hoa của kiếm.

“Đến bao giờ, nó mới được uống máu?”

.... Mạng kẻ thù giết hoài không hết, máu anh hùng đổ mãi không thôi!

Tiêu Thu Thủy nhìn mây trắng mịt mù, nhớ tới rất nhiều kỷ niệm. Khuôn mặt uy nghiêm, từ ái, kiên nghị của cha như biến lên thật lớn, thật

lớn, che phủ cả trời đất, bao trùm lên tất cả. Hẳn lại phảng phất như trông thấy bóng dáng hiền từ của mẹ, đang ngồi may cho hẳn tấm áo mới.

..... Phảng phất như ánh khói xanh lãng đãng, sương tối vừa buông, mẹ đang ở dưới bếp làm cơm, từng món ăn bung lên, qua bàn tay của mẹ, những thức ăn bình thường cũng trở thành mỹ vị. Cha đang vừa mài kiếm vừa khê ho, mỗi lần hẳn phát sốt, cha lại đưa bàn tay to lớn, ấm áp đặt lên trán hẳn.

... Vẫn là khung cảnh Hoán Hoa, chúng đệ tử đang cọ rửa chuẩn bị đón năm mới, nam nam nữ nữ, nói nói cười cười, chẳng ai coi việc quét tước, nấu nướng là xấu hổ. Tất cả tụ tập lại chơi đánh bạc, dì hai, A Sương cứ chơi là thua, A Hoàng mê bạc nhất, có lần ồm đến không dậy nổi vẫn muốn bò ra chiếu bạc, lại còn Ba tử chẳng hề biết đánh bạc, hô bừa cực loạn, kết quả là thua đến “ra đường”.... Tiếng pháo trúc vang dội, một nhà vui vẻ hòa thuận, còn cả người của Thập niên hội đang treo đèn kết hoa, phụ giúp lau dọn.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã không còn nữa.

Quyền Lực bang kéo tới, phá hủy Kiếm lư Hoán Hoa, Chu đại thiên vương chặn giết, sát hại cha mẹ, ở ngay Thiếu Lâm cách đây không xa.

Chỉ còn lại Tiêu Khai Nhận cô tịch, Tiêu Dịch nhân mất tích, Tiêu Tuyết Ngư không có tin tức...

Cùng với trên đỉnh núi này... Tiêu Thu Thủy và kiếm trong tay.

bé Thủy đã được buff nặng lần nữa, mong là sau này sẽ ko phải ăn hành nhiều.

Lại đối lần nữa tướng quân trong truyện sẽ là Nhạc Phi, lão phu nhân là Nhạc thái phu nhân, lần này sẽ là chính thức, không đối lại nữa, mặc dù

hoàn toàn không hợp logic thời gian nhưng tác giả là cha là mẹ, tác giả là chúa là trời, Ôn tiên sinh thích viết thế nào của quyền của Ôn tiên sinh

SẤM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Người: lông mày rậm hơi xếch, ánh mắt thâm sâu mà xa cách, chất chứa đại chí!

Kiểm: dài ba thước bảy tấc, vỏ kiếm cũ kỹ, chuôi kiếm khắc chữ triện “Trường Ca”.

Địa điểm: chùa Thiếu Lâm Tung Sơn.

Tiêu Thu Thủy quỳ trước bia mộ, không có tiếng khóc than nhưng lệ rơi đầm đìa.

Tuyết đã nhẹ nhàng đậu xuống trên ngọn cây. Tuyết tới rồi sao?

... Tuyết đã tới gần rồi.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy xuân lạnh se sắt, bất giác siết chặt hai tay.

Kiểm đeo sau lưng hẵn cũng vương đầy hoa tuyết.

Bên cổ tùng, cạnh bia mộ, có ba người.

Ba người đã chờ đợi rất lâu rồi. Họ biết, có bia mộ, chỉ cần Tiêu Thu Thủy chưa chết thì nhất định sẽ tới bái tế.

Bọn họ là Tả Khâu Siêu Nhiên, một trong “Tứ huynh đệ” ngày trước của Tiêu Thu Thủy, cùng với Bảo An La Hải Ngưu, Châu Giang Sát Tử trong Quảng Đông ngũ hổ.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi đứng dậy.

Tiếp đó hẳn quay sang phía ba người, ôm quyền.

Ba người yên lặng ôm quyền, đi về phía hẳn.

Sát Tử vẫn đầy uy phong như ngày trước, tiếng hẳn nhỏ giọng nói vẫn to như gió bắc rít gào:

- Tiêu đại ca, Lương Quảng bát hổ chúng tôi đã hẹn ước với đồng đạo, chỗ liên lạc chính đặt ở Hồ Nam, chuyên đối phó với đám cầu tặc Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

-Rất tốt, rất tốt.

Ánh mắt liền chuyển sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên.

Châu Giang Sát Tử nói đang hăng, tiếp tục kể:

- Chúng tôi tạm thời gọi tổ chức là “Thần Châu kết nghĩa”, chính là dùng tên mà Tiêu đại ca đã chọn....

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vụt sáng lên:

- Thần Châu kết nghĩa?

Sát Tử búng tay đánh “chóc” một cái, bá vai Tiêu Thu Thủy, nói:

- Đúng! Chính là Thần Châu kết nghĩa! Bây giờ chúng ta tới đó hội họp!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

-Tôi? Muốn tôi tới đó...?

Sát Tử đáp:

- Là mấy người Phong nữ, A Thủy tỷ bảo tôi và A Ngư tới đón cậu.

La Hải Ngư tiếp lời:

- Đúng thế. Bọn họ đang chuẩn bị mở “đại hội Trường Giang”, lựa chọn minh chủ, Tiêu đại ca mau đi một chuyến.

Sát Tử cũng rất đặc ý, nói:

- Các nhân sĩ tập hợp lần này, phần lớn là võ nhân trẻ tuổi tới từ các nơi, cũng có cao thủ tinh anh các phái... Bọn họ đều can đảm, có kiến thức, không sợ cường quyền, nhưng những ngày gần đây, người dám đối kháng bạo lực mạnh mẽ nhất đương nhiên là Tiêu đại ca, cậu tới, bọn họ nhất định sẽ chọn cậu....

- Tiêu đại ca là tấm gương của mọi người.

La Hải Ngư nói không chút ngập ngừng, âm thanh thoáng run rẩy:

- Tiêu đại ca là hào kiệt trong đám người, chúng tôi thực lòng mời cậu tới một chuyến, tình nguyện trung thành với cậu, đến chết cũng không thay đổi, nếu như nuốt lời thì thiên lôi đánh, xuống, thân phơi Thần Châu...

Sát Tử nhíu mày nói:

- A Ngư, cậu hà tất phải nặng lời như vậy.

La Hải Ngư bình thản đáp:

- Bởi vì tôi thấy không thẹn trong lòng.

Tiêu Thu Thủy bị hai người mồm năm miệng mười nói đến váng cả đầu, vất vả lắm mới tìm được cơ hội hỏi Tả Khâu Siêu Nhiên:

- Cậu không phải đi cùng với mấy người Lương đại ca sao? Bọn họ đâu? Đã đi đâu rồi! Tôi đi tìm mọi người mãi, lên cả Kim Đỉnh...

Tả Khâu Siêu Nhiên ngơ ngác.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

-Tả Khâu, cậu...

Đúng lúc đó, Tả Khâu Siêu Nhiên đột ngột ra tay.

Hắn ra tay, tay trái bắt vào huyệt Khúc Xích sau gáy Tiêu Thu Thủy, tay phải bắt lấy huyệt Kiên Tĩnh giữa xương ngang và xương quai xanh trên vai, gối trái đè vào huyệt Tiểu Yêu bên cuối sườn trái, chân phải đạp vào huyệt Dũng Tuyền dưới chân, trong nháy mắt đã khống chế bốn yếu huyệt của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy thét lên:

-Tại sao....

Tả Khâu Siêu Nhiên lạnh lùng đáp:

- Ta không phải người của Quyền Lực bang,

Tiêu Thu Thủy run giọng hỏi:

- Rút cuộc thì ngươi là ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Ta là nghĩa tử của Chu đại thiên vương, ta muốn lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Bảo An Sát Tử nghe vậy, lông mày xếch lên, mắt trợn trừng như chuông đồng, quát lớn một tiếng, bước nhanh tới gần, vung tay túm lấy áo Tả Khâu Siêu Nhiên, mắng:

- Con mẹ thẳng nhất gan khốn kiếp nhà người, người không ngờ lại là gián điệp đồng đảng với Chu đại thiên vương?! Loại hèn hạ nhà người cũng dám lên vào Thần Châu kết nghĩa của chúng ta?! Cái thứ mắt mù không biết nhìn người?! Bảo An A Sát ta chỉ cần có mặt là phải đập bẹp cái đầu heo của người...

Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn im lặng, vân chủ dùng tay khống chế Tiêu Thu Thủy, không tránh né cũng không đỡ gạt.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vụt lóe lên cảm giác không ổn.

Ngay lúc tay Sát Tử chạm vào người Tả Khâu Siêu Nhiên, La Hải Ngưu bỗng nhanh như chớp, rút lấy chùy đá cùng đinh dài bên hông Sát Tử. Khi Sát Tử ngạc nhiên quay lại, hắn đã vung đinh đâm thẳng vào tim Sát Tử, máu tuôn như suối. Sát Tử thực không dám tin vào mắt mình, La Hải Ngưu sắc mặt lạnh lẽo, đánh mạnh xuống một chùy.

Sát Tử gào thảm, kinh thiên động địa.

Tiêu Thu Thủy cho dù có thể ra tay thì cũng nhìn ra được, Sát Tử đã không còn hi vọng sống sót nữa.

Sát Tử ôm ngực thở dốc, nói một tiếng lại nôn ra một ngụm máu:

- Các người... Các....

Hắn cảm phân nhìn cả hai bên, cuối cùng ngón tay nhóm máu chỉ vào La Hải Ngưu.

- Ta... Ta dù có làm quỷ cũng không... tha cho... người...

Tiếp đó hắn ngã gục xuống, máu tươi chảy tràn cả một mảng lớn, một mảng lớn rêu xanh và băng giá.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng im lặng.

Ánh mắt âm độc của La Hải Ngưu hướng sang phía Tiêu Thu Thủy, hai tay đầm máu, một tay cầm chùy, một tay cầm định, từng bước từng bước tiến về phía Tiêu Thu Thủy, lại còn mỉm cười khặc khặc.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy tiếng cười đó thực giống Đường Bằng đã chết, u hồn của hắn, hơn nữa còn là mặt toàn ác độc như đang hiển hiện ngay trước mắt.

Nhưng hắn không hề rùng mình sợ hãi.

Hắn lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt còn lạnh hơn cả khi hắn tùy tiện liếc nhìn một con chó gập mườì lần.

La Hải Ngưu đang muốn cười lớn, vụt tắc lại, nhưng vẫn vô cùng đặc ý, hỏi:

- Người thử đoán xem ta là ai?

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Người biết ta thích nhất là người thế nào không?

La Hải Ngưu thấy Tiêu Thu Thủy trong tình huống thế này vậy mà vẫn nói ra được một câu như thế, thực là bị dọa không nhẹ, vội đưa mắt hỏi ý

Tả Khâu Siêu Nhiên. Tả Khâu Siêu Nhiên ra dấu hoàn toàn yên tâm, hẳn mới dám trả lời:

- Ta làm sao mà biết được.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Người ta thích nhất là bậc nhân, nghĩa, trung, tín. Kẻ hận nhất là loại bất trung, khí nghĩa, bội tín, vô nhân.

Tiêu Thu Thủy lại bổ sung một câu:

- Nhưng những loại đó đều không phải là người.

La Hải Ngưu đương nhiên là không tự đề cao mình đến mức nghĩ Tiêu Thu Thủy đang khen ngợi hẳn.

Nhưng Tiêu Thu Thủy cũng không chửi hẳn, cho nên hẳn cười hỏi:

- Hóa ra người không hận ta.

Tiêu Thu Thủy cũng cười đáp:

- Ta đương nhiên là không hận người.

Hắn cười, lại bồi thêm một câu:

- Bởi vì người vốn đã không phải là người.

Hắn mỉm cười, nhìn La Hải Ngưu đang tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tai mũi bốc khói, lại nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Kẻ sát hại huynh đệ của mình, còn có thể gọi là người nữa sao?

La Hải Ngưu không thể chịu đựng được nữa. Khi hắn căng thẳng, toàn thân liền run bần bật, đây có thể là di chứng của bệnh động kinh lâu năm.

Hắn rất muốn vung tay múa chân, cao giọng chửi bới nhưng chung quy vẫn không làm được, hồi lâu sau mới rít ra được mấy chữ từ kẽ răng:

-Tả Khâu, giết hắn đi!

Thế nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên lại không lập tức ra tay.

La Hải Ngưu tức đến phát run, giống như một con chó trụi lông giữa đêm đông rét mướt, gào lên phẫn nộ:

-Giết hắn đi rồi tìm Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn không làm gì.

La Hải Ngưu tức giận, run giọng quát:

-Người không nở làm, ta làm!

Hắn cầm chùy, đinh, sải bước lại gần.

Đúng lúc đó, hắn chợt phát hiện, ánh mắt Tả Khâu Siêu Nhiên có gì đó không đúng.

Tả Khâu Siêu Nhiên đang khống chế Tiêu Thu Thủy, nhưng ánh mắt hắn lại là cầu xin.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy thì thật xa xăm.

Chờ đến khi hắn nhận ra thì đã không còn kịp nữa...

Tả Khâu Siêu Nhiên mềm nhũn, đổ vật ra đất như một đám bột nhào.

Suy nghĩ đầu tiên của La Hải Ngưu là bỏ chạy, nhưng người đã cách Tiêu Thu thủy quá gần, tay lại đang cầm vũ khí, hơn nữa hắn cùng từng trông thấy Tiêu Thu Thủy ra tay, nghĩ rằng nhất định có thể khống chế được đối vương, vì thế bèn hét lớn một tiếng, chùy, đinh cùng đánh...

Ngay trong khoảnh khắc đó...

Một mũi kiếm đột ngột lộ ra sau lưng La Hải Ngưu.

Mũi kiếm sáng bùng.

Mũi kiếm như tuyết.

Mũi kiếm phát ra ánh sáng như gợn sóng.

Máu trào ra, chảy lên mặt cỏ, nhuộm hồng một mảng lớn, nhưng bản thân kiếm lại không hề vấy máu.

Chỉ có hoa tuyết vừa khéo rơi xuống chạm vào mũi kiếm, trên mũi kiếm có tuyết.

Chỉ vương tuyết, không vương máu.

Bảo kiếm Trường Ca.

Cổ họng La Hải Ngưu kêu lên khặc khặc, có lẽ hẳn còn muốn cố gượng cười mấy tiếng, nhưng đến lúc này dù có cố cũng không cười ra tiếng được nữa, ngược lại chỉ cười ra máu.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn hẳn, nói:

- Đây là báo ứng mà ngươi phải nhận khi bán đứng huynh đệ.

Hắn rút Trường Ca kiếm về, thân kiếm vẫn hoàn toàn trong sáng.

- Ta giết ngươi để tế kiếm của ta

Tiêu Thu Thủy lại nói:

- Thứ đầu tiên nó uống là máu của loại không phải người như ngươi.

La Hải Ngưu tựa như liều mạng muốn nặn ra một nụ cười, làm cho mình chết được đẹp mắt một chút, nhưng lúc hẳn đang muốn nở một nét cười thì thần kinh hẳn đã không còn có thể khống chế được dáng vẻ trên khuôn mặt nữa.

Hẳn chết giống như đang trốn chạy thứ gì đó, vô cùng đau khổ.

Tiêu Thu Thủy đang nhìn thanh kiếm của mình, kiếm sáng như tuyết.

Thế nhưng hẳn lại nhớ tới cảnh tượng trước đình Ngũ Long ngày trước, các vị anh hùng phấn dũng cứu người, đồng thanh hô lớn "Quảng Đông ngũ hổ mãi không chia lìa", trên núi Đan Hà, trong lửa nóng rừng rực cứu La Hải Ngưu, nương tựa lẫn nhau, vậy mà giờ đây....

Máu, chảy tràn cỏ xanh trên mộ cha mẹ hẳn.

Lấy máu người để cúng tế, xem như là huyết tế được không? Hẳn trầm nghĩ.

... Mạng kẻ thù giết hoài không hết, máu anh hùng chảy mãi không thôi.

....Chém hết loại vô nghĩa, bất trung, bội tín, vong ân trong thiên hạ, kết giao khắp các bậc hảo hán nhiệt huyết, anh hùng hi sinh dưới gầm trời!

Nghĩ tới đây, Tiêu Thu Thủy ngẩng mặt lên trời hét lớn một tiếng, chấn động lá từng đổ xuống như mưa.

-Giết.

Tiêu Thu Thủy thay đổi rồi.

Hẳn đã có kiếm của mình, đã có võ công của mình.

Hẳn đã không còn được thấy Đường Phương, đã mất đi Đường Bằng.

Hắn đã thay đổi

Tả Khâu Siêu Nhiên nằm dưới đất, không dám rên lên một tiếng.

Hắn không ngờ lại cảm thấy một sự sợ hãi khủng khiếp, lần đầu tiên gặp phải đối với vị “đại ca” từng kề vai sát sườn này.

Các khớp xương của hắn đã nát vụn, vào lúc hắn muốn pháp lực áp chế vào bốn điểm yếu huyệt trên người Tiêu Thu Thủy, từ trên thân thể vốn không hề tụ lực của đối phương, từ những điểm yếu nhược nhất trên cơ thể người, đột nhiên bộc phát công lực cực kỳ mạnh mẽ, giống như bài sơn đảo hải, nhanh chóng mà lạnh lẽo nuốt chửng kinh đạo của hắn, phá tan tất cả đốt xương, khớp nối toàn thân hắn.

Người hắn đã mềm oặt, là nhờ Tiêu Thu Thủy đỡ lấy mới không ngã xuống đất. Tiêu Thu Thủy buông tay, hắn liền đổ ập ra đất.

- Tại sao hắn lại làm như vậy?

Tiêu Thu Thủy nhìn xác La Hải Ngưu, lúc này mới hỏi.

Người hắn hỏi đương nhiên là Tả Khâu Siêu Nhiên đang còn sống. La Hải Ngưu đã chết không thể trả lời, vậy chỉ còn Tả Khâu Siêu Nhiên có thể lên tiếng thôi:

- Hắn cũng giống như tôi, đều nhận Chu đại thiên vương làm cha nuôi.

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Lão cần làm con nuôi như vậy làm gì.

Tả Khâu Siêu Nhiên bật cười, nụ cười đầy vẻ cay đắng và mỉa mai khôn tả:

-Bởi vì lão không có vợ.

Tiêu Thu Thủy bỗng hiểu nụ cười cay đắng đó của Tả Khâu Siêu Nhiên có nghĩa là gì.

Chu đại thiên vương thích những thanh niên trẻ tuổi, thân phận đám La Hải Ngư dưới trướng lão cũng chẳng khác gì man đồng cả. Tiêu Thu Thủy cũng đã hiểu, tại sao khi Tả Khâu Siêu Nhiên chiến đấu với Quyền Lực bang thì cực kỳ cố gắng, nhưng đến khi quyết định sống chết thì lại không ra tay cứu hãn.

So sánh hai bên với nhau thì Quyền Lực bang còn quang minh lỗi lạc, dám làm dám nhận hơn.

Khi tấn công Hoán Hoan kiếm phái, Quyền Lực bang ra mặt tấn công, chính diện xung đột với bạch đạo, tiêu hao sức mạnh lẫn nhau, không như Chu đại thiên vương, âm thầm tiến hành ám sát, mưu đồ cướp đoạt Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Tiêu Thu Thủy thầm thở dài:

- Các người cam tâm làm vậy sao?

Tả Khâu Siêu Nhiên không lắc đầu, hãn không thể lắc đầu, bởi vì xương cốt đã bị vụn lếch, nhưng hãn có thể nói chuyện.

- La Hải Ngư tự đại, cho rằng mình tài cán giỏi giang, biết lùi biết tiến, địa vị đáng ra phải ở trên mấy con lão hổ kia, cho nên rắp tâm bán đứng, người đầu tiên cần phải đánh ngã là anh, tiếp đó dựa vào sức Chu đại thiên vương lập ra thủ lĩnh khác, thay thế địa vị của anh, đoạt lấy quyền chỉ huy Thần Châu kết nghĩa, cho nên hãn mới ám toán anh.

Ánh mắt trầm tĩnh của Tiêu Thu Thủy nhìn chăm chăm vào hãn:

- Nhưng người thì sao?

Hắn truy hỏi gắt gao:

- Người làm vậy là vì cái gì?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười khò:

- Sư phụ tôi là Hạng Thích Nho... Cha nuôi tôi là Ứng Trảo vương Lôi Phong... Cha đẻ tôi là Tả Khâu Đạo Đình... Tôi không muốn họ phải chết!

Tiêu Thu Thủy nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ... Mấy người lệnh tôn cũng bị Chu đại thiên vương uy hiếp?

Tả Khâu Siêu Nhiên gân cốt đau đớn, không thể trả lời, Tiêu Thu Thủy đổi sang chuyện khác, hỏi gấp:

- Mấy người Lương đại ca, lão Thiết, tiểu Khâu... Có phải là đang nằm trong tay các người?!

Tả Khâu Siêu Nhiên muốn gạt đầu, nhưng hơi khẽ động đậy liền đau đến trào nước mắt. Tiêu Thu Thủy đặt tay lên sau lưng hắn, một luồng khí nóng truyền qua khắp toàn thân Tả Khâu Siêu Nhiên. Tả Khâu Siêu Nhiên cố gượng nói:

- Đúng.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Bọn họ đang ở đâu?

Đúng lúc này, ánh kiếm vụt hiện.

Tiêu Thu Thủy nhảy tránh, phi kiếm không ngờ lại quặt nghiêng, đâm vào mắt Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên gào thảm, cánh tay gãy vung lên, liều mạng muốn ôm mặt.

Một bóng người ung dung hạ xuống, kiếm quang bùng sáng, chặt đứt hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên kêu gào, toàn thân run bần bật, âm thanh như tiếng thú hoang rên rỉ trước khi chết.

Người đó nghe vậy lại bật cười, giống như tiếng kêu rên của Tả Khâu Siêu Nhiên nghe cũng đáng cười như một câu chuyện đùa.

Cùng lúc đó, ánh kiếm vụt lóe lên, Tả Khâu Siêu Nhiên liền không phát ra âm thanh nào nữa.

Ánh kiếm phát ra từ tay Tiêu Thu Thủy.

Nhưng kiếm của hắn lại như hoàn toàn chưa từng rời vỏ.

Kiếm của hắn phát ra vừa rồi, thực sự là để sớm chấm dứt sự đau khổ cho Tả Khâu Siêu Nhiên mà thôi

Người đó còn rất trẻ, đôi mắt dài lại rất sắc bén, hắn thu lại tiếng cười, nheo mắt nhìn thanh cổ kiếm bên hông Tiêu Thu Thủy.

- Ta là Lôu Tiểu Hiệp.

Hắn nheo mắt cười nói:

- Ta là một tên sát thủ rất nổi tiếng, người đại khái chắc cũng đã nghe qua rồi nhỉ.

Khi Liễu Tuy Phong bước ra khỏi nhà họ Tiêu Hoán Hoa từng nhớ lại vừa rồi ở trong Kiếm lư có cảm nhận thấy sự tồn tại của một cao thủ thanh niên, sau đó hắn cẩn thận suy nghĩ lại, có mấy cao thủ thanh niên mới quật

khởi, bao gồm Đông Hải Lâm công tử, Đường Tống, Đường Tuyệt đất Thục, ngoài ra còn có một người, chính là ngôi sao mới nổi của Thiên Sơn kiếm phái, Lâu Tiểu Hiệp.

Lúc đó, thông tin lướt qua trong óc tổng quản Liễu Ngũ của Quyền Lực bang là thế này:

.... Lâu Tiểu Hiệp, dùng Liễu Diệp kiếm. Háo chiến, thích tất cả mọi chuyện tranh đấu, giết chóc, lừa gạt, đánh lén.

Nhưng trong hồ sơ của Liễu Tuy Phong, không ghi chép Lâu Tiểu Hiệp là nghĩa tử của Chu đại thiên vương, hơn nữa còn là kẻ hung hãn nhất, thủ lĩnh của đám nghĩa tử đó.

Thiên Sơn kiếm phái truyền đến đời “Phi yến trăm” Vu Sơn Nhân đã đạt tới mức cực thịnh, không những môn đồ đông đảo mà cả kiếm pháp cũng lên tới thời kỳ đỉnh cao.

Thiên Sơn kiếm pháp vốn sở trường về nhanh, nhẹ, mau, gấp, đến tay Vu Sơn Nhân, thiện sử trường kiếm “Như Tuyết”, nghe nói ông ta từng dùng một thanh kiếm này đánh cho mười sáu cao thủ dùng kiếm không kịp trả lại nổi một kiếm nào.

Khi ông ta luyện kiếm thường đứng trên vách núi Thiên Sơn cao tuyệt, chém rơi chim yến đang bay, trăm lần đều linh, vì thế có tên “Phi yến trăm”.

Kiểm pháp này lợi hại cũng chỉ là thứ yếu, muốn trên vách núi Thiên Sơn cao vút, nhảy lên chém rơi chim yến đang bay vút lên không trung, khinh công càng phải trác tuyệt. Kiếm pháp của Vu Sơn Nhân có thể nói là đã không thể chê vào đâu được, Lâu Tiểu Hiệp là cao đồ của hắn, lại có thể tự sáng tạo một bộ kiếm pháp xảo diệu.

Đó chính là Liễu Diệp kiếm.

Xưa nay vốn chỉ có Liễu Diệp đao, không có Liễu Diệp kiếm.

Liễu Diệp đao chú trọng linh hoạt, nhẹ nhàng, mau lẹ, Lâu Tiểu Hiệp liền đưa phương pháp rèn đúc Liễu Diệp đao cùng chiêu pháp công thủ chuyển hết vào trong kiếm.

Liễu Diệp kiếm pháp không chém yển bay, chém lá liễu.

Lá liễu trong gió, nhẹ nhàng, mềm mại, càng không chỗ tựa lực, còn khó chém hơn cả yển bay.

Lâu Tiểu Hiệp lại đứng trên nước xuất kiếm.

Có thể chân đạp lên nước để mượn lực, còn xảo diệu hơn qua lại giữa tuyệt bích nguy nhai nhiều lần, gọi là “Thủy thượng phiêu”, là thuật khinh công đề tung cực kỳ cao thâm.

Cũng chỉ có khi mũi chân có thể mượn nhu lực của nước thì mới có thể chém đứt lá liễu rủ bên mặt nước.

Lâu Tiểu Hiệp học nghệ thành tài, giết người vô số, gian dâm, cướp bóc, không gì không làm, trong võ lâm cũng ít có người kiềm chế được hắn.

Tiêu Thu Thủy từng nghe kể và người này, được nghe từ miệng bạn tốt của hắn Lâm công tử.

Lúc đó Đông Hải Lâm công tử đang muốn tìm Lâu Tiểu Hiệp luận võ.

Lâm công tử cùng tề danh với Lâu Tiểu Hiệp, nhưng khi Lâm công tử kể cho Tiêu Thu Thủy nghe tại sao lại muốn truy sát Lâu Tiểu Hiệp thì giọng nói đã run bần vì phẫn nộ.

Bởi vì lúc đó, Lâu Tiểu Hiệp đi qua mười dặm, giết chết ba mươi bảy người vô tội: “Trong đó quá nửa là chưa từng luyện võ. Lâu Tiểu Hiệp giết họ chỉ vì muốn nghiên cứu xem kiếm pháp hắn phải làm thế nào mới có thể

giết người một cách hoàn hảo không tì vết, ngoài ra còn cố gắng để máu tươi của vong hồn dưới kiếm của hắn không vấy vào bản thân. Hắn thích sạch sẽ.”

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Tiêu Thu Thủy nói:

-Rất tốt.

Lâu Tiểu Hiệp nhíu mày hỏi:

- Sao, rất tốt?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta có một người bạn, thường gọi là Lâm công tử, đã từng nghe tới chưa?

Lâu Tiểu Hiệp nheo mắt cười, nói:

- À, là hãn, cái tên đao kiếm bất phân, chắc người cũng là nam nữ bất phân nốt, sao lại “rất tốt”?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Hãn muốn giết người. “Rất tốt” có nghĩa là: Ta có thể thay hãn giết người.

Lâu Tiểu Hiệp ngấn người, rồi lại lập tức cười ha hả:

- Người giết ta chỉ vì như thế?

Tiêu Thu Thủy đáp:

-Không phải.

Lâu Tiểu Hiệp hỏi:

- Vậy còn nguyên nhân gì nữa?

Tiêu Thu Thủy nói:

-Bởi vì Tả Khâu.

Lâu Tiểu Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn báo thù cho hắn?!

Tiêu Thu Thủy nghiêm nghị đáp:

-Đúng vậy.

Lâu Tiểu Hiệp càng kinh ngạc:

- Người quên hắn từng bán đứng người sao?

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Nhưng hắn từng là bằng hữu của ta, lại càng là huynh đệ của ta.

- Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ.

Tiêu Thu Thủy bổ sung.

Lâu Tiểu Hiệp ngấn ra, hồi lâu sau mới bật cười sảng sặc.

- Chuyện đó đúng là ta không ngờ tới.

Lâu Tiểu Hiệp vừa cười vừa nói:

- Có điều ta giết hắn, cũng không phải vì hắn bán đứng người, mà là vì hắn định bán đứng Chu đại thiên vương.

Lâu Tiểu Hiệp thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy:

- Lời hắn nói vừa nãy có ý bất mãn với Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn lại, hỏi:

- Người là người của Chu đại thiên vương?

Lâu Tiểu Hiệp gật đầu, tiếp đó nheo mắt lại:

- Vừa rồi khi người tránh phi kiếm, thân pháp rất nhanh.

- Lúc nãy người nói muốn thay Lâm công tử giết ta, hẳn là muốn lấy kiếm pháp Hoán Hoa để lĩnh giáo sự thần diệu của kiếm pháp Thiên Sơn rồi?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, giơ ra một ngón tay, nói:

- Ta dùng kiếm của Hoán Hoa, chưa chắc đã dùng kiếm pháp Hoán Hoa. Nếu như thật sự là kiếm pháp Hoán Hoa thì con người ta đã là đệ tử Hoán Hoa, cho dù dùng một ngón tay để giết người, cũng coi như người chết dưới kiếm Hoán Hoa.

Lâu Tiểu Hiệp cười lạnh:

- Chân nghĩa của Thiên Sơn kiếm phái, xưa nay không hề có chuyện nói suông mà luyện thành.

Tiêu Thu Thủy không nói nữa, chỉ chậm rãi rút trường kiếm.

Vỏ kiếm loang lỗ, thân kiếm trắng tuyết.

Cổ kiếm Trường Ca.

-Kiếm tốt.

Lâu Tiểu Hiệp cũng phải buột miệng khen.

Tiếp đó hắn liền rút kiếm của mình.

Thực là một thanh kiếm thần kỳ.

Kiếm này mỏng nhẹ như giấy, nhưng lại đẹp như tiên vật.

Thanh kiếm này thực giống như được làm từ minh châu.

Chỉ riêng chuôi kiếm đính kim cương thôi đã có giá trị không hề thấp.

Tiêu Thu Thủy vô cùng quý trọng thanh kiếm này, thanh kiếm mờ ảo như vàng trắng.

Thanh kiếm này giống như không phải để dùng trên chiến trường mà phải cất giữ trong nhà, nâng niu như báu vật.

Thanh kiếm này có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng khi giao chiến?

Lâu Tiểu Hiệp nheo mắt lại, cẩn thận hỏi:

- Giá trị của thanh kiếm này, mắt người cũng không mù, đương nhiên là có thể nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy gật đầu, Lâu Tiểu Hiệp kiêu ngạo nói:

- Nó không những đẹp đẽ mà còn là một thanh kiếm có thể giết người nhất.

Vừa nói dứt lời, hãn đã ra tay.

Loáng cái đã phân thắng bại.

Hơn nữa còn phân sinh tử.

Loáng cái có nghĩa là cực nhanh.

Nhưng trong một khoảnh khắc cực nhanh đó lại có rất nhiều biến hóa.

Ít nhất là sáu bảy biến hóa, hai ba lần tâm lý chuyển biến.

Lâu Tiểu Hiệp ra chiêu trước.

Hãn chém ra một kiếm. Kiếm chiêu của hãn tuy khác với sư phụ Vu Sơn Nhân nhưng ý tứ vẫn nặng về chữ “trảm” hơn là chữ “đâm”.

Tiêu Thu Thủy giơ ngang kiếm đỡ.

Hãn sử dụng thế Hoàn Giang trong kiếm pháp Võ Đang để ngăn cản.

Nhưng khi Trường Ca kiếm của hãn chỉ vừa mới chạm vào Liễu Diệp kiếm thì Liễu Diệp kiếm đã “cách” một tiếng, gãy lìa.

Đoạn gãy dài khoảng nửa thước, vừa khéo bay tới gần tay trái Lâu Tiểu Hiệp.

Lâu Tiểu Hiệp vung tay bắt lấy kiếm gãy, nhanh như chớp chém thẳng vào đầu Tiêu Thu Thủy.

Một chiêu này bao gồm mấy lần tâm lý biến đổi vi diệu, Lâu Tiểu Hiệp tính chuẩn Tiêu Thu Thủy biết rằng hãn coi trọng thanh chủ kiếm giá trị cực cao này, cho nên tất sẽ dùng Trường Ca kiếm chém sắt như chém bùn để khác chế lại.

Mà Liễu Diệp kiếm kỳ thực lại vô cùng dễ gãy, chỉ cần bị lực mạnh chặn lại là chắc chắn sẽ gãy lìa, Lâu Tiểu Hiệp lợi dụng khoảnh khắc đối phương đặc ý chấn gãy được bảo kiếm, tay trái sử ra Liễu Diệp đoán kiếm pháp chân chính giết tới.

Làm vậy tất có thể đánh cho Tiêu Thu Thủy không kịp trở tay.

Phần trước của kế hoạch này hoàn toàn thành công.

Tiêu Thu Thủy đúng là dùng kiếm ngăn đỡ, Liễu Diệp kiếm đúng là gãy đôi, nhưng là... Tiêu Thu Thủy nhìn ra được điểm đó mới cố ý mạo hiểm.

... Đối địch tốt nhất là dùng kỳ binh xuất kích, nếu không sẽ phải đề phòng tương kế tựu kế.

Đây chính là tương kế tựu kế.

Đầu tiên, Tiêu Thu Thủy dám chắc Lâu Tiểu Hiệp không phải là loại chỉ có hư danh, không thể dùng một thanh kiếm không đáng tin cậy một chút nào như thế để tự hủy tính mạng.

... Người biết dùng kiếm, không thể nào sử dụng một thanh kiếm không thể sử dụng.

... Trừ phi thanh kiếm đó trông như vô dụng mà thực là đại dụng!

Cho nên Tiêu Thu Thủy cố ý trúng kế, chấn gãy kiếm của đối phương.

... Nhưng tâm trí hẳn không hề bị cái hoa lệ của kiếm hấp dẫn.

Lưỡi kiếm gãy bay ra, Tiêu Thu Thủy đã nhận ra kế sách của Lâu Tiểu Hiệp.

Lúc tay trái Lâu Tiểu Hiệp bắt lấy kiếm gãy, Tiêu Thu Thủy đã đánh ra một chưởng.

Chưởng trái Tiêu Thu Thủy đánh mạnh vào thân kiếm đã gãy của Lâu Tiểu Hiệp.

Kiếm gãy cực mỏng, “keng” một tiếng, lại gãy thêm một đoạn.

Khoảnh khắc kiếm gãy của Lâu Tiểu Hiệp kề sát đến trước trán Tiêu Thu Thủy, mũi kiếm đột ngột dừng lại... Bởi vì một đoạn kiếm gãy khác đã bắn vào cổ họng Lâu Tiểu Hiệp.

Đoạn kiếm đó cắt đứt khí quản Lâu Tiểu Hiệp, phá hủy sức mạnh của hắn.

Động tác Lâu Tiểu Hiệp lập tức khựng lại.

Hắn ngã xuống, chết.

Lâu Tiểu Hiệp muốn dùng đặc tính dễ gãy của Liễu Diệp kiếm để giết hắn, hắn liền dùng chính đặc điểm đó để giết Lâu Tiểu Hiệp.

Lâu Tiểu Hiệp coi như chết dưới kiếm của chính mình.

Chiến đấu chỉ trong một khoảnh khắc nhưng biến hóa ảo diệu vô cùng.

Tiếng vỗ tay lẻ loi vang lên từ bên bìa rừng.

Một người bước ra từ trong rừng, áo xanh nhạt, vương hoa tuyết, mỉm cười.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại, cảm thấy quen thuộc, cũng cảm thấy phấn chấn.

Một loại phấn chấn như gặp đại địch.

Người đó chính là Liễu Ngũ.

Liễu Tỳ Phòn.

Liễu Tuy Phong vừa vỗ tay, vừa mỉm cười bước ra, hoa tuyết rơi xuống lả tả theo bước chân hắn, hắn nhất định là đã đứng trong rừng tùng rất lâu rồi.

- Hay. Kiếm pháp hay. Đối phương dùng đoạn kiếm gãy đầu tiên đối phó người, người mượn đoạn kiếm gãy thứ hai của hắn để giết hắn, khi hắn chết vẫn còn cầm đoạn kiếm gãy thứ ba... Hay, hay, chỉ bằng trận này đã có thể không thẹn mà bước lên bảng cao thủ hạng nhất trong võ lâm rồi.

Tiêu Thu Thủy nhìn người đó, người được đồn đại đến vô cùng huyền diệu, người từng biến mất một cách thần bí giữa vòng vây của Hòa Thượng đại sư, Thiên Mục, Địa Nhân cùng một đám cao thủ võ lâm.

Hắn là một nhân vật hành tung phiêu hốt, hành vi tàn nhẫn, lạnh lùng, khiến cả võ lâm phải đau đầu.

Sự đáng sợ của hắn thậm chí còn trên cả Lý Trầm Chu.

Liễu Tuy Phong mỉm cười.

- Ta không đến để giao đấu với người, bang chủ có lệnh, chờ sau khi người phân thắng bại với Hoàng Phủ Cao Kiêu xong, người mới cho phép ta hoặc là chính bản thân người tới quyết chiến với người hoặc là Hoàng Phủ, như vậy chiến đấu mới có ý nghĩa.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi thu kiếm, không trả lời.

Liễu Ngũ nói:

- Ta có ba môn tuyệt kỹ, chuyện này người trong võ lâm đều biết, một trong số đó là ám khí giết Hòa Thượng đại sư, tin là người vẫn còn nhớ, hai loại khác ta còn chưa thi triển qua.

Hắn cười cười, lại tiếp:

- Võ công của người tiến bộ rất nhanh, thực lực hiện tại sợ là đã không dưới Hòa Thượng đại sư rồi. Ta vốn rất muốn đấu với người một chận... Nhưng không dám làm trái mệnh lệnh bang chủ... Bang chủ muốn ta xem người giết chết Lâu Tiểu Hiệp như thế nào, báo lại tình hình cho người biết.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta cũng từng thấy cảnh lúc Lý bang chủ đối địch. Y tạo ra thanh thế, khiến hai vị tiền bối Chương, Vạn tưởng rằng y sắp tấn công Liệt hỏa Thần quân, bèn cố tụ tập toàn bộ công lực. Nhưng y lại bình như như không, cũng không tấn công, khiến cho hai vị Chương, Vạn tiết hết thể lực, đến đúng khoảnh khắc đó y mới tập kích, trước đánh bị thương hai người Chương, Vạn, sau giết Thái Khấp Thần.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đàm luận, nếu so với lúc luận kiếm ở Kiếm lục mấy tháng trước, lúc đầu hẳn chỉ là người nhiệt thành với võ thuật, đến bây giờ đã dần có bóng dáng của tông sư võ học.

- Tiếp đó Lý bang chủ lại chiến đấu với hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng. Y giằng co với Mộc Hiệp, tránh khỏi chủ lực công kích của Mộc Hiệp đại sư, trước hết đánh ngã đối thủ thứ yếu Báo Tượng đại sư ở ngoài trước, mượn đó để đả kích lòng tin chiến đấu của Mộc Hiệp đại sư rồi mới đánh trọng thương Mộc Hiệp.... Lý bang chủ ra tay, sách lược, binh pháp, đấu chí, võ công, vận dụng, đều là điều ta bình sinh hiếm gặp, khâm phục không hết.

Liễu Ngũ gật đầu cực kỳ tán đồng, nói:

- Không cần biết là địch hay là bạn với bang chủ, không có ai là không bội phục người, trừ phi là kẻ đến cả trình đề để bội phục cũng không tới.

Tiêu Thu Thủy bình thản hỏi:

-Người tới chỉ là để xem chiến?

Liễu Tỳ Phong mỉm cười ung dung hỏi lại:

-Người nói xem?

Gió nhẹ nhè thổi qua, Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy rùng mình sờn gai ốc.

Lời Liễu Tỳ Phong nói rất nhẹ, nhẹ hơn cả gió, nhưng trong cảm nhận của Tiêu Thu Thủy, Liễu Ngũ nói câu đó ra, đến cả gió cũng nặng nề như trống trận.

Liễu Tỳ Phong từng sơ suất bị Tiêu Thu Thủy bắt giữ, nhưng Tiêu Thu Thủy có cảm giác, trong tất cả những người hãn từng gặp, từng đấu, bất kỳ ai so với Liễu Tỳ Phong cũng đều thua kém rất xa.

Tiêu Thu Thủy tranh đấu với người, trước nay chưa từng cảm thấy sợ hãi, bây giờ đứng trước mặt Liễu Tỳ Phong tùy tiện hờ hững lại thực sự cảm thấy lo lắng.

Tiêu Thu Thủy bồng nhún vai, nói:

- Ta cũng rất muốn.

Lời hãn nói như từng đợt gió sắc lẹm.

Hãn lại tiếp:

- Đáng tiếc ta không thể.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy thế gió như cũng hiền hòa hãn đi, Liễu Tỳ Phong nói:

-Bang chủ không cho phép.

Tiêu Thu Thủy lập tức cảm thấy như trút được gánh nặng ngàn cân, toàn thân đều nhẹ nhõm hẳn.

-Có điều...

Liễu Tuyền Phong cười:

- Chung quy sẽ có một ngày, chỉ cần người còn sống....

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp trả:

-Chỉ cần người không chết.

Liễu Tuyền Phong cười, nụ cười u ám như đao gió, hắt chột hỏi:

-Người có muốn biết tung tích của mấy người Lương Đẩu không?

Tiêu Thu Thủy giật mình, đáp:

-Đương nhiên là có.

Liễu Tuyền Phong cười nói:

- Tả Khâu chết rồi, không thể nói với người. Ta lại biết bọn họ đang ở đâu.

Tiêu Thu Thủy nghi hoặc hỏi:

- Là các người làm, hay là người của Chu đại thiên vương làm?

Liễu Tuyền Phong đáp:

- Đương nhiên không phải bọn ta làm.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

-Vậy làm sao người biết được...

Liễu Ngũ cười ha hả, thần bí đáp:

- Bởi vì trong số người bọn chúng bắt đi có người của bọn ta, người của bọn ta để lại manh mối, ta liền biết thôi...

Liễu Tỳ Phương vừa cười vừa nói:

-Không biết câu trả lời của ta có thể làm người hài lòng không?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Người vẫn chưa nói với ta họ đang ở đâu.

Liễu Tỳ Phong cười lớn:

- Người tới núi Chung Nam, Thiểm Tây một chuyến đi, chỉ cần lên cầu Tiêu Hồn sông Bá Thủy, tìm người câu cá không có dây câu, người sẽ hỏi được tung tích người người muốn tìm.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy còn đang cố gắng ghi nhớ địa danh, Liễu Tỳ Phong đã theo một cơn gió thổi qua mà biến mất.

Giọng nói hản vẫn truyền lại rõ ràng, mang theo ý cười.

-Khinh công của ta như vậy, người có thể là đối thủ của ta sao?

... Ngày trước, bị loại cao thủ như mấy người Địa Nhân đại sư bao vây, Liễu Tỳ Phong thân mang thương nặng cũng biến mất chỉ trong chớp mắt.

... Gió vừa thổi qua, Liễu Tỳ Phong liền biến mất.

.... Khinh công như vậy, sợ rằng trên thế gian này không có đến người thứ hai, bởi vì không có một Liễu Tỳ Phong thứ hai.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại lặng lẽ trả lời câu hỏi của Liễu Tỳ Phong:

-Kính công, không có nghĩa là võ công.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Núi Chung Nam ở gần thành Trường An.

Lý Bạch khi vịnh núi Chung Nam từng viết(*):

Xuất môn kiến Nam sơn,

Dẫn linh ý vô hạn.

Tú sắc nan vi danh,

Thương thúy nhật tại nhân.

Hữu thì bạch vân khởi,

Thiên tế tự thư quyển.

Tâm trung dữ chi nhiên,

Thác hứng mỗi bất thiên.

Hà đương tạo u nhân,

Diệt tích thê tuyệt hiển?

Khi ấy Lý Bạch đang sống trong cảnh nhàm chán, có tài mà không gặp thời, chỉ có thể gửi gắm tâm tình vào mây khói Tần Lĩnh, tự do vùng vẫy nơi chân trời.

Lầu Trích Tiên trong cố thành Trường An là nơi năm xưa ba đại thi nhân từng đến, Lý Bạch, Đỗ Phủ, Hạ Tri Chương đều từng tới nơi này.

Tiêu Thu Thủy dù nóng lòng tìm người nhưng đi qua Trường An cũng không khỏi có chút hoài niệm. Hẳn chuẩn bị đến sau bữa trưa sẽ tới Bá Kiều.

Đang lúc hân thưởng thức món ngon của cố thành thì bỗng nghe trên lầu có tiếng xô xao, nháo nhác, khiến Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy hai đại hán cao lớn, mặc quần áo lòe loẹt sặc sỡ, một người cầm gậy què, một người cầm phương thiên kích, bước lên trên lầu.

Mấy tên tiểu nhị trong lầu Trích Tiên vội bước lên khuyên can, hai người đó chỉ khẽ hất tay, đám tiểu nhị liền như điều đứt dây, bắn ta tứ tung, nằm gục dưới đất rên rỉ đau đớn, hồi lâu sau vẫn không bò dậy nổi.

Tiêu Thu Thủy trông mà lông mày nhíu chặt. Lúc này nhị chương quỳ cũng bước lên khuyên ngăn, van vỉ nói:

- Đại gia, hai vị đại gia, tiểu điểm chỉ là hàng nhỏ vốn cạn... Xin các vị nhón tay làm phúc, ước chiến ở chỗ khác đi mà...

Đại hán dùng phương thiên kích quát lên:

- Ngậm miệng! Chỗ bọn ta ước hẹn đối phương quyết chiến sao có thể tùy tiện thay đổi được!

Bấy giờ lão chưởng quầy cũng đã chạy ra cầu xin, hai người vẫn không chịu nghe. Mấy vị trưởng bối có chút can đảm cũng lên tiếng khuyên giải:

- Không hay đâu... Nơi đây là chốn danh thắng, hai người xem xem, trên tường vẫn còn thơ do Lý Bạch đề.... Không thể quyết đấu ở đây mà.

Lại có người khuyên:

- Đánh giết trong cửa hàng người khác, đập hỏng hết cả lầu các nhà người ta, bảo người ta biết lấy gì mà sống nữa....

Người cầm gậy què lật tay đánh lại, “chát” một tiếng, người vừa nói đã bị đánh bay ra xa. Những người còn lại đều dạt hết ra xa, kêu khóc:

- Trời ơi... Thời buổi này vương pháp đi đâu rồi?... Thiên lý ở đâu rồi!

Tiêu Thu Thủy thật sự không kiềm chế được nữa, vỗ bàn đứng dậy.

Người dùng gậy què cũng người dùng phương thiên kích kia vừa nghe có tiếng động lạ đã lập tức phát hiện, hai người cùng nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, ánh mắt lạnh lẽo như hai luồng điện.

Tiêu Thu Thủy đang định lên tiếng thì bỗng nghe có người quát lên:

- Hừ! Hai tên cầu đồ các người, ở đây tác oai tác quái, trong mắt không còn vương pháp nữa hay sao?!

Người nói chuyện còn rất trẻ, mi thanh mục tú, lưng đeo trường kiếm, người bên cạnh hẳn khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc theo kiểu sai dịch nha môn, hông đeo trường đao.

Người cầm phương thiên kích chửi lại:

-Còn người thì là cái thứ gì?!

Thiếu niên cầm kiếm cả giận, trừng mắt nói:

- Người là đồ có mắt không thấy Thái Sơn, ta là đệ tử đời thứ mười một Chung Nam kiếm phái Nguyên Văn Sấu, vị này là đường huynh của ta, danh bộ Trường An “Thủ đão Cầm lai” Ngưu Tống Chi, các người còn không rút đi sẽ bắt các người tới chỗ nha phủ.

Hsi tên ác khách kia cùng bật cười khàn khạc. Nguyên Văn Sấu giận giữ không kiềm chế nổi, hãn còn trề huyết khí phương cương, sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy, rút phắt trường kiếm ra, khẽ nhún vai một cái đã vượt qua ba chiếc bàn, vẽ nên một luồng kiếm hoa, quát:

-Cho người biết cái giá của cười cợt là thế nào.

Nói đoạn, kiếm hoa hất ngang, như mây trắng cuộn trào, đâm thẳng vào mạch môn đại hán cầm gậy què.

Tiêu Thu Thủy hơi nhíu mày, thầm nghĩ thiếu niên này xuất kiếm thật độc, đồng thời cũng ngẫm khâm phục sự biến ảo, thần thái của Chung Nam kiếm phái.

Người cầm gậy què nhếch mém cười lạnh, ung dung vắt tay, một đôi gậy chống vừa khéo chặn đứng đường tiến của mũi kiếm. Chân đá ra một cước, “chát” một tiếng, đá bay thiếu niên Nguyên Văn Sấu ra ngoài, đập vỡ cả cửa sổ.

Nha dịch Ngưu Tống Chi sắc mặt đại biến, rút đao bên hông ra, đứng dậy. Người cầm gậy què cười lạnh, nói:

- Loại công phu mèo ba chân như người cũng đem ra dọa người.

Ngưu Tống Chi kia hoàn toàn không sợ hãi, hét lớn một tiếng, vung đao chém xuống.

Không ngờ lại có một thanh phương thiên kích giơ ngang, chặn lấy đại đao, đoạn trở tay quạt mạnh, “keng” một tiếng, đại đao gãy lìa, đại hán kia đã dùng cán kích quét ngược, đánh văng vị sai dịch ra ngoài cửa sổ, rơi xuống dưới đường, người đi bên ngoài đều xôn xao.

Lúc này dưới lầu lại có bốn viên công sai lục tục chạy lên, hẳn là người của nha phủ phái ra tuần tra khi nghe trên lầu có chuyện. Bốn vị sai dịch này vừa nhìn đã biết là tay lão luyện, có nhiều kinh nghiệm truy bắt giặc cướp, vừa lên đã bày rõ trận thế, rút đao bên hông phòng hờ, cục thế trên lầu chỉ chực chờ để bộc phát.

Tiêu Thu Thủy vốn đang định ra tay, thấy người của quan phủ đã tới cũng không tiện mạo muội xen vào nữa để tránh bị hiểu lầm. Hắn đang âm thầm tính toán bỗng nghe dưới lầu lại có tiếng nhốn nháo, bị chèn ra một con đường, mọi người đều bức bối nhìn lại, chỉ thấy một đại hán cao lớn, mặt mũi đen xì, rẽ qua đám đông bước nhanh lên lầu.

Đại hán da đen đó uy phong lẫm lẫm, người chưa tới, tiếng đã vang, cao giọng quát hỏi:

-Này, U Châu song quý, Hắc Sát Thần ta tới rồi!

Tiêu Thu Thủy lập tức tò mò, hai người kia trong vòng vây của mọi người cũng không hề biến sắc, bây giờ Hắc Sát Thần vừa xuất hiện đã cực kỳ đề phòng, chắc hẳn Hắc Sát Thần cũng là loại khó dây.

Hắc Sát Thần tức giận quát:

- Các người còn không xuống đây nghênh tiếp.

Hai người trên lầu đưa mắt trao đổi, người cầm gậy què nói:

- Người tự mình lên đây đi.

Đại hán dùng phương thiên kích nói:

- Ở đây có người ngăn cản chúng ta tở võ!

Hắc Sát Thần gầm lên:

- Ai?! Là ai! Thực to gan!

Bốn vị sai dịch nhất thời nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải. Hắc Sát Thần bước nhanh lên trước, đôi mắt to trợn trừng, quát tháo ầm ỹ:

- Là kẻ nào?! Kẻ nào dám làm thế?!

Liền đó đã lên đến trên lầu, người này cơ hồ đứng chạm đến tận mái lầu, bốn vị sai dịch chỉ cao xấp xỉ bằng ngực hắn, Hắc Sát Thần quát hỏi:

- Các người phải không?! Có phải là các người không?!

Bốn vị sai dịch còn chưa kịp trả lời đã có một người bị hắn bắt được, vứt sang một bên, hồi lâu sau vẫn không dậy nổi. Một người khác bị hắn nắm lấy, ném tung ra xa, một người vung đao lên chém, bị hắn đá một cước, cả người lẫn đao bay ra ngoài. Còn lại một người định chạy, bị hắn vung bàn đập tới, đầu váng mắt hoa, ngất xỉu đương trường. Trong chốc lát, cả bốn sai dịch đều đã bị giải quyết.

Hắc Sát Thần phui phui tay, chỉnh lại y phục, quay sang hai người đầu tiên, nói:

-Tốt rồi. Chỗ này sạch sẽ, đúng hợp để chúng ta quyết một trận tử chiến.

Lúc này không biết đã có bao nhiêu người trong thành Trường An kéo tới đây, tất cả đều tụ tập dưới lầu Trích Tiên quan sát, một mặt oán hận mấy người này vô pháp vô thiên, một mặt lo lắng bọn họ phá hỏng mất như văn vật quý giá, nhưng cũng không có ai dám bước lên ngăn cản.

Người dùng phương thiên kích hai mắt đảo tròn, hung ác nói:

- Được, chúng ta đánh. Ở đây đánh thật sướng một trận.

Người dùng gậy què cũng nuốt nước bọt, cười khan nói:

- Trận chiến này của chúng ta không đánh tới trời long đất lở không thôi.

Tiêu Thu Thủy không nhẫn nhịn được nữa, đang muốn ra tay, bỗng nghe có người nói

-Chờ chút.

Người nói “chờ chút” cũng đang ở trên lầu, chỉ là hơi khuất trong một góc phía sau bình phong, đó là một người thanh niên cao lớn, tay cầm một thanh cừ hoàn đao cán dài, uy phong tám mặt.

Hai bên hẳn đều có người, người bên phải vừa béo vừa lùn, thân hình ngũ đoản, người bên phải vừa cao vừa gầy, giống như một cây gậy trúc.

Tiêu Thu Thủy vô cùng buồn bực, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, đến lúc tất yếu mới bước ra. Chỉ nghe Hắc Sát Thần chửi lớn:

- Ngươi là đứa nào?! Không sợ Hắc Sát Thần ra rút lưỡi ngươi à?!

Chỉ thấy thanh niên cao lớn kia vươn người bước ra, nói:

- Ngươi đã nghe tới Hoàng Phủ công tử chưa?

“Hoàng Phủ công tử?”

Cái tên ấy thoáng qua trong đầu Tiêu Thu Thủy:

“Cái tên này sao nghe quen vậy?”

Chỉ thấy ba người Hắc Sát Thần, đại hán dùng gậy què, dùng phương thiên kích đều biến sắc, nghiêm giọng hỏi:

- Hoàn Phủ công tử... Hoàn Phủ Cao Kiêu là gì của người?!

Người trong thành Trường An nghe thấy cái tên Hoàn Phủ Cao Kiêu cũng đều xôn xáo hẳn lên. Có người mồm năm miệng mười nói:

-Hoàn Phủ Cao Kiêu.... Chính là Hoàn Phủ công tử!

- Hoàn Phủ công tử hành hiệp trượng nghĩa, lần này có người ra mặt....

-Tất cả vấn đề đều có thể giải quyết!

- Người của Hoàn Phủ công tử chắc chắn có thể dạy bảo ba tên sát tinh này một phen!

Thanh niên cao lớn kia mỉm cười, cúi mình chào mọi người dưới lầu, lễ độ nói:

- Các vị yên tâm, Hoàn Phủ công tử từng căn dặn, bất kỳ kẻ nào dám ức hiếp dân chúng, chúng tôi đều sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!

Dân chúng dưới lầu cùng nhau khen ngợi, tiếng hô hào ủng hộ vang rền như sấm, có người vội vàng truyền tụng:

- Vị này chính là huynh đệ kết bái của Hoàn Phủ công tử, tên là Tề Tạc Phi, bên cạnh là hộ vệ cận thân của Hoàn Phủ công tử, một người gọi là “Trúc can” Lê Cửu, một người gọi là “Đông qua” Phan Quế(**), võ công ba người đều rất cao.

- Ôi, không biết có phải là đối thủ của ba tên sát tinh kia nữa không.

Lúc này Hắc Sát Thần hàm hồ nói:

- Ê, Tề đại quân gia kia, ba người bọn ta không chọc người, người cũng đừng gây chuyện với bọn ta!

Tề Tạc Phi sắc mặt sa sầm, nói:

- Cút xuống dưới! Thành Trường An há lại là nơi cho người diều võ dương oai?!

Hắc Sát Thần cả giận, kêu lên:

- Ta vốn là nể mặt Hoàng Phủ Cao Kiêu! Tên nhóc con người không biết tốt xấu là gì, ta làm thịt người trước!

Vừa nói dứt lời hăn đã vận sức nhảy lên, mang theo một luồng kinh phong rát mặt, khiến cho người xung quanh không hít thở nổi, trong chớp mắt đã tới trước mặt Tề Tạc Phi, vung tay đánh ra hai quyền, quyền mới phóng ra, xương tay đã vang lên tiếng nổ “lộp bộp”.

Tề Tạc Phi giơ chưởng, song chưởng như không xương mềm oặt, vậy mà lại tiếp gọn được hai quyền. Tiếp đó hăn rùn người cúi thấp, rút kiếm hoàn đao, chém ngang ra một nhát.

Một đao này cực tuyệt, cực nhanh, cực chuẩn, thực khó mà tưởng tượng nổi. Hắc Sát Thần gào lên đau đớn, phun máu, bay người ra ngoài, đẩy dạt người đứng xung quanh, bỏ chạy trốn chết. Người trên đường kêu la inh ỏi, chỉ khi thấy một hàng máu tươi đổ ròng mới biết Hắc Sát Thần đã trúng đao bị thương.

Tề Tạc Phi chống đao đứng thẳng, dan chúng Trường An cùng reo hò vang dội, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không ngắt.

Đúng lúc này, hai người dùng phương thích kích và gậy què đồng loạt tập kích.

Nhưng đồng thời, “Đông qua” và “Trúc can” cũng đã ra tay.

Lê Cửu xuất chiêu, trên tay đã có thêm một cây gậy bọc sáp ong, Phan Quế vừa động, tay đã cầm một cây kim qua chùy. Chỉ trong một chớp mắt ngăn ngủi, phương thiên kích cùng gậy què còn chưa đánh tới nơi, vũ khí của họ đã kề sát người đối phương.

Hai tên “U Châu quý” quần áo sắc sỡ vụt ngừng lại, mồ hôi đổ ròng ròng. Lê Cửu cười lạnh nói:

-Công tử có lệnh... Tha cho các người một con đường sống.

Hai người chậm rãi thu binh khí trong tay lại, quay người bước đi. Người đứng bên đường nhìn thấy rõ ràng, đang muốn vỗ tay hoan hô thì chợt biến thành tiếng kêu kinh hãi. Hóa ra U Châu nhị quý hung tính bộc phát, phương thiên kích cũng gậy què đã đâm thẳng vào sau tim “Trúc can” và “Đông qua”.

Lần này đến cả Tiêu Thu Thủy cũng phải giật mình lo lắng, kêu lên:

-Cẩn thận!

Nhưng trong tiếng kêu thét, hai người một cao một thấp đó lại như có mắt sau lưng, không cần quay người đã ra tay, kim qua chùy đặt vào dưới bụng người cầm gậy què, gậy sáp óng kề sát cổ họng tên dùng phương thiên kích. U Châu nhị quý cổ họng giần giật, hồi lâu vẫn không động đậy nổi, càng không dám tiến lên một bước dùng vũ khí công kích, toàn trường im ắng hồi lâu rồi dưới lầu mới vang lên tiếng hoa hô, khen ngợi ầm ầm như sấm.

Phan Quế lại từ từ thu vũ khí lại, nói:

- Đây là cơ hội sống sót cuối cùng của các người rồi đấy.

U Châu nhị quý giờ mới biết đối phương không giết mình, hai người gần ra một chốc, không ngờ lại quý phịch xuống, dập đầu “bình bình bình” mấy cái, hô lớn:

- Hoàng Phủ công tử thánh minh, U Châu nhị quý nhận ơn không giết, ngày sau tất sẽ báo đáp, gan óc lầy đất, dù chết cũng không từ.

Trong tiếng hô hào ủng hộ Hoàng Phủ Cao Kiêu của bách tính thành Trường An, người cầm phương thiên kích cùng người dùng gậy què hốt hoảng như chó nhà có tang, ôm đầu bỏ chạy.

- Hay! Hay! Cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ công tử quả nhiên là tài giỏi!

- Lần này may nhờ ba vị ra mặt, nếu không tiêu điểm thật sự không chống đỡ nổi...

- Ba vị có thể không hủy một bàn một ghế, đánh đuổi ba tên hung đồ, đúng là tài nghệ cao cường...

Chỉ thấy mấy người Tề Tạc Phi vái dài nói:

-Chúng tôi chỉ làm chuyện nên làm mà thôi...

- Tất cả đều là những điều Hoàng Phủ công tử ân cần chỉ bảo...

- Ngay cả võ công cũng là Hoàng Phủ công tử thân truyền....

Tiêu Thu Thủy trong lòng chấn động, hẳn đã nhớ ra vị “Hoàng Phủ công tử” này là ai rồi.

Lý Trầm Chu đã từng nói:

“Trong võ lâm hiện tại, hai người trẻ tuổi gây nhiều tiếng tăm nhất một là người, một là Hoàng Phủ Cao Kiêu. Ta không giết các người, trừ phi là

hắn giết người trước, hoặc là người giết hắn, sau đó...”

Vị “Hoàng Phủ công tử” này chính là Hoàng Phủ Cao Kiêu!

Tiêu Thu Thủy tận mắt chứng kiến trận đánh giữa phố phường sầm uất đó, một mặt cảm thấy kính nể, mặt khác lại cảm thấy như có một bóng đen u ám, đột ngột xuất hiện trong cuộc đời sáng láng, phấn chấn của hắn.

Đó là một cảm giác gần như là tự ti.

...Hoàng Phủ công tử nổi danh như vậy, bản thân mình sao có thể so bì được với hắn?

... Võ công hắn cao, nhân duyên lại tốt. Chỉ mới là thủ hạ ra tay đã chấn động như vậy rồi...

... Lý bang chủ thực đã quá đề cao mình rồi...

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy bỗng thấy dưới cả gầm trời này, Lý Trầm Chu bỗng trở nên gần gũi, giống như là tri âm....

... Đường Phương, còn có Đường Phương, nếu như Đường Phương ở đây thì tốt biết mấy.

Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới lúc ở trên đỉnh núi, Sát Tử thúc giục hắn, giục hắn mau tới Hồ Bắc. Các lộ anh hùng hào kiệt của Thần Châu kết nghĩa đang lựa chọn minh chủ mới, hắn và Hoàng Phủ Cao Kiêu được nhiều người ủng hộ nhất....

... Nhưng mình sao có thể so được với Hoàng Phủ công tử?

Vì thế hắn quyết định tạm không để ý tới chuyện lựa chọn minh chủ, trước tiên phải tìm thấy các huynh đệ mất tích rồi hẵng tính.

Đã hạ quyết tâm như vậy, hắn liền kiên định hắn lên.

.... Danh và lợi trên thế gian đều tới từ đấu đá, tranh giành háo thắng, đều tới từ người này không phục kẻ khác, nhưng tất cả đều không bằng tìm thấy huynh đệ của mình, lại trải qua những ngày ruổi ngựa Ô Giang, Thần Châu kết nghĩa.

Khi Tiêu Thu Thủy định thần lại, ba người Tề Tạc Phi đã rời khỏi hiện trường trong tiếng reo hò ủng hộ của bách tính.

Tiêu Thu Thủy đuổi theo. Lúc này trong lòng hắn không hề có tạp niệm, không thấy xấu hổ cũng chẳng muốn so bì, chỉ muốn kết giao bằng hữu với mấy người đáng kính trọng này, hoặc là nhờ họ hỏi thăm tới Hoàng Phủ công tử, Tiêu Thu Thủy hẳn thực lòng khâm phục, tuyệt không muốn tranh giành địa vị mình chủ gì đó với Hoàng Phủ công tử.

Ban đầu vẫn còn người đông nghìn nghịt, dân chúng vừa xem náo nhiệt xong, chỉ mới tản đi, Tiêu Thu Thủy không dám chen bừa, cho nên không đuổi theo được.

Chờ đến lúc ra tới đường lớn, dòng người thưa thớt, ba người lại có chút hoảng hốt, mau chóng bỏ đi. Tiêu Thu Thủy vô cùng buồn bực vì thế cũng liền bám sát theo, không hề lên tiếng kêu gọi.

Càng về sau, bộ dạng ba người càng thậm thụt, nhìn trước ngó sau, Tiêu Thu Thủy nổi tính hiếu kỳ, cho nên cũng yên lặng bám theo. Hắn từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, kỹ xảo truy tìm theo dấu rất nhiều, chẳng ai có thể bì được.

Lại qua một ngõ nhỏ, ba người đó tụ lại với ba người khác rồi lập tức chạy nhanh lên trước, chuyện này càng khiến cho Tiêu Thu Thủy thêm tò mò, không thể không tiếp tục theo dõi!

Bởi vì ba người đến sau đó không ngờ lại chính là Hắc Sát Thần cùng hai đại hán dùng phương thiên kích và gậy què vừa mới bị ba người Tề Tạc Phi, Lê Cửu, Phan Quế đánh cho bỏ chạy!

Tại sao ba kẻ thù địch vốn ước hẹn giao đấu trong thành Trường An, bây giờ lại xuất hiện ở đây giống như bạn cũ lâu ngày?

Tại sao sáu tay cao thủ vừa mới đánh nhau âm ỹ trên lầu Trích Tiên, bây giờ lại như cùng gánh vác trách nhiệm nặng nề, tụ họp ở đây?

Bọn họ còn muốn đi đâu nữa?

.... Đó đều là những cao hỏi mà Tiêu Thu Thủy không thể giải đáp nổi.

Sáu ngày cùng nhau tới hai toà Nhận tháp lớn nhỏ ở Trường An(***)

Thi nhân nổi tiếng Sầm Tham từng có thơ rằng:

Tháp thế như dũng xuất, cô cao tủng thiên cung.

Đặng lâm xuất thế giới, đặng đạo bàn hư không.

Đột ngột áp thần châu, tranh vanh như quý công.

Tứ giác ngại bạch nhật, thất tầng ma thương khung.

Hạ khuy chỉ cao điệu, phủ thính văn kinh phong.

Nhận tháp cũng là nơi Bạch Nhạc Thiên đề tên khi thi đỗ năm xưa: “Từ ân tháp hạ đề danh xử. Thất thập nhân trung tối thiểu niên.”

Tháp Đại Nhận gần như có thể gọi là tiêu chí của Trường An, sáu người này lén lén lút lút tới tháp Đại Nhận là muốn làm gì?

Khi sáu người tiến vào bên trong thì Tiêu Thu Thủy cũng nhảy lên mái tháp, bám vào diềm ngói, giống như một con cá quẫy đuôi lạng lẽ chui vào trong đám tảo, Tiêu Thu Thủy nấp vào trên gác mái nóc điện

Sáu người tiến vào trong tháp, hành lễ với một ông lão râu dài xám bạc đang ngồi sẵn trong đó rồi ngồi quây lại một vòng.

Nhìn về mặt bảy người có vẻ như đã quen biết nhau từ lâu.

Qua một lúc, ông lão kia thở phào một tiếng, nói:

-Vất vả cho các người rồi.

Sáu người kia đều cúi người khiêm tốn, “Đông qua” Phan Quế nói:

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi, làm chuyện này cho công tử gia, chúng tôi hoàn toàn tâm phục.

Mọi người lại khách sáo một phen. Ông lão râu bạc và Tề Tạc Phi hiển nhiên là bối phận cao hơn, hai người ẩn hiện có thể thủ lĩnh. Tề Tạc Phi cười nói:

-Chỉ là xuống tay nặng một chút, khiến Thất A Ca phải chịu thiệt rồi.

Hắc Sát Thần cười nói:

- Cũng không việc gì. Chỗ đó là máu heo, rải ra trên đường cũng dọa được không ít người. Tề lão đại cũng là vì công tử gia, Bồ Giang Sa tôi còn có gì để nói đâu.

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động: Hóa ra đấu đá trên lầu Trích Tiên đều là giả, chỉ là một màn kịch mà thôi. Nhưng bọn họ làm thế là để làm gì? Là vì Hoàng Phủ Cao Kiêu?

Tiếp đó trong lòng hẫng lại máy động, Bồ Giang Sa cũng là người rất nổi danh, ngoại hiệu không phải Hắc Sát Thần, mà là “Thất A Ca” nổi tiếng trong chốn lục lâm, hẳn tới góp trò vào màn kịch này là vì mục đích gì?

Người dùng phương thiên kích cũng cười tài bồi nói:

-Thất A Ca còn không oán thán gì, anh em họ Điêu chúng tôi lại càng ăn chém cơm của công tử gia, làm gì có gì để mà nói nữa.

Tiêu Thu Thủy cũng bưng bình tỉnh, anh em họ Điêu... Trong võ lâm đúng là có hai anh em họ điêu: Điêu Di Bảo và Điêu Kim Bảo, cực kỳ nổi tiếng... Hóa ra chính là hai người này giả làm U Châu song quý!

Ông lão kia cười khà khà:

- Mọi người đều làm việc vì thiếu quân, không cần khách khí... Chúng ta trước sau dùng các loại phương thức khác nhau, diễn ra rất nhiều vở kịch, chỉ là thiếu quân không biết mà thôi.

Trong đầu Tiêu Thu Thủy cũng thoáng qua một nhân vật: Trên giang hồ có một cao thủ, cũng là một túi khôn nổi tiếng, làm việc trong Hoàng Phủ thế gia. Về sau Tứ đại thế gia: Nam Cung, Mộ Dung, Mặc, Đường hùng bá giang hồ, họ Hoàng Phủ nhân tài điêu linh, người đó cũng không xuất hiện trên gian hồ nữa.

... Người đó được mọi người gọi bằng ngoại hiệu “Cửu vĩ hồ” Điệp Bất Điệp, Điệp lão đầu nhi.

Điêu Di Bảo có chút lo lắng, hỏi:

- Công tử gia biết chúng ta làm như vậy, không biết sẽ có trách tại chúng ta không?

Tề Tạc Phi cười đáp:

- Sao thế được! Huynh ấy không biết không phải là ôn cả sao?! Chúng ta làm vậy đều mà muốn tốt cho cho huynh ấy. Huynh ấy không giống như gã Tiêu Thu Thủy kia, việc gì tự mình lao đầu vào, công tử gia tài năng ngút trời nhưng cực ít khi ra ngoài, phần nhiều đều ở đại bản danh bày mưu tính kế, cho nên thanh ngược lại không bằng được Tiêu Thu Thủy chạy khắp nơi đá kích Quyền Lực bang. Chúng ta làm như vậy chính là thanh danh của huynh ấy.

Điêu Kim Bảo nói:

- Nhưng nếu công tử gia biết chúng ta làm như vậy, sợ người là sẽ không cao hứng.

Điệp Bất Điệp, Điệp lão đầu nói:

- Thiếu chủ nếu biết, chắc chắn là sẽ không vui. Nhưng chúng ta làm vậy là vì để thiếu chủ có thể đoạt được chức vị minh chủ trong cuộc tuyển chọn Thần Châu kết nghĩa tại Hồ Bắc, làm rạn vỡ tổ tông, trùng chấn gia tộc, đánh bại Tiêu Thu Thủy, xây dựng lực lượng đối kháng Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương, khổ tâm như vậy, nếu như người biết, hẳn là sẽ không trách chúng ta.

Bồ Sa Giang Thất A Ca nói:

- Hi vọng là được như vậy, để chúng ta đỡ phải làm kẻ ác nhiều lần như vậy, đến cuối cùng lại không được công tử gia tha thứ.

“Trúc can” Lê Cửu cười nói:

- Tôi hầu hạ thiếu chủ đã được một thời gia rồi, biết tính tình của thiếu chủ. Người vốn coi huynh đệ như chí thân, cho dù thế nào người cũng sẽ không vì như vậy mà bất hòa với mọi người đâu.

“Đông qua” Phan Quế cũng tiếp lời:

- Chúng ta dù sao cũng không đả thương người mà! Ra vẻ một chút, thay thiếu chủ tạo dựng danh tiếng, có gì là không tốt đâu.

Sắc mặt Điêu Di Bảo vẫn có chút khó khăn:

- Mặc dù nói như vậy, nhưng tính khí công tử gia...

Điêu Kim Bảo có vẻ nghĩ thoáng hơn, gõ gõ gậy chống, nói:

- Ai, đừng để ý nữa, dù sao cũng đã làm rồi.... Để cái gì Tiêu Thu Thủy đó làm mình chủ, Điều lão nhị tôi không phục, mời công tử gia lên mới hợp lẽ. Công tử gia nhà chúng ta không giống cái loại chỉ dựa vào may mắn xông bừa ra mà nổi tiếng như thế, người....

Tề Tạc Phi cười bổ sung:

- Công tử gia chúng ta là người làm việc lớn không để tên, mười năm cũng như một ngày... Cho nên chúng ta mới thay huynh ấy lưu danh!

Mọi người nghe vậy cùng cười nói âm ỹ, tiếp tục bàn bạc. Tiêu Thu Thủy nấp trên gác mái cuối cùng cũng hiểu bọn họ tụ tập ở đây là để làm gì, trong lòng vô cùng thương cảm.

... Có lẽ là vì trông thấy người khác có một nhóm bằng hữu, đang làm việc vì người mà họ kính phục.

Tiêu Thu Thủy cũng đã từng có huynh đệ, bằng hữu. Đến giờ họ đều đã không còn nữa, đã chết, hoặc mất tích, hoặc phản bội, hoặc đang ở phương xa.

Tiêu Thu Thủy trông thấy bọn họ, cũng hiểu được tấm lòng của họ... Tuy cách làm của họ không khỏi giống như lừa gạt, nhưng dụng tâm cũng thực là khó có.

.... Tiêu Thu Thủy coi trong họ, hẳn coi trọng những hán tử trung nghĩa. Hẳn không muốn vạch trần họ.

Hẳn chỉ muốn lặng lẽ rời đi.

Hẳn đang định bỏ đi bỗng nghe có người quát lớn:

-Kẻ nào?!

Người đó vừa nhanh vừa gấp, tiếng mới vang lên phía dưới, người đã tới bên mái, một luồng khí như bão táp ập vào sau lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy không cần quay đầu lại cũng biết người tới là Điệp lão đầu nhi.

Điệp lão đầu nhi đánh ra chiêu này, đủ thấy võ công ông ta còn cao hơn bất kỳ ai trong sáu người còn lại.

Tiêu Thu Thủy vung chưởng kéo ngang, mượn lực tung mình, phá vỡ khung cửa, lộn người đáp xuống, phóng đi phiêu dật.

Tề Tạc Phi là người đầu tiên lao ra khỏi tháp, trông thấy bóng lưng Tiêu Thu Thủy, vội chém một đao, nhưng bị đối phương phất tay đẩy văng đi. Lúc này Lê Cửu, Phan Quế cũng đã phóng ra ngoài, Phan Quế dậm chân nói:

- Hông bét, để hăn nghe được mất rồi!

Lê Cửu nói:

- Tên này giống như người ở trên lầu...

Tề Tạc Phi nói:

- Dung mạo kẻ này rất giống Tiêu Thu Thủy trong lời đồn. Nếu như là hăn, để cho hăn nghe, truyền bá ra ngoài thì tòi tệ hết mức! Khinh công tôi tốt, tôi đuổi theo hăn, mọi người thủ lại ở đây!

Tề Tạc Phi nói dứt lời liền bắn đi như một viên đạn. Bấy giờ Bồ Giang Sa cũng đã nhảy ra ngoài tháp, Điệp lão đầu nhi cũng kéo theo Điêu Di Bảo, Điêu Kim Bảo từ trên mái ngói nhảy xuống.

Phan Quế nói:

- Tề lão đại đuổi theo rồi, muốn chúng ta ở lại phòng thủ.

Lê Cửu nói:

- Khinh công kẻ đó cao, sợ rằng chỉ có Tề lão đại cùng Điệp lão sư là có thể đuổi theo kịp.

Điệp lão đầu nhi trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn ra xa, cuối cùng nói:

- Chúng ta vào trong tháp rồi hẵng nổi.

Tiêu Thu Thủy lúc này nội lực dồi dào, từ đó tăng cường lên khinh công, phát lực phóng nhanh, sớm đã bỏ Tề Tạc Phi lại rất xa.

Hắn vốn muốn sớm rời khỏi Trường An, tới Bá Kiêu xem xét tình hình, nhưng đi được nửa đường sờ tay vào trong người: Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn còn, cổ kiếm Trường Ca vẫn còn, bí kíp của Chu đại thiên vương vẫn còn, chỉ có bản chân kinh Phạm văn là đã biến mất

... Mất ở chỗ nào? Hắn là ở trên mái ngói.

.... Có khi nào là bị mấy người Điệp lão đầu nhi lấy đi rồi không? Hắn là sẽ không.

Bản chân kinh đó đối với người thường mà nói, căn bản là vật vô dụng, nhưng đối với Thiếu Lâm thì lại là trân bảo.

Tiêu Thu Thủy quyết định quay về tìm lại.

... Hắn đoán chắc mấy người Điệp lão đầu nhi sẽ không ngờ được là hắn còn dám quay lại.

.... Nói không chừng đến khi trở về thì bọn họ cũng đã đi rồi.

... Mà cho dù chạm mặt thì cũng không ngại đánh một trận, bởi vì với võ công của hãn hiện tại cũng đủ để ứng phó, chỉ cần không giết người, không thương người thì cũng không đến mức tạo thành mầm họa nào.

Vì thế Tiêu Thu Thủy liền quay về.

(*) Bài Vọng Chung Nam sơn ký Tử Các ẩn giả

出門見南山，

引領意無限。

秀色難為名，

蒼翠日在眼。

有時白雲起，

天際自舒捲。

心中與之然，

托興每不淺。

何當造幽人，

滅跡棲絕巘？

Núi Nam ra cửa thấy rồi,

Ý dâng vô hạn bồi hồi lòng ta.

Tên đâu xứng vẻ đẹp mà,

Núi xanh ngăn ngắt, chói loà nắng mai.

Có khi mây nổi đầy vơi,
Có khi khép lại góc trời côi riêng.
Giữ lòng cho được thản nhiên,
Cảm sâu, hứng lạ hiện lên phút này.
Có khi nấu ả nơi đây,
Đỉnh non cao, xoá dấu giày sạch không. (st)
(**)Trúc can: gậy trúc, Đông qua: quả dưa
(***) xem lại bộ Dược Mã Hoàng Hà

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Tiêu Thu Thủy có năm mơ cũng không ngờ được rằng khi hấn quay lại sẽ trông thấy một cảnh tượng như thế.

Hấn tới gần tháp Đại Nhạn, cực kỳ cẩn thận, cố ý tránh đi đường chính, lườn mình qua những lùm cây rậm rậm, muốn nhảy lên trên tháp đá, lên vào trong đại điện, lấy lại chân kinh.

Vừa chú ý lắng nghe động tĩnh trong tháp, hấn vừa rón rén tiến lên.

Đột nhiên, hấn đạp phải một vật.

Hấn đụng phải vật đó, suýt nữa thì ngã nhào.

Những võ công hấn hiện tại đã cực kỳ lợi hại, chỉ hơi thoáng hăng chân đã lập tức ổn định.

Hấn định thần nhìn xuống, tức khắc lại nhảy dựng lên.

“Thứ” nằm dưới đất là người.

Là người chết.

Người, chết rất thảm.

Từ cuối lông mày tới tận cằm bị người ta chém một kiếm, gần như chia ra làm đôi.

Người chết không ngờ lại là “Đông qua” Phan Quế.

... Chắc chắn không thể sai, bởi vì bên cạnh còn có binh khí kỳ môn kim qua chùy của hắn.

Tiêu Thu Thủy lần này kinh hãi không phải là thường.

Bấy giờ trong tháp lại có người loạng choạng bước ra.

Tiêu Thu Thủy không để ý gì nữa, vội bước nhanh tới, đỡ lấy người đó, chính là “Trúc can” Lê Cửu.

“Trúc can” Lê Cửu vịn lấy hắn, miệng trào máu tươi, hai hàng xương sườn đều đã bị đánh gãy nát, không còn một chiếc nào nguyên vẹn.

Tiêu Thu Thủy vận lực vào tay, truyền chân khí sang, Lê Cửu trợn trừng mắt, không ngờ lại hỏi một câu:

- Người... Người là... Ai?....

Tiêu Thu Thủy nói gấp:

- Ta là Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy. Mau cho ta biết, bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Lê Cửu hai mắt trợn lồi, cổ họng đỏ rút, hộc máu nói:

- Người... Người... Tiêu Thu Thủy... Giết người... Hung thủ....

Tiêu Thu Thủy còn chưa hiểu gì cả, Lê Cửu đã ngã xuống tắt thở.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể tiến vào trong tháp. Vừa bước qua cửa đã người thấy mùi máu tanh, hai anh em họ Điệp đang nằm trong vũng máu.

Tiêu Thu Thủy nghi hoặc không thôi, mới chỉ một chốc như vậy, là ai hạ độc thủ? Tâm niệm khê chuyên, hấn nhảy lên gác mái, thấy chân kinh vẫn còn, thoáng bình tâm một chút, thu vào trong người rồi lại nhảy xuống, thấy trong đám thi thể có người khe khẽ cử động liền lập tức chạy đến.

Người đó chính là Điệp lão đầu nhi, bối tâm bị trúng một chưởng, vết thương rất nặng.

Tiêu Thu Thủy vội lay hỏi:

-Là ai làm?

Điệp lão đầu nhi cố gắng mở mắt, hai mắt vô thần, kiệt lực đáp:

- Là... Tiêu... Tiêu Thu Thủy....

Dứt lời liền miệng phun máu tươi, gục xuống không dậy nổi nữa.

Câu nói này với Tiêu Thu Thủy quả thực như sấm giữa trời quang, hấn nhất thời không biết phải làm thế nào nhưng chung quy cũng không thể thấy chết không cứu bèn quyết ý cứu sống Điệp lão đầu nhi rồi sẽ hỏi rõ đầu đuôi. Vì thế hấn thôi động chưởng lực, truyền chân khí, bảo hộ mạch Điệp lão nhi.

Bấy giờ, ở một góc khác trong đại điện, trong vũng máu lại có người rên lên, Tiêu Thu Thủy đang toàn lực cứu mạng Điệp lão đầu nhi, cũng không cách nào chiếu cố.

Đang lúc rối loạn như thế, bên ngoài bỗng có người kêu lên kinh hãi rồi lập tức phóng vào trong điện, bên hông còn cặp theo một người, chính là

xác Lê Cửu, vừa vào trong tháp liền hoàn toàn sững sờ, mắt tròn trừng muốn rách.

Tiêu Thu Thủy thấy người tới là Tề Tạc Phi, biết hẳn vì đuổi theo mình nên mới may mắn tránh khỏi tay sát thủ, trong lòng thầm cảm thấy mừng thay cho hẳn.

Tề Tạc Phi thì hai mắt mở lớn, thấy người mình muốn đuổi lại đang ở trong tháp, vội hô lên:

- Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Hắn hô liền ba tiếng, vô cùng thê lương, vang vọng mãi trong tháp. Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tề Tạc Phi chỉ vào Tiêu Thu Thủy, run giọng hỏi:

- Người... Người là ai?... Việc này là do ai.... Do ai làm....?

Tiêu Thu Thủy cảm thấy tâm mạch Điệp lão đầu đã dần dần hồi phục, hơi thu liễm chân lực, đáp:

-Tại hạ Tiêu Thu Thủy...

Tề Tạc Phi lạnh giọng nói:

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Bỗng nghe trong góc có người rên lên một tiếng, Tề Tạc Phi vội vàng chạy tới, đỡ người đó dậy, hóa ra là Thất A Ca Bồi Giang Sa. Hắn bị một kiếm xuyên thủng từ trước ngực tới tận sau lưng, nhưng nhờ trời sinh cao lớn khỏe mạnh nên mới có thể gượng đến bây giờ chưa chết.

Tề Tạc Phi rơi lệ, hỏi:

- Là ai... Hạ độc thủ?!...

Bồ Giang Sa kiệt lực đáp:

- Là... Tiêu Thu.... Thủy!

Tề Tạc Phi “A” một tiếng, Bồ Giang Sa đã ngheo đầu, ôm hận mà chết.

Tiêu Thu Thủy lúc này đang thổ nạp chân khí, do Điệp lão nhi đã có thể tự duy trì sự sống hẳn cũng triệt lực thu hồi. Tề Tạc Phi vũ lộng cửu hoàn đao, tiếng vang ào ạt, khàn giọng quát:

- Tiêu Thu Thủy!... Người hèn hạ vô sỉ! Tại sao lại phải làm như vậy?!

... Nhưng mà Tiêu Thu Thủy không hề “làm như vậy”.

Tiêu Thu Thủy muốn giải thích, tiếng đao của đối phương đã che lấp tiếng nói của hắn, thậm chí che lấp hết tất cả, một đao bổ thẳng xuống đầu hắn.

Nếu đổi lại là Tiêu Thu Thủy lúc chưa được tám vị cao thủ dốc lòng truyền thụ thì dù công lực thâm hậu, phản ứng hơn người cũng không thể trong tình huống tâm không yên, không thể trả đòn, không muốn đả thương người mà tránh được một đao này.

Một đao chém xuống, Tiêu Thu Thủy ngửa mặt, hai tay chập lại nhanh như chớp, kẹp chặt lấy cửu hoàn đao, chân phải quét tới chặn lên mu bàn chân trái đang khom gối, hướng lên trước của đối phương

Cửu hoàn đao nặng ba mươi sáu cân, xoay vòng phát ra tiếng gió lại bị chặn đứng đột ngột thực khiến Tề Tạc Phi không thể lường trước được, lại thêm chân trái bị giữ cứng, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Thu Thủy ít nhất cũng có thể giết hắn tới hơn mười lần.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại không hề công kích.

Hắn chỉ nhẹ nhàng phóng lên gác tháp.

Tề Tạc Phi gào lên:

-Tại sao lại để ta sống?!

Tiêu Thu Thủy nhún người lần thứ hai, trước khi đi chỉ bỏ lại một câu cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng cũng khiến Tề Tạc Phi không thể lĩnh ngộ:

-Bởi vì ta vốn không muốn muốn giết người.

Rời khỏi tháp Đại Nhận, tuy đã lấy lại được chân kinh Thiếu Lâm nhưng tâm trạng Tiêu Thu Thủy lại càng nặng nề.

... Tại sao những người gần chết đều một mặc khăng định ta là hung thủ?

... Phải chăng là có người giả mạo ta, ám sát thuộc hạ Hoàng Phủ Cao Kiêu?

.... Làm như vậy là có dụng ý gì? Sẽ được lợi gì?

.... Rút cuộc là ai giả mạo ta?

Tiêu Thu Thủy mặc kệ tất cả, quyết định tới Bá Kiêu trước rồi tính sau.

Nước Bá Thủy ào ạt, lòng Tiêu Thu Thủy lại nặng trĩu.

Hắn ngồi dưới cầu Tiêu Hồn, người cũng mất hồn.

Trên đường người qua người lại, mỗi người đều có cuộc sống của mình, có nhà của mình, có người thân bạn bè của mình, có mơ ước của mình...

Nhưng qua mười năm nữa, sẽ là ai ngồi dưới chân cầu ngắm cảnh? Trăm năm, ngàn năm sau, sẽ là thiếu niên nhà ai ở đây trầm tư? Những

người qua đường kia, phải chăng cũng sẽ đổi hết lớp này tới lớp khác, từng câu chuyện cũng sẽ đổi thay rồi lại đổi thay?

Tiêu Thu Thủy lặng nhìn nước sông chảy mãi về xa, trầm nghĩ như vậy.

Đúng lúc đó, có mấy người vội vàng bước qua cầu.

Người đầu tiên đi qua, tâm trí Tiêu Thu Thủy còn chưa hồi phục lại, giống như bầu trời của sinh mệnh đang hoàn toàn trống rỗng, mảnh tư tình chỉ như một bóng chim nhỏ tình cờ lướt qua.

Người thứ hai bước sát theo sau một lần nữa nhắc nhở Tiêu Thu Thủy tỉnh lại... Người này trông rất quen.

Người đó cũng nhanh chóng biến mất giữa biển người, nhưng bóng lực người thứ ba đã lập tức xuất hiện ngay sau đó.

.... Đúng rồi!

Là bọn chúng.

Ba người này đương nhiên là người Tiêu Thu Thủy từng gặp.

Nhưng không phải huynh đệ, càng không phải bằng hữu, cũng chẳng phải kẻ địch.

Ba người này vừa có thể nói là đã chuẩn bị kỹ càng, muốn trừng trị, thậm chí là giết chết Tiêu Thu Thủy, nhưng cũng có thể tính là ân nhân của hắn.

Người này chính là ba người còn lại trong Trường Giang tứ côn dưới trướng Chu đại thiên vương: Tụ Văn Đống, Mạnh Đông Lâm, Thường Vô Kỳ.

Ba người này từng ở Ly Giang, trùng hợp cứu được Tiêu Thu Thủy vừa rơi xuống xuống khỏi vách đá, nhưng lại muốn hành hạ hấn, bắt hấn đến chỗ Chu đại thiên vương. Tiếp đó người giám sát Tiêu Thu Thủy là Kim Bắc Vọng lại bị đệ tử của Nhất Động thần ma Ta Thường Sinh giết chết, ba người kia bị Kiếm vương Khuất Hàn Sơn bắt giữ, về sau không ngờ còn thần phục Quyền Lực bang. Trong trận chiến giữa Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Dịch Nhân và Xà vương ở núi Điểm Thương, chính vì có ba kẻ này có mặt tại trường mà khiến Tiêu Dịch Nhân tưởng nhầm Tổ Kim Điện là Liệt hỏa Thần quân, kết quả phải chịu thất bại thê thảm. Ba người này tuy nói võ công không hề cao nhưng công lao lập được khiến cả Lý Trầm Chu cũng phải để mắt tới.

Nhưng cũng khiến Chu đại thiên vương nổi giận cùng cực.

Chu đại thiên vương phái Lục chưởng (tức Lục sát) trong số Song thần quân, ngũ kiếm lục chưởng, tam anh tứ côn ra mặt, muốn xử lý Tiêu Thu Thủy tại Kiếm lư ngay trước mặt phương trượng Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư, lý do là để bào thù nỗi nhục Kim Bắc Vọng bị giết, dù thấy Chu đại thiên vương coi trọng Trường Giang tứ côn đến thế nào. Đến nay ba người còn lại Tứ côn ngang nhiên phản bội, hơn nữa còn lập công lớn trước đây chưa từng có thời còn là bộ chúc Thiên vương cho Quyền Lực bang, khiến cho Chu đại thiên vương không cách nào xuống thang, tức đến tai mũi bốc khói.

Tiêu Thu Thủy thấy Trường Giang tam côn đi qua, hơi thoáng ngần người.

Ba người lại không hề phát hiện ra thiếu niên đang trầm tư bên bờ sông chính là Tiêu Thu Thủy.

Ba người bước đi vội vàng, bộ dạng nhón nhác, giống như đang trách nhé kẻ địch cực mạnh nào đó.

Đúng lúc này, cầu Tiêu Hồn vốn là “Xuân phong tri biệt khổ, bất khiển liễu điều thanh” trong thơ Lý Bạch, đột nhiên biến thành cầu đoạn hồn, sát khí đằng đằng.

Đột nhiên tất cả người đi đường, nam, nữ, già, trẻ, khỏe mạnh, tàn tật, thương nhân, nông phu, phụ nữ, văn nhân, tất cả cùng biến thành thích khách.

Tay họ cầm đủ mọi loại phụ nữ, ví dụ như một người phụ nữ, vung tay lên, đánh giở hoa tới, bên rìa giỏ hoa đều là lưỡi đao sắc lạnh.

Một vị nông phu già, vung cuốc ào ạt; một thư sinh, quạt gấp kêu “đình” một tiếng, bắn ra mũi nhọn; một bà bảo mẫu, giẫy vãi hất lên, lộ ra ba mũi gai nhọn màu vàng.

Trong khoảnh khắc, binh khí, ám khí đều hướng cả vào ba người Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đống, Thường Vô Kỳ.

Nhưng cũng cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy không chỉ nhìn ra tình hình đó, mà còn phát hiện được một chuyện khác.

Không biết từ lúc nào, ở trên trụ cầu đã xuất hiện một người ngồi xếp bằng.

Người đó thân mặc áo tơi, nhưng bên trong là áo bó màu tím, đầu đội nón trúc cúi gằm, giống như đang chú tâm câu cá, cuối cần câu lại không có dây câu!

Ba người Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đống tuy võ công không tệ nhưng cũng không cách nào chống đỡ được đám người, hoặc là đám thích khách giống như thủy triều mạnh mẽ, phần nộ này.

Tự Văn Đống đã ngã xuống, hấn bị trúng ba nhát thương nặng mới ngã xuống, chỉ mới ngã xuống đã lập tức bị phân thân, cơ thể bị cắt thành ít

nhất là ba trăm mảnh, ngày tả tai cũng bị chia làm bốn phần, thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn.

Thường Vô Kỳ đã bị thương, Mạnh Đông Lâm đầy vẻ sợ hãi. Thích khách cũng đã ngã xuống hai tên.

Cục thế vô cùng căng thẳng, trong đó một người đốt than vung thê đồng, hô lớn:

- Phản đồ! Hôm nay cho các người biết kết cục của kẻ dám phản bội Thiên vương!

Thường Vô Kỳ và Mạnh Đông Lâm tự biết khó giữ mạng nhưng lại cực kỳ sợ bị rơi vào tay đám người Chu đại thiên vương này, cho nên tử chiến.

Trong tình huống đã rơi vào đất chết, hai người Thường, Mạnh lại giết thêm một đối thủ, nhưng đối phương người đông, Thường Vô Kỳ bỗng ôm lấy một người, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn, kêu thảm:

- Tôi... Tôi biết sai rồi! Tôi... Nguyên đến trước mặt Thiên vương nhận sai...

Người bộ dạng nhe kẻ đốt than kia cười lạnh đáp:

- Còn có cơ hội cho người nói nữa sao?

Hắn vung tay lên.

Lập tức có người lấy ra đao tai trâu, cắt đứt đầu lưỡi Thường Vô Kỳ, Thường Vô Kỳ đau đớn kêu gào thảm thiết. Lại có một người vung cướp đập lên cổ họng hắn, không ngờ còn giống như giết gà, rút ra một con dao từ từ cắt xẻ!

Máu tươi trào ra ồ ạt, Thường Vô Kỳ muốn giãy giụa, bốn người khác đã khóa chặt chân tay hắn, lại có bốn người lấu đinh gỗ xuyên thủng bàn

tay cổ chân hẵn, đóng chặt trên đất.

Tiếng kêu thét của Thường Vô Kỳ quả thực khiến người ta kinh tâm động phách.

Mạnh Đông Lâm liếc thấy vậy, càng không dám đầu hàn, tuy sợ đến hồn phi phách tán nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không chịu bị bắt, ngược lại còn phần chấn uy phong, vung công đập nát đầu một người, nhưng bỗng bị người bộ dạng như chỉ huy kia từ đằng sau đánh trúng một nhát, miệng phun máu tươi.

Thường Vô Kỳ còn chưa chết hẳn, cổ họng phát ra tiếng “khắc khắc”.

Tiêu Thu Thủy thầm cảm thấy kinh sợ, cũng thấy thủ đoạn của kẻ ám sát tàn nhẫn quá mức, không thể nhẫn nhịn được, bỗng nghe người câu cá kia thản nhiên nói:

-Cần câu rồi.

Chỉ thấy hẵn khẽ hất gậy trúc, một con cá từ lao vọt lên khỏi mặt nước, tự động rơi vào trong rổ cá của hẵn.

Tiêu Thu Thủy thầm kinh ngạc: Người này không có dây câu, vậy lại lại có thể lấy sức hút nội lực, kéo lên cá đang bơi trong nước, rơi vào trong giỏ, loại công lực, thủ pháp, chuẩn xác thế này, cỡ như Điệp lão đầu nhi tuyệt không thể so sánh được.

Lúc này Thường Vô Kỳ đã tắt thở, Mạnh Đông Lâm lại trúng một đao, tình hình mười phần nguy cấp. Tiêu Thu Thủy không để ý nhiều được nữa, hai tay vung lên, ôm chặt lấy một gốc liễu, vận sức nhổ bật cả cây lên, hét lớn:

-Há! Cho dù là xử lý phản đồ, xuống tay cũng quá tàn độc rồi!

Hắn vừa quát, quả nhiên tất cả đều dừng tay lại. Tiêu Thu Thủy nhổ bật rễ cả gốc liễu, vốn là muốn dọa lui đám ác đồ như hùm như sói này, bây giờ bọn chúng đều đã dừng tay, nhưng không hề có người sợ lùi, ngược lại còn ép tới gần Tiêu Thu Thủy.

Người bộ dạng như đốt than kia gằn giọng hỏi:

- Người là ai? Đang làm cái gì? Thích quản chuyện bao đồng hả?

Tiêu Thu Thủy thấy đối phương khí thế hung hán, chỉ có thể vung cây ngang ngực, đáp:

- Ta là Tiêu Thu Thủy!

Người đó cười lớn:

- Ha, như vậy thật đúng lúc, ta là nghĩa tử của Thiên vương, tên là Hàng Bát, ngoại hiệu “Thiết quy”(rùa sắt), người từng nghe tới rồi chứ?

Tiêu Thu Thủy ngăn người, cái tên này thì quả là đã từng nghe qua.

Hàng Bát sở dĩ có danh là vì hắn nổi tiếng làm việc mà không dám nhận, tay cầm thẻ đồng, tiến có thể tấn công, lùi chỉ cần thu mình vào sau thẻ, khiến kẻ địch căn bản không thể công vào được người hắn, vô cùng cổ quái.

Còn kẻ này làm thế nào trở thành nghĩa tử của Chu đại thiên vương thì Tiêu Thu Thủy thật sự chưa từng nghe đến. Tiêu Thu Thủy cũng chẳng sợ Hàng Bát, võ công Hàng Bát có cao cũng không cao hơn được Tả Khâu Siêu Nhiên, Lâu Tiểu Hiệp, chỉ là kẻ địch tên nào tên nấy đều giết đến đỏ cả mắt, khổng chế bọn chúng là một chuyện rất phiền phức. Nếu như lấy giết ngăn giết, sát hại bao nhiêu người không oán không thù như thế để làm gì?

Trong lúc Tiêu Thu Thủy đang trầm ngâm thì đã có ít nhất bốn kẻ phóng tới, vung vẩy binh khí, muốn loạn đao chém chết hẳn.

Tiêu Thu Thủy ở đầu bên này cầu.

Đám người Hàng Bát ở phía bên kia cầu.

Giữa cầu có người câu cá.

Bốn tên kia phải vượt qua người câu cá mới có thể tiến tới tấn công Tiêu Thu Thủy.

Đúng lúc bốn kẻ đó nhảy lên, trên trán cả bốn đều đột ngột xuất hiện một lỗ hồng.

Lỗ máu.

Tiếp đó nơi bọn chúng rơi xuống đã đổi thành dòng nước chảy cuộn cuộn dưới cầu.

Người câu cá kia chậm rãi đứng dậy, phúi phúi tro bụi trên người.

Tiếp đó hẳn nói bằng một giọng dễ nghe đến kỳ lạ:

-Lại có bốn con cá.

Đám Hàng Bát đều xông xáo, liên tục có người xông tới.

“Người câu cá” tiến thẳng lên đối mặt.

Lúc bắt đầu Tiêu Thu Thủy còn lo lắng cho “người câu cá” thế đơn lực bạc.

Vì thế hẳn muốn xông lên... Nhưng hẳn từ đầu đến cuối chỉ trông thấy bóng lưng của “người câu cá”, “người câu cá” một mực tiến thẳng tới đầu cầu bên kia, không một ai có thể vòng ra sau lưng người đó được.

Tiếp đó hẳn trông thấy “người câu cá” giết một mạch tới cuối chân cầu bên kia, trên cầu nằm lại đầy thi thể.

.... Ít nhất là hai mươi ba cái xác.

Cùng với càng nhiều thi thể rơi xuống dưới cầu.

Đám hung đồ kia đều đánh giết đến đỏ cả mắt... Kết quả là chỉ nhuộm hồng y phục trên người bọn chúng.

Cần câu của “người câu cá” không ngừng phát ra tiếng gió “vút, vút”.

Sau đó người bên đối phương không ngừng ngã xuống.

-Người là ai?!

-Chẳng lẽ là con yêu phụ đó?!

Tiếng nói đó đầy vẻ sợ hãi.

-Không xong rồi, chính là ả ta!

-Chúng ta liều thôi!

-Không được, lợi hại quá!

-Chạy thôi!

Giết đến cuối cùng, trên đất lại có thêm mười, hai mươi thi thể, những kẻ còn lại đều bỏ chạy tứ tán, tiếng gió rít vun vút cuối cùng cũng dừng lại.

“Người câu cá” dừng lại, quay mình, nón trúc kéo thấp, Tiêu Thu Thủy không nhìn thấy rõ dung mạo người đó. Chỉ thấy người đó vung tay nhẹ nhàng, cây gậy trúc linh hoạt cắm lại vào bên hông.

Lúc này trên cầu vắng lặng, dưới cầu nước vẫn cuồn cuộn chảy.

Trên cầu chõ nào cũng là thi thể rải rác, hơn nữa còn đều là một chiêu mất mạng.

Tiêu Thu Thủy ôm quyền hỏi:

-Xin hỏi...

Bấy giờ Mạnh Đông Lâm kinh hồn chưa định, vịn vào lan can cầu run rẩy đứng dậy, cực kỳ sợ hãi:

-Ngài là....

Đúng lúc đó, dưới cầu đột nhiên bắn lên một cột nước.

Cột nước bắn lên, tỏa ra ánh sáng năm màu chói lọi dưới ánh mặt trời.

Trong cột nước có một người, lập tức ra tay.

“Bụp” một tiếng, nón trúc của “người câu cá” bị đánh bay.

Nhưng gậy trúc cũng đã đâm ra.

Cột nước sụp đổ, về lại với dòng sông, dưới nước đã nhuộm một mảng đỏ hồng.

Một người linh hoạt như cá bơi, đã nhanh chóng bơi xuống phía hạ du.

Tiêu Thu Thủy nhận ra người đó, buột miệng kêu lên:

-Ung Hi Vũ!

Nhu thủy Thần quân Ung Hi Vũ!

Một hai Thần quân dưới trướng Chu đại thiên vương, Ung Hi Vũ, không ngờ lại thất bại, bỏ chạy dưới một chiêu gậy trúc của người này.

Người đó bị đánh bay nón trúc, lộ ra mái tóc đen như thác nước.

Người đó dứt khoát hất tay, vứt áo tơi đang mặc trên người đi, đứng dưới ánh mặt trời, ngấn đầu, một thân ánh xanh như sắc trời, mắt như nước thu, môi đỏ hồng thắm, màu da khỏe mạnh...

Hóa ra là một cô gái!

Chỉ nghe Mạnh Đông Lâm kêu lên:

-Là Tử phượng hoàng.

Tiêu Thu Thủy mới chỉ gặp qua Hồng phượng hoàng, Bạch phượng hoàng, chưa thấy Tử phượng hoàng.

Dưới tay Đại tổng quản Quyền Lực bang Liễu Ngũ, Liễu Tùy Phong, có Nhất sát, Song sí, Tam phượng hoàng.

Trên đỉnh núi Đan Hà Tiêu Thu Thủy đã gặp Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu, tại Kiếm lư đã gặp Nhất sát Bạc Tuyệt, Song sí Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên, cũng gặp cả Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà.

Trong trận đá, Bạc Tuyệt cuối cùng chết dưới Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư, Tả Thiên Đức cùng Ứng Khi Thiên chết dưới tay Thái Thiên chân nhân, Mạc Diễm Hà cũng vì cứu Liễu Ngũ mà chết.

Sáu thủ hạ đặc lực của Liễu Tùy Phong bây giờ chỉ còn lại Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu cùng vị Tử phượng hoàng Cao Tự Lan này.

Tống Minh Châu là phượng hoàng tàn nhẫn mà nhiệt tình; Mạc Diễm Hà là phượng hoàng cao ngạo mà chân tình, vậy còn Cao Tự Lan?

Cao Tự Lan ngẩng đầu lên, ánh nắng chiếu lên mặt cô ta, cô ta nói:

- Tôi không định cứu hắn, mà muốn nhân dịp này phục giết người của Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy phụ họa:

- Chu đại thiên vương trừng phạt phản đồ, thủ đoạn cũng không khởi hơi quá tàn độc.

Cao Tự Lan ngang ngạnh đáp:

- Quyền Lực bang trừng phạt kẻ phản bội cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Kỳ thực người khác phục người hay là phản người, đều do thái độ của bản thân người mà ra cả, không cần phải lấy máu trả máu, lấy răng trả răng như vậy.

Cao Tự Lan cười lạnh:

- Bản thân anh thì sao? Khi huynh đệ anh phản bội, anh có làm được vậy không?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Cao Tự Lan nói:

- Kỳ thực tôi đã từng nghe kể về anh ở rất nhiều nơi. Huynh đệ anh phản bội anh, là bởi vì anh không thể duy trì bất kỳ điều kiện sinh hoạt nào của họ. Không cần biết là danh, là lợi, tiền bạc hay địa vị, anh đều chỉ biết đâm đầu lên trước, bọn họ lại càng thảm hơn. Có bao nhiêu người có thể sống được một lúc dựa vào lý tưởng? Bao nhiêu người có thể mãi mãi sống chỉ dựa vào lý tưởng?! Chờ đến lúc sự việc thật sự kéo đến, sinh tồn, người thân, tình yêu, sự nghiệp, đủ loại cám dỗ, bọn họ muốn đi, anh ngoài tùy cho họ đi ra chẳng lẽ còn có thể làm được gì khác? Anh vừa không có tổ

chức được như Quyền Lực bang, lại càng không có thể lực như Chu đại thiên vương!

Tiêu Thu Thủy khỗ sở nói:

- Tôi trước nay đều tùy cho họ ra đi... Chỉ cần họ không quay ngược lại bán đứng người của chúng tôi.

Cao Tự Lan ngửa mặt lên trời, hất mái tóc dài, mỉm cười, vô cùng yêu mị:

- Tôi thích giết người, liền giết người. Thấy kẻ nào không vừa mắt, là giết, không giống anh, quá nhiều tình cảm, tạo thành quá nhiều chuyện bất đắc dĩ. Một người muốn xông pha giang hồ thì phải thoải mái một chút. Cầm lên được, bỏ xuống được mới là bản sắc đại trượng phu.

Tiêu Thu Thủy trầm ngâm một chốc, nói:

- Cao cô nương, dù là cô nói có lý... Tôi cũng muốn biết tin tức của các huynh đệ bằng hữu tôi trước.

Cao Tự Lan nhếch môi, lộ hàm răng đẹp, tùy tiện nói:

- Anh biết chỗ họ hiện tại là sẽ tới tìm bọn họ.... Nơi đó là đầm rồng hang hổ, anh đi chỉ có chịu chết, vậy thì một đời mang đầy đại chí của anh có thể sẽ chỉ cúi xuống không vươn lên được nữa đâu.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng đáp:

- Nếu như một người đến cả dừng khí “biết rõ không thể làm mà vẫn làm” cũng không có thì dù sống cũng như chết. Chỉ yêu bản thân mình, vốn không phải điều người trong sạch nên làm, kẻ sĩ trong thiên hạ, trừ hại cho người, xóa khó khăn, bình loạn lạc, mà không kể công, tuy chết mà còn hơn sống.

Cao Tự Lan ngấn ra, rồi bật cười trong trẻo như tiếng chuông ngân, sóng mắt liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Được, anh đi chết đi. Huynh đệ của anh bị thuộc hạ của Chu đại thiên vương, người nhà họ Phí bắt giữ...

Tiêu Thu Thủy sắc mặt đại biến, kinh hãi hỏi:

-Họ Phí?!

Cao Tự Lan cười lạnh, khẳng định:

-Đúng, họ Phí.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Không thể nào! Không thể nào! Mẹ tôi chính là người nhà họ Phí....

Cao Tự Lan từng chữ đều lạnh như kiếm phong:

- Không có gì là không thể cả. Kiến thức của anh cũng không khỏi quá lạ hậu rồi. Phí Cung Nga muốn ngăn cản Chu đại thiên vương đối phó với nhà họ Tiêu Hoán Hoa, nhưng Tôn Thiên Đình đã giết bà ta. Không có Tôn Thiên Đình, làm thế nào biết được địa đạo của Hoán Hoa kiếm phái?.... Không có những người khác trong họ Phí ra tay, Tiêu Tây Lâu, Tiêu phu nhân cũng không thể toàn quân bị diệt.

Tiêu Thu Thủy kinh hãi không dám tin:

- Nhưng ông ngoại tôi, ông ấy, ông ấy, ông ấy sao có thể...

Cao Tự Lan đáp:

- Tôi là người phụ trách chuyển giao tin tức dưới tay công tử Liễu Ngũ, tổ tin tức của tôi có căn cứ, chắc chắn là chính xác, anh không cần hoài

nghi... Thế lực nhà họ Phí đã sớm xuống dốc, không có Chu đại thiên vương làm chỗ dựa, sớm muộn cũng sẽ sụp đổ, hoặc là bị Quyền Lực bang tiêu diệt. Bọn chúng phải cầu xin Chu đại thiên vương, Chu đại thiên vương lại muốn có được Thiên hạ Anh hùng lệnh... Phí Cung Nga không chịu theo, Tôn Thiên Đình chỉ có thể giết bà ta, Tôn Thiên Đình về sau cũng hối hận, lão đại nhà họ Phí cũng giết ông ta luôn...

Tiêu Thu Thủy đau đớn, giận giữ như muốn phát điên:

- Ông ngoại, bà ngoại tôi... Bọn họ... Đều đã...

Cao Tự Lam gật đầu:

- Phụ tử tương tàn, phu thê tương sát.... Những chuyện đó chẳng có gì là kỳ lạ trong võ lâm cả. Vì mưu cầu quyền lợi, không từ thủ đoạn, anh cảm thấy không quen được, thì không có tư cách làm một người trong võ lâm... Anh nghĩ mà xem, không có lão đại nhà họ Phí, Phí Ngự Tiều tự mình ra tay, cho dù là Chu đại thiên vương liên thủ với Quyền lực bang, đám băng hữu thích nói nghĩa khí của anh có thể không kêu một tiếng, ngoan ngoãn đi theo mà không phải tử chiến hoặc liều mạng sao? Không thể nào.

Tiêu Thu Thủy cảm hận hỏi:

- Bọn chúng... Bọn chúng bắt giữ mấy người Lương Đẩu đại ca... Là có ý đồ gì...?

Cao Tự Lan bình tĩnh đáp:

- Bọn chúng giết chết cha mẹ anh, lại không lấy được Thiên hạ Anh hùng lệnh, liền hoài nghi nó vẫn đang ở Kiếm lư. Nhưng Quyền Lực bang bên tôi đã bao vây khắp một dải Hoán Hoan Khê, có năm Thiên vương tọa trấn, bọn chúng cũng không dám tùy tiện xâm nhập, liền xúi giục người trong bạch đạo đấu với Quyền Lực bang đến ngọc đá cùng tan, bọn chúng ở đằng sau kiếm lợi.... Đáng tiếc kết quả giao đấu là một mồi lửa, thiêu cháy

tổng đàn Hoán Hoa, cho nên bọn chúng nhận định, Thiên hạ Anh hùng lệnh tất phải trên người các anh, bởi vì bọn anh còn sống bước ra khỏi Thính Vũ Lâu, Kiếm lư...

Tiêu Thu Thủy ngẫm lại cũng thấy rất hợp lý, nếu không phải tối đó mình cùng Đường Phương tới hồ Tây Tượng thì sợ rằng cũng không thể may mắn thoát nạn. Họ Phí thân là một trong ba đại thế gia kỳ môn “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí, không ngờ cũng làm ra những chuyện hèn hạ, vô sỉ như vậy.

Cao Tự Lan khẽ hất mái tóc dài, tiếp tục nói:

- Mấy người Lương Đẩu vì không biết nên mới trúng phải hương mê, bó tay chịu trói. Nhưng bọn họ cũng đều rất kiên cường, không chịu nói ra tung tích Thiên hạ Anh hùng lệnh. Do chỉ có anh và Đường Phương thoát được nên Phí Ngự Tiều nghi là đang ở trên người anh, sai người lùng bắt khắp nơi, lại dùng nghiêm hình bách cung với bọn họ....

Tiêu Thu Thủy khàn giọng hỏi:

- Cô... Cô làm sao biết được những chuyện đó...?!

Cao Tự Lan bật cười khanh khách:

- Tôi đương nhiên là biết. Trong sổ bằng hữu của anh vừa khéo có một quân cờ do bọn tôi bố trí. Người nhà họ Phí bắt giữ bọn họ, người đó liền dùng phương thức đặc biệt, thông báo tất cả mọi chuyện cho chúng tôi, mà đến nay người đó vẫn còn đang nằm trong tay người nhà họ Phí. Đáp án này đã làm anh hài lòng chưa?

Tiêu Thu Thủy siết chặt tay, hỏi:

- Bây giờ người nhà họ Phí giấu họ đi đâu rồi?!

Cao Tự Lan nheo đôi mắt đẹp, hỏi:

-Anh thật sự muốn đi

Tiêu Thu Thủy kiên định đáp:

-Đi!

Cao Tự Lan nhẹ nhàng quay người, gậy trúc đâm tới, xuyên thủng cổ họng Mạnh Đông Lâm đang đứng một bên sừng sờ.

Tiêu Thu Thủy quát lớn:

-Cô...

Cao Tự Lan bình thản nói:

- Hẳn biết quá nhiều, không thể lưu lại được... Nếu muốn sống sót, sinh tồn trong võ lâm thì phải biết tâm ngoan thủ lạt. Cái kiểu người người hiệp nghĩa như các anh thực không thể hiểu nổi.

Nói tới đây, nàng ta ngửa đầu ưỡng ngực, thực giống như một con phượng hoàng màu tím nghênh đầu kiêu ngạo, tỏa ra hào quang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Bọn họ bị giam trong miếu Lão Quân, ngọn đông núi Chung Nam, Hoa Sơn

Cao Tự Lao hơi nghiêng đầu, nói:

- Cao thủ dưới tay Phí Ngự Tiều đều mai phục trên đường núi Hoa Sơn.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

“Nhà họ Phí”... Trên giang hồ, cái tên này không những đại biểu cho một gia tộc mà còn đại biểu cho một thế lực đặc biệt.

Có thể bắt gặp người mang họ Phí ở bất kỳ thành thị lớn nào, nhưng phải mãi tới đời Tùy Đường, “Ấm mã Hoàng Hà Song thương đại tướng quân” Phí Cảnh Chính xuất hiện, họ Phí mới từ từ xây dựng nên hình tượng đặc thù trong lòng người giang hồ.

Đến đầu đời Tống, Phí Thiên Thanh, võ công cao cường, lại luyện được các loại dị thuật vùng Tây Thổ, truyền hết cho ba người con, Phí Vu Đình, Phí Phát Đình, Phí Quý Đình, từ ấy về sau, “họ Phí” dần dần trở thành một gia tộc khó có thể lường tượng được hết trong mắt người võ lâm.

Đến đời tăng tổ phụ Phí Ngự Tiều, Phí Mân, chẳng những tinh thông thiên văn, số lý, y thuật, tướng học, bói toán mà còn học được nhãn thuật, kiếm đạo từ đất Đông Doanh. Chỉ có điều khi ông ta về lại Trung Thổ thì đã cao tuổi, truyền hết tuyệt kỹ cho Phí Kim Nhân xong thì lập tức tức thông tay lìa trần.

Phí Kim Nhân là tổ phụ Phí Ngự Tiều, có bốn người con là Phí Phi Thiên, Phí Tình Thiên, Phí Ân Trọng, Phí Cừu. Bốn anh em kế thừa cơ nghiệp của cha, chính thức sáng lập “thế gia họ Phí”, thanh danh hiển hách võ lâm một thời. Trong bốn người thì lão tứ Phí Cừu võ công cao nhất, trong một lần tranh giành chức võ lâm minh chủ từng liên tiếp đánh bại mười bảy cao thủ hạng nhất, gần như đặt chân lên ngôi vị chí cao, sau bị Mộ Dung Thế Tình của Mộ Dung thế gia đánh bại, thiếu chút nữa thì làm Phí Kim Nhân tức chết.

Mộ Dung thế gia ngoài võ công cao cường, tuyệt kỹ nổi tiếng “lấy đạo của người, trả lại cho người” ra, với các loại tạp học như dịch dung cũng vô cùng uyên bác. Phí Cừu bị Mộ Dung Thế Tình đánh bại, trong lòng không cam chịu, vì thế mà làm dấy lên một hồi tranh đấu gió tanh mưa máu giữa hai nhà.

Mộ Dung Thế Tình tuy trẻ tuổi nhưng kinh tài tuyệt diệu, trận tranh đấu hai nhà này kéo dài suốt hai mươi năm, hết quả là cả hai họ Mộ Dung, Phí đều đại thương nguyên khí. Phí Ân Trọng, Phí Phi Thiên tuổi trẻ mất sớm, Phí Kim Nhân vì muốn khổ luyện tuyệt kỹ mà tẩu hỏa nhập ma, toàn thân tê liệt.

Người còn lại trong họ Phí, Phí Tình Thiên và Phí Cừu lại nảy sinh tranh chấp. Phí Cừu phong mang hơn người, Phí Tình Thiên không thể nhẫn nhịn được, cuối cùng kết thù, khiến cho họ Phí bị chia cắt, sức mạnh bị suy giảm rất nhiều.

Vì thế ngày sau khi lựa chọn Võ lâm Tứ đại thế gia, người ta chỉ chọn “Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, họ Phí chỉ đứng vào một trong ba kỳ môn, “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Kết quả cuộc đấu đá giữa Phí Tình Thiên và Phí Cừu phải đến đời sau mới được giải quyết. Phí Tình Thiên có một con trai một con gái, con trai là

Phí Cốt Tổng, con gái là Phí Duy Duy, Phí Cừu thì có hai con trai, một là Phí Canh Độc, người còn lại là Phí Ngự Tiều.

Nhà họ Phí tiếp tục tranh đấu liên minh, Phí Canh Độc và Phí Cốt Tổng cũng vì thế mà cùng bỏ mạng. Phí Tình Thiên sử dụng mưu kế, chặt đứt một chân của Phí Cừu, nhưng lại tin nhầm Phí Ngự Tiều giả đầu hàng, cuối cùng bị đưa cháu lạnh lùng tàn độc, năm đó mới có hai mươi tuổi, hạ độc chết.

Càng hoang đường hơn là con gái Phí Tình Thiên, Phí Duy Duy không ngờ lại gả cho kẻ thù giết cha là Phí Ngự Tiều, từ đó hai nhà hợp nhất, lại thành một nhà, những kẻ không chịu theo đều bị người của Phí Ngự Tiều giết chết.

Phí Ngự Tiều hai mươi lăm tuổi thống nhất họ Phí, nhờ đó danh tiếng họ Phí lại tăng lên. Khi Phí Ngự Tiều ba mươi tuổi, danh khí đã như mặt trời giữa trưa, khiến cho họ Phí trùng chấn uy danh, cũng tranh giành “Võ lâm Tứ đại thế gia”, hơn nữa còn mang dã tâm cực lớn, muốn đứng lên hàng đầu.

Lần đó hãn tung hoành võ lâm, trước sau đánh bại Thượng Quan, Nam cung thế gia, lại thắng hiểm đại biểu họ Mặc, nhưng vận may không đủ, gặp phải truyền nhân đặc ý của Đường lão thái thái, Đường Nghiêu Thuấn, cuối cùng thất bại thảm hại.

Lần đó là đả kích cực lớn với Phí Ngự Tiều, sau năm ba mươi lăm tuổi chỉ toàn tâm quản lý môn hộ, một khi dính dáng đến giang hồ thì đều xuống tay tàn độc, động cái là giết người, ngoài ra còn chú tâm nghiên cứu dị thuật, người nhà họ Phí biến thành một “bang phái thần bí” trong võ lâm, nghe nói có mười hai vụ án lớn, thậm sự có khả năng đều do một tay họ Phí xếp đặt.

Phí Ngự Tiều có hai trai hai gái, con trai trưởng Phí Dật Không, trai thứ Phí Sĩ Lý, đều là kẻ khiến người giang hồ nghe danh mà phải biến sắc. Tiếng tăm con gái cũng không thấp, trưởng nữ Phí Nha Tử gả vào nhà họ Phong Trường An, thứ nữ Phí Minh Nhi thì mất sớm. Con trưởng Phí Dật Không vợ mất, con thứ Phí Sĩ Lý đã cưới vợ, hơn nữa còn là con cháu họ Hoàng Phủ, “Trích diệp phi hoa” Hoàng Phủ Tuyền. Phí Cung Nga là họ hàng xa của Phí Ngự Tiều.

Không tính dòng nhánh, phân hệ của họ Phí, môn đồ đệ tử cũng trừ ra, chỉ tính riêng cao thủ ngành chính đã có bản thân Phí Ngự Tiều, Phí Dật Không, Phí Sĩ Lý, Phí Nha Tử, Hoàng Phủ, Phong Thập Ngũ. Phí Dật Không có hai con: Phí Hồng và Phí Hiếu, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã rất nổi tiếng trên võ lâm. Phí Nha Tử cũng có hai nữ một nam, người giang hồ gọi là “Phong gia Phí thị, Nhị kiếm nhất đao”, cũng là loại khá khó dây. Còn cả một cao thủ thanh niên rất có thực lực trong họ Phí: Phí Đan Phong.

Cũng có nghĩa là, Tiêu Thu Thủy muốn cứu mấy người đại hiệp Lương Đẩu thì cũng chẳng khác nào đối đầu với cả họ Phí.

Muốn đối đầu với họ Phí, ít nhất cũng phải làm kẻ địch của bao nhiêu cao thủ không dễ trêu vào như vậy.

... Loại thù oán này, dù là Quyền Lực bang cũng chưa chắc đã muốn dính dáng vào.

Cũng có thể chính là vì không muốn dính vào, mà nhà họ Phí lại gia nhập vào thế lực của Chu đại thiên vương, đám Liễu Tỳ Phong mới muốn mượn tay họ Phí trừ khử Tiêu Thu Thủy, hoặc là mượn tay Tiêu Thu Thủy trừ khử họ Phí.

Không cần biết bên nào thắng lợi, cũng đều cực kỳ có lợi với Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy cười khổ.

Hắn cảm thấy ngay cả ánh sáng mặt trời chiếu xuống cũng thật khổ sở.

Khi Tử phượng hoàng rời đi, đầu cô ta còn ngẩng lên thật cao, người cũng ưỡn lên cao, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo.

- Anh muốn đổi đầu với họ Phí, tôi cũng không ngăn cản, tôi ở đây chờ anh, đó là trách nhiệm công tử Liễu Ngũ muốn tôi hoàn thành.

- Chuyện anh sống hay chết vốn không liên quan tới tôi.

- Dù sao thì hiện tại nhà họ Phí cũng đang chạy khắp nơi dẫn dụ anh ra. Chỉ cần anh tới núi Chung Nam sẽ gặp được người nhà họ Phí.

- Có lẽ... Tôi cũng sẽ tới núi Chung Nam, hoặc là lên Hoa Sơn, tận mắt chứng kiến anh chết như thế nào!

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng lên núi Chung Nam.

Núi Chung Nam mây khói quấn quít, giống như tiên cảnh.

Tiêu Thu Thủy nhớ lại: Rất nhiều trận chiến quan trọng trong đời hắn đều diễn ra trên núi hoặc bên sông.

Núi là danh sơn, sông là danh thủy, sông núi có thể lưu danh thiên cổ, nhưng còn những trận chiến của hắn ư... Theo đá núi phong sương, theo nước sông cuộn chảy, tan biến đi như kiếp người lìa thế....

... Hắn bên bờ sông vọng nhìn thân hình dần nhỏ bé đi của Đường Phương bên vách núi...

... Hắn trên đỉnh núi, đôi mắt tiễn đưa Đường Cương mang theo Đường Phương đang bị thương không rõ sống chết...

Hắn thực muốn trở về đất Xuyên đi tìm Đường Phương.

Nhưng hần vẫn đến núi Chung Nam.

Hơn nữa còn vượt qua Hoa Sơn.

Đến tận bây giờ, hần vẫn chưa gặp cái gọi là “người nhà họ Phí”.

Tiêu Thu Thủy đi về phía nam Trường An khoảng năm chục dặm, qua Di Đà tự, tới Lưu Thủy Thạch, lại sang suối Hưng Bảo, Bạch Y đường, Đại Bi đường, Cam Lộ đường, Trúc Lâm tự, Ngũ Phật điện, chỉ thất trong núi cây cối rậm rì, đá xanh suối mát, đẹp dễ khôn tả, có gì đó giống như sông núi Giang Triết.

Sau đó lại qua Triều Thiên môn, cảnh sắc chí cao, ngẩng lên có thể thấy ba đỉnh cùng đứng, cao ngập mây, sương khói vấn vít, đầy vẻ trữ tình cùng tịch mịch khôn tả.

Sau khi qua Ngũ Mã thạch lại lên Nhất Thiên môn. Nhất Thiên môn từng bách cổ kích, đá lớn kỳ dị, hình thái đặc sắc, so với “Sầu thạch chầm tuyền” ở suối Thăng Bảo thì đều có phong vị riêng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không có tâm trí đâu để thưởng ngoạn, chỉ từ chỗ sa di ở Viên Quang đường biết được, mấy ngày gần đây trên Đại đỉnh Chung Nam, cũng tức là “Bắc ngũ đài” (bao gồm Văn Thù đài, Thanh Lương đài, Linh Ứng đài, Xá Thân đài cùng Đại đỉnh, tổng cộng năm đài, phía tây Đại đỉnh có Đâu Suất đài, Thái Ất đài, vân vân không nằm trong số này), thường xuyên có người lạ mặt qua lại.

Vì thế Tiêu Thu Thủy quyết tâm lên Đại đỉnh.

Nếu quả thật người nhà họ Phí ẩn nấp tại Hoa Sơn thì núi Chung Nam hần là tiền tiêu của chúng, muốn công phá trung tâm, trước tiên phải hủy tiền tiêu rồi sẽ tính.

Trên đường hiểm lên Đại đỉnh có hai người một mực theo sau cách Tiêu Thu Thủy không xa, bàn tán rôm rả.

Ban đầu Tiêu Thu Thủy nghĩ hai người đó đang theo dõi hẳn nên cực kỳ để ý, sau nghe lời họ nói chuyện mới biết là không có ác ý.

- Cô xem, chùa chiền từ lúc đi tới tận trên này, chỗ nào cũng treo đầy các loại biển ngụy tứ, hoàng đế nào cũng có, cứ như là chỗ cung phụng điện trường sinh cho bọn hăn vậy, đúng là rồi hơi.

Nam tử có vẻ cao lớn, tóc dài nói.

- Thực là ghét muốn chết. Lúc nhỏ mẹ bắt rôi đọc “Luận ngữ”, ối giờ ơi, mỗi chữ đều có bảy tám ý nghĩa, năm sáu cách đọc, cái gì mà điển tích cổ kim nhé, khảo chứng nhé, chú thích nhé, đúng là mẹ của tôi ơi. Lời của Khổng Tử rất có đạo lý, điểm ấy tôi thừa nhận, chỉ là văn chương quá làm khó người ta mà.

Một nữ tử thấp nhỏ, tinh minh nói.

- Nói bừa.

Nam tử cao kia nói:

- Cô đúng là chưa từng đọc sách. Khổng Tử là “thuật như bất tác”, sách không phải ngài viết, mà là nói ra, đệ tử của ngài chép lại, thế là thành bản viết thôi.

-Ha.

Nữ tử thấp kia đáp:

- Vậy thì chữ nghĩa thâm thúy không phải là chuyện của Khổng lão phu tử nữa rồi. Tôi biết rồi, Khổng Tử có thể là sáng tác chậm, kể chuyện nhanh, ông ta liền mời người đến làm văn thư, ông ta nói, người khác viết...

- Đúng rồi. Không Tử không gói sáng tác, điểm ấy đúng là khiến người ta thấy khó hiểu....

- Không biết chừng khi ông ta sáng tác còn cảm thấy hụt ý ấy chứ... Đệ tử ông ta tập hợp sách vở xong còn phải đi chu du khắp bảy mươi hai nước, nhất định là để quảng bá tác phẩm của ông...

- À, đương thời thanh danh ông ta nhất định là không đủ vang dội, các đường quan hệ chưa xếp đặt tốt.... Ngược lại Lão Tử thì thông minh hơn nhiều.

-Sao lại nói vậy?

- Lão tử viết Đạo Đức kinh, người người nhà nhà trên miệng không phải lúc nào cũng gắn hai chữ “đạo đức” sao?!

- Có lý... Không ngờ hai vị đại họ vấn như chúng ta, ở nơi sơn minh thủy tú này lại nghiên cứu ra được một đoạn công án mà một đời học giả tìm tòi đến bạc cả đầu cũng chưa giải nổi!

... Cậu chuyện nhạt thếch như vậy thật khiến người ta cười phì cả cơn ra, hai người lại đầy vẻ hứng thú.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy hai người này điên điên khùng khùng, có chút gì đó giống hai gã Khâu Nam Cổ và Thiết Tinh Nguyệt.

Tuy vậy, hẳn vì muốn cẩn thận, trên đường đi còn dùng thuật dịch dung mà mẹ đã dạy, hóa trang đổi mặt, giả làm một người ăn mặc theo kiểu tiêu đầu.

Họ Phí và họ Tiêu vốn có uyên nguyên, nhưng nếu họ Phí đã tâm ngoan thủ lạt, sát hại cha mẹ, ông bà Tiêu Thu Thủy trước thì Tiêu Thu Thủy cũng tình đoạn nghĩa tuyệt, chuẩn bị triển khai một trận chiến bỏ mặc sống chết.

Lên trên đỉnh chỉ thấy khí núi trầm trầm, cúi nhìn quân sơn, như sóng cuộn nhấp nhô, thực không hiểu là đang cúi nhìn hải dương hay đang nhìn ngấm núi non.

Tiêu Thu Thủy âm thầm cảm khái, ánh mắt mở rộng, nhưng trong lòng vẫn còn vướng mắc. Hai vị “quái nhân” kia thì đã tới Viên Quang tự, Tiêu Thu Thủy bám theo sau, tiến vào trong chùa, khách dâng hương, du khách, người viếng chùa đều rất thưa thớt. Tiêu Thu Thủy bỗng nghe một giọng nói rất quen thuộc, hỏi:

- Xin hỏi đại sư, mấy ngày gần đây có thấy một thanh niên họ Tiêu tới ở nhờ quý tự không?

Một giọng nói già nua đáp:

- Tệ tự không có người này.

Tăng nhân đó lại nói:

- Đúng là kỳ quái, gần đây thường xuyên có người tới đây hỏi thăm thí chủ họ Tiêu, không biết là vì chuyện gì

Tiêu Thu Thủy nghe mà giật mình, quay đầu lại nhìn, trông thấy người hỏi chính là hai người một nam một nữ kia.

Chỉ thấy một nam một nữ đó vô cùng thất vọng, bộ dạng rất buồn bã, một người cao giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy là một bậc hảo hán, chúng tôi nghe tiếng tăm, đeo trường kiếm, mang hành trang cùng một bầu nhiệt huyết tới tìm, nếu như đại sư biết thì xin cho biết.

Người còn lại cũng nói:

- Chúng tôi nghe danh Tiêu đại ca từ lâu, cho nên tới theo về, đáng tiếc một đường tìm kiếm, không thấy bóng dáng Tiêu đại ca trên giang hồ, mãi tới khi đến Trường An mới được một người câu cá chỉ đường, nói là cứ tới Chung Nam, biết đâu có thể gặp được, vì thế mới đến đây...

Vị hòa thượng già áo nâu nói:

- A Di Đà phật, những dục vọng trong chuyện thế tục, bần tăng đã sớm cách biệt, không biết thế gian xuất hiện một nhân vật như vậy... Đáng tiếc bần tăng chưa từng gặp qua.

Nói xong làm lễ rời đi.

Hai người cực kỳ ảo não. Tiêu Thu Thủy vốn đã u sầu thất ý một thời gian, giờ nghe được hai người vượt đường xa vạn dặm tới tìm mình, trong lòng vô cùng cảm động, một bầu máu nóng cũng như sôi trào, giữa bầu khí núi mông lung lạnh lẽo, có cảm giác muốn hét vang lên một tiếng thật dài.

Lúc này bỗng nghe có người cười lạnh nói:

- Tiêu Thu Thủy thì có gì tài giỏi?

Một kẻ khác cũng nói:

- Hắn chỉ xứng bưng nước rửa chân cho ta thôi.

Còn có một người rề rề nói:

- Chỉ có lợn mới đi tìm hắn, chờ mổ.

Ba người nói xong, bật cười ha hả.

Có ba người gần như đồng thời quay phắt lại.

Một trong số đó chính là Tiêu Thu Thủy đã dịch dung cải trang. Hai người còn lại là hai nam nữ điên điên khùng khùng kia.

Chỉ thấy trên bàn giữa thiện thực đường có ba người đang ngồi ngả ngốn.

Ba người trẻ tuổi.

Một người vô cùng ngạo mạn, chân ghéch lên gác trên ghế dài, lông mày một bên nhướng cao, một bên hạ thấp ghé nhìn đối phương. Một người mặt đầy sát khí, một tay chống án, bộ dạng cực kỳ uy vũ.

Người còn lại hai mắt cúi thấp, thủy chung không ngẩng đầu lên, giống như chuyện phát sinh tại trường chẳng hề liên quan gì tới hẳn.

Lúc này năm người đối mặt, sát khí tỏa ra khiến toàn trường đều cảm nhận được, tất cả đột ngột im lặng như tờ.

Thận nên cao ráo, tóc dài kia chấp tay nói:

- Tại hạ tên là Tần Phong Bát, vị này là nghĩa muội Trần Kiến Quý, xin hỏi có chỗ nào đắc tội, các hạ hà tất phải lên tiếng mắng người?

Nữ tử thấp nhỏ kia cũng nghiêm mặt nói:

- Người mắng bọn ta cũng không sao, nhưng xúc phạm Tiêu đại ca thì phải nói cho rõ ràng.

Hai trong ba người ngồi bên bàn lại bật cười khục khục khặc khặc, càng cười càng khó nén, cuối cùng thì ôm bụng cười lên ha hả.

Hai thanh niên kia tức đến độ mặt mũi trắng bệch.

Hơn thế nữa, tiếng cười càng lúc càng lớn, hóa ra sau lưng họ cũng có một nam hai nữ đang ôm miệng cười nhạo.

Tần Phong Bát tức giận hỏi:

-Cười cái gì?!

Trong hai nữ tử, một người trang điểm lòe loẹt cười khẩy:

- Vậy phải trách tên cái người, nam thì như là nữ, nữ lại như là nam!

Một nữ tử khác làm bộ làm tịch nói:

- ...Tìm hãn? Tiêu Thu Thủy là cha nuôi người chắc?

Nam tử âm dương quái khí kia cũng nói:

- Các người muốn tìm Tiêu Thu Thủy, không bằng tìm bọn ta: họ Phí....

Rồi hãn nói tiếp:

- Huynh đệ, bằng hữu của Tiêu Thu Thủy còn đang khách trong nhà giam của bọn ta.

Người nhà họ Phí!

Tiêu Thu Thủy lập tức sinh cảnh giác.

Theo hình dáng hai nữ một nam này hiển nhiên là một trai hai gái của Phí Nha Tử: Nhị kiếm Nhất đao.

Vậy còn ba người ngồi bên bàn kia thì là ai?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy tiếp xúc với người nhà họ Phí.

Người nhà họ Phí hiển nhiên là không biết người ăn mặc như tiêu đầu kia chính là Tiêu Thu Thủy.

Trần Kiến Quý cả giận nói:

- Các người bắt giữ huynh đệ, bằng hữu của Tiêu đại ca là có ý đồ gì?

Nữ tử trang điểm lòe loẹt đáp:

- Người hỏi nhiều quá đấy!

Trần Kiến Quý trừng mắt:

- Kể cả là hỏi nhiều, đó là chuyện của ta, ta đương nhiên phải hỏi...

Nàng ta hiêng ngang nói:

- Ta tuy chưa từng gặp mặt Tiêu đại ca nhưng đã thăm coi anh ấy là huynh đệ. Chuyện của anh ấy cũng là chuyện của ta.

Nữ tử làm bộ làm tịch nói:

- Vậy người xuống suối vàng đợi Tiêu Thu Thủy trước đi.

Nói dứt lời đã rút phắt kiếm ra.

Cùng lúc ấy, hai người kia một người rút kiếm, một người rút đao.

Trong khoảnh khắc đao kiếm rút ra, trận thế đã thành.

Ba người song kiếm nhất đao, bao vây lấy Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý.

Ba người quay tròn, khí thế lẫm liệt.

Tần Phong Bát bật cười nói:

- Không ngờ còn chưa gặp Tiêu đại ca đã đánh trước một trận rồi.

Trần Kiến Quý cũng nói:

- Cũng tốt, cứ giết trước một trận. Coi như quà ra mắt cho Tiêu đại ca.

Tiêu Thu Thủy nghe mà nước mắt muốn tuôn trào. Trận thế của Nhị kiếm Nhất đao sắp sửa phát động, đúng lúc đó, bỗng nghe một giọng nữ hô lên:

-Chờ đã!

Một giọng nữ khác quát:

- Chuyện của Tiêu Thu Thủy cũng là chuyện của bọn ta, muốn đánh nhau, tính cho bọn ta một phần.

Tiêu Thu Thủy nghe thấy tiếng này liền nghĩ: thật quen. Hẳn quay đầu lại, chỉ thấy hai người đã phóng vào giữa trường, chính là:

Phong nữ Lưu Hữu và Tử kim A Thủy.

Hai vị nữ hõ tướng trong Quảng Đông ngũ hổ!

Tiêu Thu Thủy thấy họ, trong lòng mừng rỡ, nhưng họ lại không nhận ra Tiêu Thu Thủy.

Chỉ thấy Phong nữ nhảy vào giữa trường, đối mặt với Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý liền “hà” một tiếng, nói:

- Chúng ta cũng từ xa tới tìm Tiêu Thu Thủy. Việc chọn minh chủ của Thần Châu kết nghĩa, Tiêu Thu Thủy không thể không đi, nhưng đến nay vẫn chưa ra mặt, bọn ta cũng được một nữ tử áo lam chỉ đường, lên núi tìm kiếm... Vừa khéo gặp được hai người, hà! Thực đúng là trùng hợp.

A Thủy muốn bước lên nói chuyện, bỗng không cẩn thận, vấp chân vào bên lò, ngã lăn lông lốc xuống đất, lập tức buột miệng chửi:

-Đáng ghét!

Tiêu Thu Thủy thấy Trần Kiến Quý và Tần Phong Bát vì hai vị khách không mời này mà ngẩn ra giữa trường, không hiểu đầu cua tai nheo gì, trong lòng không khỏi cười thầm, chợt nhớ lại những nhân vật phong vân ngày trước...

... Cái kỳ quái của hòa thượng Đại Đổ, rắm thối của Thiết Tinh Nguyệt, trò ngụy biện của Khâu Nam Cổ, sự thành thực của Hồng Hoa, cái thẳng thắn của Thi Nguyệt, vẻ làm bộ phong lưu của Lâm công tử...

Núi Chung Nam kéo dài liên miên như tới ngàn dặm, huynh đệ, bằng hữu, mọi người đang ở đâu?

Nữ tử trang điểm lòe loẹt kia tên là Phí Tâm Can, nữ tử làm bộ làm tịch gọi là Phí Bảo Bối, nam tử âm dương quái khí tên là Phí Trường Thanh.

Ba người này đều là hậu nhân họ Phí, ngoài thuật đao kiếm thuần thực ra đều có một hai món tuyệt nghệ, bình thường mắt cao quá trán, không hề coi cao thủ võ lâm Trung Nguyên ra gì.

Phí Trường Thanh lạnh giọng hỏi:

- ... Các người... Là cùng một bọn?!

Phong nữ Lưu Hữu đáp:

- Đã cùng là bằng hữu của Tiêu Thu Thủy thì đương nhiên là một bọn rồi!

Tần Phong Bát búng tay đánh “chóc” một cái, nói:

- Đúng! Đã là huynh đệ của Tiêu đại ca thì đương nhiên là cùng một phe!

... Trên giang hồ danh tiếng của Tiêu Thu Thủy rất lớn, nhưng võ công vốn không cao, có nhiều người quyết chí đồng tâm theo bước như vậy,

không dựa vào thế lực chi trì, không dựa vào thế gia nâng đỡ, càng không có tiền tài làm chỗ dựa, sự quật khởi của hắn toàn dựa vào sự hiệu triệu của chí khí, hiệp khí, chính khí, mới khiến cho những người chưa từng quen biết khâm phục.

Phí Trưng Thanh hét lớn một tiếng, vung đao quét tới.

Đao phong vốn chém về phía Tần Phong Bát, nửa đường chuyển lại, quét ngược vào Phong nữ.

Phong nữ gặp phải biến cố, lâm nguy không loạn, há mệnh cắn mạnh, không ngờ lại cắn trúng thân đao.

Phí Trưng Thanh ra đòn, trường kiếm của Phí Tâm Can và Phí Bảo Bối cũng động theo.

Hai thanh bảo kiếm như hai con rắn bạc chớp động, đâm thẳng vào ngực Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý.

A Thủy quát lớn:

- Để ta lên!

Chưa dứt lời, người đã như gió lốc, xông thẳng lên trước, vung chỏ, bổ về Phí Tâm Can, nâng gối, thúc vào Phí Bảo Bối.

Cứ thế, A Thủy và Phong nữ cùng với Nhị kiếm Nhất đao đánh thành một đoàn, ngược lại, khiến cho hai người ban đầu Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát có cảm giác không cách nào xen vào.

Nhị kiếm Nhất đao phối hợp với nhau, ít nhất đã biến ảo thành hai mươi sáu trận thế, tùy theo tình huống mà thay đổi, đối với Lưu Hữu và A Thủy điên cuồng đánh đấm mà nói, thì có áp lực cực lớn. Nhưng Lưu Hữu cùng A Thủy phấn dũng xông trận cũng là khắc tinh của Nhị kiếm nhất đao.

Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát thấy năm người quấn thành một vòng, đánh tới khó phân khó giải, không khỏi cảm thấy lo lắng. Ba người đang ngồi, tên bộ dạng ngả ngốn cũng vươn cổ ra nhìn, kẻ dáng vẻ uy sát cũng chăm chú quan sát, chỉ có thanh niên một thân áo gấm ngồi ở giữa là vẫn không hề ngãng đầu, mắt không trông ngang, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi đũa đặt trên bàn trước mặt, giống như đôi đũa đó sắp sửa mọc cánh bay đi vậy, không một chuyện gì có thể làm xao nhãng sự chuyên chú của hắn.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Trận thế đao kiếm của ba chị em họ Phí biến đổi liên tiếp, vốn là quân trận dùng trong lúc xông pha giữa thiên quân vạn mã, có thể giúp đỡ lẫn nhau, đầu đuôi hô ứng, bình thường đều sử dụng trong tình hình lấy ít địch nhiều. Bây giờ chị em họ Phí quá kiên cường tự mãn, dùng chiến trận này vào lúc địch ít ta nhiều, vây giết một hai người, kết quả là không phát huy được tác dụng.

Quyền pháp điên cuồng, nổi loạn của Phong nữ, quyền lộ nghiêng ngả, đập đánh của A Thủy khiến cho ba chị em họ Phí thở không ra hơi.

Đúng lúc đó, tình thế lại biến đổi.

Đao của Phí Trường Thanh bỗng “xoẹt” một tiếng, vươn dài hẳn ra, biến thành đao quét, thân kiếm của Phí Tâm Can và Phí Bảo Bối cũng đột ngột kéo dài, biến thành thương đâm. Cơ quan trong binh khí phát động, biến đổi trong chớp mắt khiến A Thủy và Phong nữ không kịp phòng bị, người đều trúng thương.

Nhưng hai người không bị thương còn đỡ, một khi bị thương lại càng thêm hung hãn. Lưỡng Quảng thập hổ không ai là không từ nơi phố

phường hỗn loạn, từng bước từng bước tiến lên, bản thân trải qua đau chỉ trăm trận, cho nên càng đánh càng dung mãnh, Phong nữ sử ra “Phong điên quyền”, A Thủy thì sử dụng “Điệt chàng quyền”.

Bí quyết của Phong điên quyền chính là “điên điên khùng khùng”, bí quyết của Điệt chàng quyền cũng là “ngiên ngiên ngã ngã”, đó vốn đều phạm vào đại kỵ của binh gia, nhưng cầu thắng trong chỗ nguy hiểm hẳn lại là thượng sách của nhà binh. Hai loại quyền pháp này đều cố ý lộ ra cả trăm chỗ sơ hở, nhưng do lấy ý chí cá nhân tuyệt đối làm trung tâm, khiến cho thế công thiên biến vạn hóa của đối phương đều tiêu tan thành vô hình. Đối phương chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó với loại chiến đấu điên cuồng này.

Phong nữ làm người cực kỳ mạnh bạo, không giống tác phong e ấp của nữ tử bình thường, cách đánh đại khai đại hợp, mấy lần đã sắp sửa bị đâm trúng nhưng đối phương sợ rằng cũng sẽ phải đồng quy vu tận, do vậy chỉ có thể nhảy tránh xa ra.

A Thủy trời sinh tàn tật, mã bộ lỏng lẻo, cô ta lại lợi dụng đặc điểm này, lao đụng đâm hất, lúc đập lúc chỏ, ép ngược lại địch thủ.

Nhất thời Phí gia Nhị kiếm Nhất đao cực kỳ bức bối. Ba người bỗng nhiên hô lớn một tiếng, đao, kiếm cùng tách làm hai, na người đều cầm song kiếm, song đao, triển khai trận thế đao kiếm kỳ lạ, chém chặt liên miên.

Nhưng cũng đồng thời, A Thủy và Lưu Hữu cùng quát lên:

- Phá đây!

Hô xong, hai người đột nhiên cướp thế công. A Thủy cúi đầu húc vào bụng Phí Trùng Thanh, song đao Phí Trùng Thanh không kịp che chắn, “chát” một tiếng, bị húc phun ra một ngụm máu tươi.

Phí Tâm Can vung kiếm cứu trợ, Phong nữ hét lớn, hai chân bắn lên, Phí Bảo Bối dùng song kiếm ngăn cản, chém ngược vào hai chân Phong nữ nhưng bỗng nghe "xẹt xẹt" hai tiếng, hai chiếc bóng đánh trúng vào mặt cô ta, chỉ thấy mùi hôi khó ngửi, mắt nổ đom đóm, người ngã phịch xuống đất.

Hóa ra Phong nữ khi nhảy lên đã đá tung giày đi, đánh ngã Phí Bảo Bối. Phí Tâm Can bị Phong nữ ngăn cản một chốc, A Thủy đã quay người lại, nhưng lại hẫng chân ngã oạch xuống. Phí Tâm Can chỉ cảm thấy bóng người trước mắt vụt biến mất, hai chân đã bị người ta tóm chặt. Phong nữ nhỏ một ngụm nước bọt trúng giữa mặt cô ta, nhất thời không nhìn thấy được gì, lại trúng một quyền nặng, ngã bay ra xa, hồi lâu sau vẫn không dậy nổi.

Trong thoáng chốc, ba chị em nhà họ Phí đều đã bị đánh ngã.

Hóa ra một câu "Phá đây" của A Thủy và Phong nữ là ám ngữ giữa hai người, lời này nói ra, hai người sẽ phát huy tinh hoa của Phong điền quyền và Diệt chàng quyền, vốn phối hợp không chút sơ hở, đánh bại cường địch.

Hai người tuy đánh bại Nhị kiếm Nhất đao nhưng cũng bị thương không nhẹ, đứng thở hồng hộc. Lúc này tại trường bỗng có thêm hai người, hóa ra là trong nhóm ba người đang ngồi, cũng không thấy bọn chúng di động như thế nào, chỉ biết thoáng cái đã xuất hiện.

Hai người tự báo tên tuổi, thanh niên lười nhác nói:

- Ta là Phí gia Phí Hồng.

Thanh niên uy mãnh nói:

- Ta là Phí gia Phí Hiếu.

Phí Hồng trào phùng:

- Hai người cách người không ngờ lại đánh bại được ba tên vô dụng của nhà họ Phí, để bọn ta dạy dỗ các người một chuyến vậy.

Hóa ra thành viên họ Phí cũng có thành kiến lẫn nhau, hai hệ Phí Dật Không, Phí Nha Tử vì chuyện kế thừa y bát nhà họ Phí mà đấu đá không ngừng. Nhưng Phí Ngự Tiều ngày trước đã hiểu rất rõ cái khổ của gia đình chia rẽ cho nên toàn lực áp chế, khiến tình huống không đến mức thành phân liệt, nhưng cũng đã có dấu hiệu thế như nước lửa.

- Không công bằng!

Chỉ thấy một hán tử mặt vàng ăn mặc như tiêu sư nói:

- Hai người họ đánh đã mệt, các người khiêu chiến lúc này là không công bằng!

Phí Hồng, Phí Hiểu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng thầm nghĩ: kẻ này dịch dung! Nhưng cũng đều không biết đại hán cao lớn đường đường, mặt hai chòm râu này có lai lịch gì, Phí Hồng lập tức cười lạnh nói:

- Cái gì mà công bằng với không công bằng! Chỉ xem xem cái gọi là Quảng Đông hiệp nữ có phải là xứng với danh tiếng hay không thôi!

Đúng là khen tướng không bằng khích tướng, A Thủy là người đầu tiên không nhịn được, nhảy dựng lên quát:

- Được lắm! Thằng nhãi con, cho dù là xa luân chiến thì bà đây cũng tiếp hết!

A Thủy đã bước ra, Phong nữ đương nhiên cũng không có lý do gì để chị ta chiến đấu một mình, cũng xông lên, quát:

- Phí! Có ngon thì dẫn xác qua đây!

Phí Hồng cười hì hì:

- Vậy mới đúng chứ.

Nói dứt lời, trên tay hắn đã có thêm một thanh kiếm.

Thanh kiếm này cũng không có gì đặc biệt, nhưng ánh mắt Phí Hồng không nhìn kẻ địch mà chỉ nhìn chăm chú vào thanh kiếm trong tay mình.

A Thủy, Phong nữ cũng vì thế mà cẩn thận đề phòng, cực kỳ chú ý.

Phí Hồng bỗng nhiên giơ kiếm lên trước gió, rung mạnh. Thân kiếm không ngờ lại gãy khúc thành từng đoạn, lại giống như được một sợi dây nhỏ nối liền lại một chỗ, biến thành thiên xà bách tinh, giống như ám khí, lại như trăm ngàn thanh kiếm, chụp về phía hai người.

Cùng lúc ấy, Phí Hiếu cũng đã xuất thủ.

Thứ hắn sử dụng là thương chữ thập.

A Thủy, Phong nữ hốt hoảng thối lui, thương chữ thập đã chặn sau lưng hai người.

A Thủy cong tay, búng người, bắt chặt lấy thương chữ thập, đang muốn vận lực bẻ mạnh, đánh gãy thân thương thì thương chữ thập bỗng rung lên, xoay tròn cắt sâu vào bên sườn A Thủy.

Ở bên cạnh, Phong nữ cùng đồng thời gặp nguy hiểm, thanh Thiên xà bách tinh kiếm kia bỗng như có sức mạnh thần bí, bắn mạnh lên trước, ngàn mảnh kiếm quét về phía Phong nữ.

Vừa mới giáp mặt, Phong nữ, A Thủy đã không địch nổi.

Cao thủ trong hệ Phí Dật Không quả nhiên là mạnh hơn đệ tử trong hệ Phí Nha Tử nhiều.

Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng quát lớn, một người phóng tới, tay vung chộp loạn xạ, không ngờ lại có thể dùng một đôi tay trần, gạt rơi tất cả các mảnh kiếm, tiếng vang leng keng đầy đất.

Đồng thời, một bóng đen khác cũng nhoáng lên, vung cước, không nghiêng, không lệch, hất văng mũi tiêm chữ thập lên cao, máu thịt bắn tung, một cước khá đá bay A Thủy ra xa.

Phong nữ cùng A Thủy tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng đều kinh sợ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, thực có cảm giác như “tái thế làm người”.

Hai người Phí Hồng, Phí Hiếu lại cùng biến sắc.

Phí Hồng lúc này mới tập trung hơn, tức giận hỏi:

- Các người... Rút cuộc là người của bang nào, phái nào....?

Trần Kiến Quý cười lạnh đáp:

- Người chắc cũng đã nghe tới Cái Bang rồi chứ?

Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Vậy người cũng đã nghe nói Cái Bang có hai hộ pháp rồi nhỉ?

Phí Hồng biến sắc hỏi:

- Hai vị có phải.... có phải là.... hai vị cao nhân.... ngoại hiệu “Diêm Vương thân thủ” cùng ngoại hiệu.... “Chung Quỳ thân thối”?

Ngữ khí bất tri bất giác đã khách khí hơn không biết bao nhiêu lần.

Trần Kiến Quý đáp:

- Ta chính là Diêm Vương thân thủ.

Tần Phong Bát đáp:

- Ta chính Là Chung Quỳ thân thối.

Phí Hiếu xen vào:

- Phí gia chúng ta... Không có thù oán gì với Cái Bang, hai vị sao lại đến tranh vũng nước đục này?

Tần Phong Bát mặt không chút biểu tình, nói:

- Bởi vì các người chọc vào bọn ta trước. Hai vị... cô nương này... là vì hỗ trợ bọn ta nên mới bị thương đến như vậy. Đây vốn là chuyện của bọn ta, bọn ta đương nhiên là không thể khoanh tay ngồi nhìn.

... Khi hăn nhắc tới “cô nương”, ánh mắt liếc qua chỗ hai người A Thủy, Phong nữ, bộ dạng lôi thôi lếch thếch, hung hăng dữ tợn, thật sự có chút xấu hổ, suýt nữa thì không nói ra mồm được.

Phí Hồng khẽ cười nói:

- Vậy bọn ta nể mặt hai vị huynh đài, không đối phó với hai con mụ này nữa, như vậy hai bên không ai nợ ai, thế đã được chưa?

Trần Kiến Quý nặng mặt đáp:

- Không được.

Phí Hiếu tức giận hỏi:

- Tại sao lại không được?

Tần Phong Bát đáp:

- Không được là không được. Các người đã đâm một người bị thương, lại dùng vũ khí thiên kỳ bách quái, thiếu chút nữa thì thương hại đến tính

mạng rồi... Cứ như vậy mà thôi được sao?

Trần Kiến Quý tiếp lời:

- Càng hưởng hồ... Giọng điệu các người vừa nãy đã xúc phạm Tiêu đại ca...

Phí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tiêu Thu Thủy có quan hệ gì với các vị?

Trần Kiến Quý dứt khoát đáp:

- Không có quan hệ gì.

Tần Phong Bát nói:

- Gia soái Cừu Vô Ý có ấn tượng rất tốt với Tiêu đại ca, lần này sang tây cũng không có ý gì ngoài khuyên nhủ Tiêu đại ca giành lấy chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa.

Cừu Vô Ý là bang chủ cái bang.... Nhưng Tiêu Thu Thủy không quen biết Cừu Vô Ý, Cừu Vô Ý làm sao biết được Tiêu Thu Thủy là người đáng trọng, chuyện này thực khiến Tiêu Thu Thủy khó hiểu.

.... Chỉ là trước khi Quyền Lực bang quật khởi, Cái Bang chính là thiên hạ đệ nhất đại bang, thanh thế khiếp người, bây giờ tuy thanh uy giảm mạnh nhưng huynh đệ họ Phí vẫn không dám tùy tiện chuốc lấy kẻ địch mạnh mẽ như vậy.

Phí Hồng cười gượng nói:

- Oan gia nên giải không nên kết, hai vị với Tiêu Thu Thủy cũng không có giao tình gì, không bằng cứ bỏ qua như vậy đi...

Chỉ nghe Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Nếu như những lời này của Phí huynh nói trước khi bọn ta thông báo ngoại hiệu thì mọi chuyện đều có thể thương lượng...

Trần Kiến Quý đồng dục nói:

- Chờ đến bây giờ mới nói thì cũng chỉ là loại ton hót nịnh bợ, gió chiều nào che chiều ấy thôi!

Phí Hiếu giận giữ quát:

- Con mẹ cái loại con cháu nhà rùa, tưởng là ông đây sợ các người thật sao?! Muốn đánh thì đánh đi!

Nói dứt lời, thương chũr thập đã đâm vù tới!

Trần Kiến Quý nhanh như chớp, hai tay bắt lấy điểm giao xoa trên thương chũr thập.

Đúng lúc ấy, thương chũr thập đột nhiên gãy lìa.

Hóa ra không phải gãy, mà là tách rời ra thành hai đoạn, tay trái Phí Hiếu cầm một đoạn rời, đầu chót bồng bật ra một mũi nhọn hình thoi, đâm thẳng tới trước!

Tình thế biến đổi cực nhanh, mũi nhọn đã đâm trúng vào vai phải Trần Kiến Quý.

Trần Kiến Quý lại không hề có chút gì là đau đớn, quyền phải vung ra, đánh trúng Phí Hiếu.

“Roạt”, mũi nhọn xé rách một mảnh tay áo của Trần Kiến Quý, bấy giờ mới thấy cánh tay trái Trần Kiến Quý là bằng sắt.

Phí Hiếu bị đánh bay ra, phun ra một ngụm máu, nhưng binh khí trên tay hẳn lại có biến hóa.

Mũi thương của thương chữ thập đột nhiên bắn ra khỏi cán!

Trần Kiến Quý nhảy lên nhưng vẫn bị mũi thương bắn trúng đùi.

Chỉ trong một thoáng tiếp xúc ngắn ngủi, Phí Hiếu đã bị đánh ngã trọng thương, nhưng Trần Kiến Quý cũng bị thương một chân.

Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Binh khí nhà họ Phí thật đúng là thần kỳ!

Phí Hồng cười như không phải cười, đáp:

- Ám khí họ Phí cũng không kém đâu!

Bỗng vung chưởng đánh ra, Tần Phong Bát giờ chưởng đỡ, gạt được một chiêu. Phí Hồng lại trở tay, bắn ra bốn quả cầu tròn!

Phí Hồng ra tay, Tần Phong Bát lập tức nhảy lên, trong khoảnh khắc đã đá ra mười bốn cước, đá lùi mấy quả cầu sắt trở về.

Vốn hẳn làm như vậy là đối thủ thành công, nhưng đáng sợ là bốn quả cầu tròn vừa chạm vào mũi chân hẳn liền phát nổ thành khói mù.

Khói mù màu đỏ dày đặc.

- Đừng có hít vào!

Tần Phong Bát vừa bịt mũi vừa hét lớn. Hẳn sợ khách dâng hương trong chùa hít phải sẽ không cứu chữa kịp, ai mà biết chỉ vừa hô lên, đầu óc đã choáng váng, chỉ nghe Phí Hồng cười khặc khặc, nói:

- Ngã rồi, ngã rồi.

Hóa ra mấy quả cầu tròn của Phí Hồng không hề có độc, nhưng một chưởng Tần Phong Bát đón đỡ lúc trước lại ẩn chứa kịch độc. Khói mù nổi lên, Tần Phong Bát muốn che miệng mũi lại liền trúng phải thuốc mê dính trên tay hắn lúc trước, toàn thân mềm nhũn, Phí Hồng cười đắc ý, tiến lại gần.

Đúng lúc này, Tần Phong Bát bỗng nhảy lên, đá ra.

Phí Hồng đã sớm tính được Tần Phong Bát sẽ phản kích trước lúc nguy hiểm, cho nên sớm có chuẩn bị, vung tay lên, bắn ra sáu đốm sáng lạnh.

Sáu đốm sáng này có nhanh, có chậm, có cái gào rít, có cái sáng bùng, chia làm sáu góc độ, tấn công Tần Phong Bát.

Nhưng Tần Phong Bát lại không hề lao về phía hắn.

Cho nên đòn tấn công của Phí Hồng đánh trượt.

Tần Phong Bát lao về phía lò hương lớn, hương khói lờ lững, đá mạnh một cước.

Lò hương mang theo tro bụi cùng tàn hương nóng bỏng ụp thẳng xuống đầu Phí Hồng.

Phí Hồng hét lên, tránh né, do nuốt phải tro hương mà âm thanh nghẹn lại, mắt không thể nhìn, Tần Phong Bát đá ra một cước, vừa vắn trúng địch, Phí Hồng vừa ôm mặt vừa phun máu, tình cảnh cực kỳ chật vật.

Nhưng Tần Phong Bát đã kiệt sức, mềm rũ người ngã xuống, hắn là chất độc đã phát tác, không thể gắng gượng được nữa.

Phí gia Phí Trường Thanh, Phí Tâm Can, Phí Bảo Bối, Phí Hồng, Phí Hiểu, giao đấu với A Thủy, Phong nữ, Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, kết quả là lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng tan.

Lúc này, người thanh niên, trong chiến đấu, trong khói mù vẫn một mực không ngẩng đầu lên, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như đuốc, hét lớn, chiếc bàn vỡ nát, rút đao, phóng ra gần mười trượng, đến trước người Tần Phong Bát, chém xuống một đao.

Đột biến xảy ra, ba người Trần Kiến Quý, A Thủy, Phong nữ cố toàn lực ngăn cản, nhưng tuy ba người chia làm ba phòng tuyến lần lượt tấn công người đó, lại đều đồng thời bị bắn ngược ra ngoài, mặt phục xuống đất, thở dốc không ngớt.

Đến phòng tuyến thứ ba, người đó mới hơi dừng lại, chỉ thấy hấn ánh mắt sắc bén, khuôn mặt không biết tại sao trông chẳng hề giống mặt người, cả mặt vàng ệch, ánh mắt vàng ệch, giống như người bị bệnh vàng da, nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

Hấn hơi dừng lại, hai tay ôm đao, dựng thẳng ngang mày.

Phí Hồng nhin đau cười lớn:

- Đó là đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Phí gia bọn ta: Phí Đan Phong.

Mấy người Trần Kiến Quý nghe thấy cái tên này, hiểu rằng: “Mình thật sự sắp phải đi gặp quý rồi.”

Địa vị của Phí Đan Phong trong giang hồ cũng thế gia cũng giống như nhân vật xuất quần bạt tụy nhất của họ Phí năm xưa: Phí Cừu.

Phí Cừu liên tiếp đánh bại mười chín cao thủ, cơ hồ trung chấn thanh danh họ Phí, thiếu chút nữa thì bước lên vị trí đứng đầu Võ lâm Tứ đại thế gia... Nếu như không gặp phải Mộ Dung Thế Tình.

Phí Đan Phong là con cháu xuất sắc nhất nhà họ Phí sáu mươi năm sau.

Người Phí Ngự Tiều coi trọng nhất chính là Phí Đan Phong... Tuy Phí Đan Phong không phải con cháu dòng chính, nhưng trong đám con cháu Phí gia, hẳn là người tài hoa nhất, cũng có sức sát thương mạnh nhất, giống nha một khóa minh châu giữa biển lớn, tuy không rực rỡ chói lọi như đồ nhân tạo, nhưng vẫn tự có giá trị liên thành.

Nhưng mấy năm gần đây, Phí Đan Phong do luyện kỳ môn tạp học mà không những nhân tâm đại biến, đến cả dung mạo cũng thay đổi cực lớn... Có lẽ vì hẳn một lòng muốn kế thừa y bát Phí gia, nhưng một điểm lợi đục đó cũng khiến hẳn thành một trong những kẻ giết người tranh quyền, cướp danh đoạt lợi hung hãn nhất, tàn nhẫn nhất trong nhà họ Phí.

Tuy thế Phí Đan Phong vẫn là người có chân tài thực học, mười bảy tuổi hẳn đã đánh bại Hành Sơn chi vương Bạc Tiểu Thiên, hai mươi tuổi trong một đêm đánh bại “Trường Sơn tứ nghĩa”, ngoài ra trên thi đàn còn được gọi là “Thi quý”, ý thơ lãng lệ, cuồng loạn, trong thư đàn cũng được tôn là phủ bút, mỗi bút hạ xuống đều có phong thái lệ liệt, như kinh thiên địa, khắp quỷ thần.

Phí Đan Phong chủ trì trên núi Chung Nam, cũng giống như nắm chặt yết hầu họ Phí tại Hoa Sơn.

Mà trong ba năm hẳn thủ trận cho tới nay, chưa từng có một ai có thể vượt qua được cửa ải của hẳn.

Hẳn quyết định phải giết chết Tần Phong Bát, sau giết mấy người Trần Kiến Quý, A Thủy, Phong nữ, không lưu lại một người sống.

Hẳn không muốn làm kẻ địch với cả Cái Bang. Uy danh Cừu Vô Ý tuy không được như Thiếu Lâm Thiên Chính, Nam Thiếu Lâm Hòa Thượng, Võ Đang Thái Thiện, nhưng tuyệt đối là ở trên chưởng môn mười bốn môn phái lớn khác cộng lại. Phí Đan Phong vẫn còn muốn lăn lộn giang hồ, hơn

nữa còn muốn mở mày mở mặt, vậy còn cần “Thần hành vô ảnh” Cừu Vô Ý nâng đỡ, đã tâm hãn càng lớn lại càng không muốn đắc tội Cừu Vô Ý.

Vì thế hãn lại càng quyết tâm muốn giết người diệt khẩu.

Giết chết hai hộ pháp Cái Bang này, có lẽ sẽ có một ngày, giúp hãn càng dễ dàng bước lên chức trưởng lão Cái Bang.

... Đó chính là dã tâm tràn ngập của Phí Đan Phong.

Đang lúc Phí Đan Phong thỏa thuê suy nghĩ, mỗi lần hãn giết người, đều vì ý niệm nắm giữ “đại quyền sinh sát” mà hưng phấn đến toàn thân phát run, bỗng nghe có người quát lớn:

- Dừng tay.

Phí Đan Phong bừng giận điên cuồng, hãn chậm rãi đưa mắt nhìn sang ngang, kỳ thực là để che giấu sự phẫn nộ khi bị người khác ngăn cản.... Chỉ thấy một hán tử mặt vàng, có hai vệt chòm râu.

Phí Đan Phong lập tức hiểu ra: Người này đã qua dịch dung.

Thủ pháp dịch dung đó là của nhà họ Phí, hơn nữa còn cực kỳ vụng về, làm người ta chỉ liếc mắt đã nhận ra được ngay... Nhưng người đó lại khiến cho Phí Đan Phong cảm thấy đây chính là đại địch bình sinh! Cho nên hãn lại hưng phấn đến mức toàn thân hơi hơi phát run.

- Người là ai?

Người đó tháo bỏ lớp dịch dung trên mặt, thực là một thanh niên mi thanh mục tú nhưng đầy thần khí, anh hào.

Phí Đan Phong không muốn kết oán quá nhiều: Hôm nay những người lên núi Chung Nam có vẻ đều không dễ chọc vào, vì thế hãn nói:

- Đó là chuyện trong nhà bọn ta, không liên quan đến người.

Hán tử kia đáp:

- Có liên quan tới ta.

Phí Đan Phong lạnh lùng, cực kỳ lạnh lùng, hỏi lại một lần nữa:

- Người, là, ai?

Hán tử kia bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, đáp lại một câu:

- Ta là Tiêu Thu Thủy.

.... Tiêu Thu Thủy đã tới!

.... Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng đã xuất hiện.

A Thủy và Phong nữ bị thương nặng vẫn không nhận được phải nhảy lên hoan hô, nhưng cũng không thể biểu lộ hết sự vui mừng trong lòng. Trần Kiến Quý cùng Tần Phong Bát thì lại trợn tròn mắt.

... Người này, hóa ra chính là người chúng ta đang muốn tìm!

Ánh mắt Phí Đan Phong co rút lại, gần từng tiếc một:

- Người, là, Tiêu, Thu, Thủy?

Tiêu Thu Thủy không trả lời hẳn, hỏi ngược lại:

- Bằng hữu của ta đang ở đâu?

Phí Đan Phong hung ác nói:

- Vượt qua được cửa này của ta thì tới Hoa Sơn mà tìm.

Phí Đan Phong vừa dứt lời, bên trong đã thoáng rung mình, sao lại có thể nói như thế được? Cứ như kẻ này đã có thể qua được một cửa của mình vậy, bản thân đã tiết lộ nơi bạn bè của hắn đang bị giam giữ! Hắn đưa mắt nhìn lại. Trong mắt Tiêu Thu Thủy đã có ý cười.

Khốn kiếp!

.... Không thể tức giận. Tức giận sẽ dễ thất bại.

Phí Đan Phong lập tức tự bảo mình như vậy, nhưng hắn cũng lại vì ý thức được “thất bại” mà ảo não.

Còn Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý thì đều hai mắt sáng bừng. Tiêu Thu Thủy quả nhiên là Tiêu Thu Thủy! Vừa xuất hiện, câu đầu tiên là hỏi tung tích của bạn bè hắn.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Phí Đan Phong tin tưởng đao của hắn, đao của hắn có mười sáu loại biến hóa, bất kỳ một loại nào cũng đủ khiến cao thủ hạng nhất tiêu mạng. Cái mà họ Phí gọi là “biến hóa”, không phải là “biến hóa” trong chiêu thức mà là “tuyệt chiêu” trí mạng, tàn độc, dung hợp các loại kỳ môn dị thuật.

- Nếu ngươi là Tiêu Thu Thủy thì đừng hòng sống sót mà xuống khỏi Chung Nam

Tiêu Thu Thủy ung dung đáp:

- Ta không xuống khỏi Chung Nam. Ta lên Hoa Sơn.

Phí Đan Phong cả giận đáp:

- Mau giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra đây!

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy dõi ra phía xa, phảng phất như chỉ có núi, có sông Chung Nam là đáng để hắn đưa mắt nhìn.

- Người xứng sao?

Phí Đan Phong lập tức phản nộ đến người run bần bật,

.... Không được tức giận, Phí Đan Phong, không được tức giận!

Hắn một mặt thầm tự cảnh cáo mình, mặt khác cố ức chế lửa giận.

Đã thế ánh mắt Tiêu Thu Thủy lại như mang theo ý cười, phảng phất như đang nghĩ hần phát run là vì sợ hãi...

.... Ta không hề sợ người!

Phí Đan Phong cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, chém ra một đao!

Đao phong trong khoảnh khắc đã phủ kín thực đường chật hẹp.

Thân hình Tiêu Thu Thủy đã phóng ra khỏi thực đường, tới trên thần điện.

Phí Đan Phong lập tức đuổi theo lên thần điện, đao phong cũng tràn ngập thần điện.

Tiêu Thu Thủy lại phóng qua thần điện, tới chỗ bậc cửa.

Đao phong lại phá nát bậc cửa trước chùa, đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy đã bay ra ngoài, tới sân trước, đến cạnh lò hương cực lớn, sau người ôm mới vừa, hương khói nghi ngút.

... Người chẳng phải đang tự tìm chết sao?

Phí Đan Phong thần nghĩ! Hắn cũng đuổi theo tới cạnh lò hương.

Người trong chùa đều đuổi theo xem: Chỉ thấy giữa cảnh núi mịt mù, hai người như ở bên vách đá, tay áo phất phới, thoắt tới, thoắt lui, sau lưng là một mảng trời trống rỗng, giống như ngay cả không khí thấm lạnh, khói hương lạnh đang cũng đều hóa thành vô hình.

Mọi người lại không chú ý tới trong đám người vây quanh có thêm năm đại hán mặc áo lụa mang ký hiệu hình trúc, yên lặng quan sát.

Một đao của Phí Đan Phong bổ xuống, đao này thế như rồng hổ, không những có thể chặt đôi người ta thành hai mảnh mà còn có thể chém vỡ lò hương thành hai nửa.

Nhưng đến nửa đường, thế đao lại đột ngột biến đổi.

Lưỡi đao đổi thành song đao chặt xuống, đánh trúng lò hương!

“Keng”, tro hương bắn tung, ập cả về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiếp đó Phí Đan Phong quét ngang đao, chuôi đao bỗng phát ra hai tiếng “phốc, phốc”, phun ra một lượng lớn chất độc, tay trái để không của hắn cũng bắn ra bốn năm loại ám khí khác nhau.

Có một số đã không thể gọi là ám khí nữa, mà là độc vật, độc vật còn đang sống.

Bất kỳ một loại độc vật, hoặc một loại binh khí nào, chỉ cần chạm vào Tiêu Thu Thủy thôi, Tiêu Thu Thủy cũng chắc chắn phải chết.

Nhưng mà Tiêu Thu Thủy lại không chết!

Hắn đột nhiên lột bỏ áo tiêu sư, giang rộng chụp xuống, đã bao trùm hết cả đao cả người cả ám khí của Phí Đan Phong.

... Ngay cả tro hương cũng bị chụp vào.

Phí Đan Phong mới giãy giụa một chút, chỉ mới giãy giụa một thoáng chốc thôi đã liền bất động.

Tiêu Thu Thủy mở áo bào ra, Phí Đan Phong thất khiếu đổ máu, ngã âm vào lò hương, trên người chỉ còn tro hương thiêu đốt lèo xèo.

... Có thể vì hấn lấy đao đập lò hương, xúc phạm đến thần linh chăng? Khi chết rồi đến cả tro hương cũng muốn thiêu đốt hấn.

Phí Đan Phong trúng phải độc của chính mình, ngay cả tro hương bị hấn đánh văng ra lúc này cũng chứa độc.

Cho nên hấn chết rất nhanh, nhưng chết mà hai mắt trợn trừng, chết cực kỳ không cam tâm!

Đây là lần thứ hai Tiêu Thu Thủy quyết đấu.

... Kỳ thực phải nói là, đây là lần thứ hai sau khi được Vô Cực tiên đan hỗ trợ, nhận sự truyền thụ của tám đại cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm, một hệ Chu đại thiên vương cùng, một dòng Quyền Lực bang, Tiêu Thu Thủy đơn đả độc đấu, đối mặt với cao thủ.

... Tiêu Thu Thủy sử dụng Tàn kim Toái ngọc chưởng pháp của Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc khi chụp áo xuống, lúc lùi ra khỏi chùa đã dùng thân pháp “Kim Ngũ Du Long”, tới cạnh lò hương đã vận sử khinh công “Đông hốt Tây hậu” của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm. Nhưng điều khiến Tiêu Thu Thủy hài lòng nhất là khi hấn giết chết cường địch đã sử dụng thủ pháp của chính mình.

Hấn đã vượt qua tiền nhân, có dấu ấn của riêng mình.

Trong trận chiến giữa hấn và Lâu Tiểu Hiệp, dùng tuyệt chiêu đoạn kiếm của đối phương giết chết địch thủ, võ công hấn đã dần có được hình hài, trận chiến với Phí Đan Phong lại càng xác lập xu hướng tương lai của hấn.

Hấn ngược nhìn sắc trời mờ lung, đại ý vô tình, thực tại lòng người. Mỗi cá nhân đều có hình thức đặc thù của riêng mình, cũng có nơi trí mạng đặc thù, cho nên cũng hình thành phương thức sinh tồn và tử môn đặc biệt thích ứng với người đó.

Chỉ cần vận dụng võ nghệ cùng trí tuệ cao siêu, tìm kiếm được điểm trí mạng đó, là sẽ có thể vô địch. Giống như rắn sợ lưu huỳnh, voi lớn sợ chuột, loài bướm cũng biết thời tiết thay đổi mà cùng bay về một phương tránh rét. Chỉ có trời đất là rộng lớn khoan dung, cho nên không nơi nào để tập kích.

Tiêu Thu Thủy đứng cạnh lò hương ngở ngẩn, vọng nhìn sắc trời trắng nhợt đằng xa, lại thêm mây kiếm nhú chặt, khói hương lượn lờ bay lên chưa lắng, thi thể gục ngã dưới chân, khiến cho Tiêu Thu Thủy giống như thiên tướng vừa tru sát ác ma, thay trời hành đạo xong lại sinh về ưu tư, đại tử bi.

Nếu không phải có cảm giác như vậy thì mấy người A Thủy, Phong nữ, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý chắc chắn đã reo hò rồi.

Năm người còn lại của họ Phí không hề có ai bước lên thu xác, bọn họ đều đã biến mất.

Phí Đan Phong vừa chết, bọn họ đã đi rồi, chạy sạch không còn một mống.

Thi thể này về sau vẫn do Tiêu Thu Thủy tự tay đào huyệt, tự tay mai táng.

Trên bia mộ, hãn dùng kiếm khắc mấy chữ:

“Người nhà họ Phí”

... Sinh là người nhà họ Phí, chết làm ma nhà họ Phí.

Hãn nghĩ Phí Đan Phong sẽ vui lòng.

... Hãn đương nhiên là không biết, Phí Đan Phong vì không muốn chỉ làm người nhà họ Phí nên mới đã tâm bưng bưng, tự coi mình tài giỏi, kết

quả là phải chết thê thảm, thành một oan hồn của họ Phí.

Có điều, những chuyện đó cũng không quan trọng, dù sao thì núi Chung Nam cũng nhiều sương mù, chẳng bao lâu nữa bia mộ sẽ mọc rêu xanh, mấy chữ khắc cũng sẽ vì năm tháng trôi đi mà không nhìn rõ được nữa. Chỉ là rêu đó không xanh mướt như bình thường mà lộ màu vàng thẫm, mọc trên bia mộ trông giống như một khuôn mặt, không, là giống như khuôn mặt Phí Đan Phong lúc sống.

Tiêu Thu Thủy quyết tâm lên Hoa Sơn.

- Tôi cũng đi

Trần Kiến Quý nói.

- Chúng ta cùng đi

Tần Phong Bát nói.

- Chúng tôi tới Thiểm Tây lần này vốn là muốn đón Tiêu đại ca cùng tới tham gia đại hội đồng minh Thần Châu kết nghĩa. Chúng tôi cùng nhất trí rằng, người lãnh đạo không thể là ai khác ngoài Tiêu đại ca, cho nên mới muốn Tiêu đại ca đi một chuyến.

Phong nữ nói.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy cũng không còn khiêm tốn nữa. Bởi vì hắn đã nhìn ra được tình hình võ lâm hiện tại, cần một “minh chủ” trẻ tuổi bước ra, nhất định phải đại biểu được cho sức mạnh của chính đạo, chứ không phải chỉ là một loại “vinh dự”. Còn quan trọng hơn là “trách nhiệm”, cùng “lòng trách nhiệm” để gánh vác “trách nhiệm” đó.

Vì thế hắn chỉ hỏi:

- Là vào ngày nào?

- Ngày mười hai tháng ba.

Trần Kiến Quý lập tức đáp:

- Ngày hôm đó mưa dầm.

Tần Phong Bát nhú mày:

- Gió tanh mưa máu.

Hai người là trọng tướng của Cái Bang, được Cừu Vô Ý huấn luyện nghiêm khắc, với tinh tượng, xem bói, khí hậu, ngày giờ đều có hiểu biết đặc biệt.

- Tôi sẽ đi.

Tiêu Thu Thủy nói

- Nhưng tôi phải hoàn thành xong chuyện này trước đã.

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

A Thủy nói.

- Đẳng nào cũng phải quay về, tất cả cùng đi về.

Lưu Hữu cũng nói.

- Cũng nhau xông pha cũng hay.

Tiêu Thu Thủy nhìn mấy người A Thủy cười, trêu chọc:

- Nhưng đừng có vấp ngã đấy.

Mọi chuyện được quyết định như vậy. Thế là năm người cùng lên Hoa Sơn. Mây khói mông lung, gió núi ào ạt, họ xuất phát từ núi Chung Nam,

đi tới thư viện Ngọc Tuyền. Mấy người Tiêu Thu Thủy tuy tài cao mật lớn nhưng cũng từng nghe về Tây Ngục Hoa Sơn:

“Chính hữu thiên tại thượng, canh vô sơn dữ tề”.(*)

Tại “Hoa Sơn thiên cổ nhất điều lộ” đó, họ uống nước suối mát, rồi mới xốc theo hành trang xuất phát.

Nói đến hành trang, hai người Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý vá theo tới mười bảy, mười tám cái túi gai lớn lớn nhỏ nhỏ, cũng không biết là đựng những thứ gì. Mấy người Tiêu Thu Thủy đều biết trong môn hộ Cái Bang có rất nhiều quy định kỳ quái nên cũng không hỏi nhiều.

A Thủy đổi một bộ kình trang võ giả, đầu gối vẫn theo lệ cũ cắt mở hai lỗ, tránh lúc vấp ngã thì mài rách cả quần. Lưu Hữu thì vẫn điên điên khùng khùng, có điều cũng có vài phần tư sắc động lòng người. Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ, nếu như Lâm công tử hào sảng mà tới thì nhất định sẽ qua cửa cấm tán tỉnh, nói không chừng sẽ bị Lưu Hữu thành linh nổi chứng hoa si cản cho một nhát.

Hắn nghĩ thầm trong lòng, bất giác cười trộm. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn thoáng vẻ ưu lo, nhưng lại hăng hái hơn người, mặc áo trắng trường sam, vừa có vẻ văn nhã vừa có anh khí, rất khó nắm bắt.

- Tiêu đại ca, nếu như anh làm minh chủ của Thần Châu kết nghĩa thì có tính toán gì tiếp theo không?

Lúc này ánh mặt trời chiếu qua tán rừng, hạ xuống từng chùm, từng chùm một, giống như chạm đến cành cây thì bị bật ngược lại, phản chiếu xuống đất, phủ lên thân người, thoải mái như những hạt mưa xuân. Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu, giống như muốn uống lấy ánh mặt trời vô tư, hiền hòa. Ánh nắng thật vàng, thật sáng, từng đợt gió thổi qua, những gốc thông trên núi đều rung lên xào xạc, phát ra những tiếng “sà sà”, đó chính là tiếng thông reo nổi tiếng của Hoa Sơn.

- Không có tính toán gì.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi chỉ từ một đỉnh núi, đi sang một đỉnh núi khác.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười ôn hòa như nắng xuân:

- Tôi không phải đi săn bắn, tôi yêu quý những đỉnh núi đó.

Phong nữ cùng A Thủy đều như hiểu mà không hiểu, giống như tiếng thông reo đang thì thầm gì đó, là câu chuyện nàng cung nữ Ngọc Khương đời Tần tại Hoa Sơn chãng, hai là truyền thuyết Tề Thiên Đại Thánh đánh đổ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân... Hai người đều không hiểu.

Tần Kiến Quỷ nói:

- Có điều bình thường lãnh tụ đều sẽ có hứa hẹn, sau khi hẳn nhận chức sẽ muốn làm cái gì, cái gì...

Tiêu Thu Thủy vọng nhìn đỉnh núi đối diện, đỉnh núi bên này tĩnh lặng, âm u, đỉnh núi bên kia được ánh mặt trời vàng óng chiếu rọi thành một khối sáng bừng.

Thực giống như chốn tiên cảnh, có những khúc nhạc vui tươi, lên bổng xuống trầm, ngân nga, vang vọng giữa những tán cây rì rào...

- Tôi không phải lãnh tụ, tôi chỉ là một kẻ quyết đấu, hoặc là làm thơ, vẽ tranh, giết địch sa trường.

Tần Phong Bát hỏi:

- Vậy thì anh quyết đấu với cái gì?

Trong mắt Tiêu Thu Thủy như thoáng hiện lên ánh mắt chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu... Hẳn đáp:

- Tôi tự quyết đấu với chính mình.
- Tôi không hiểu.

Giờ đến Tần Phong Bát cũng lấm bẫm.

- Muốn quyết đấu với chính mình...

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Đầu tiên là phải rút kiếm, gạt bỏ mọi khó khăn, tìm thấy chính mình...

Hẳn ngâm nga hai câu:

- Chích hữu thiên tại thượng, canh vô sơn dữ tề.

Hẳn ung dung bước tới, đi lên Thiên Xích Trường. Trên tượng đá viết hai chữ “Hồi tâm”, trên vách bên phải còn viết “Đương tư phụ mẫu”, bên trái viết “Dũng mãnh tiền tiến”. Thiên Xích Trường kéo thẳng lên cao, không biết là tới tận đâu, chỉ có một sợi thép luyện cho tay bám giữ, vách nên một đường kẻ giữa trời, người qua chỉ có thể bò nép, ai dám đứng thẳng, có cái thế vạn người khó qua. Tiêu Thu Thủy mỉm cười, tháo khăn đeo trên đầu xuống, buộc vào Hồi Tâm thạch, tiếp đó thoái mái tiến lên. Bốn người nghi hoặc nhìn nhau, chỉ biết theo bước. Bọn họ không biết, đó là khởi đầu của Tiêu Thu Thủy thiếu niên yếu ớt, tiến vào quãng đời thành thực của sinh mệnh...

Hồi Tâm động chật hẹp, dốc đứng, lên Hoa Sơn chỉ có một đường này.

Thang đá có tổng cộng hai trăm bảy mươi bậc, cheo len, ngoằn ngoèo, âm sâm bức người, hơi lạnh mịt mù, lối ra chỉ có một, tròn vạnh như trăng, thời cổ gọi là “Giếng trời”.

Nơi miệng động chật hẹp đó có một tấm thép lớn, chỉ cần đập lại là sẽ đoạn tuyệt hết với người dưới núi.

Lúc này “Giếng trời” không hề bị chặn.

Thân mình Tiêu Thu Thủy gần như song song với bậc thang lên núi, ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy một chùm ánh sáng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không nhìn thấy sự vật bên cạnh “Giếng trời”.

Cho nên càng không biết ở đó có người đang ẩn nấp.

Bốn người.

Phí Hồng và Phí Hiếu.

Phí Hồng và Phí Hiếu không hề đáng sợ.

Đáng sợ là hai người bên cạnh Phí Hồng và Phí Hiếu.

Một người, ăn mặc như thư sinh, nhưng sắc mặt xanh lét, đeo một thanh đao dài, đứng ở bậc đá từ Thiên Xích Trường lên Bách Xích Phi Hạp.

Người đó không hề ngẩng đầu lên, nhưng không có một ai dám đến gần hẳn, ngay cả Phí Hồng, Phí Hiếu cũng không dám.

Trên đường hẹp gần “Giếng trời” có một người phụ nữ, cao lớn, mày rữ, mặt dài, gò má cao, hai tay giơ một thanh đao cong to lớn.

Đao đen kịt, nặng ít nhất là bảy mươi cân, sát khí ngưng tụ trên mặt người phụ nữ đó lại nặng ít nhất là cả vạn cân.

Bọn họ đang chờ đợi.

Chờ Tiêu Thu Thủy từng bước, từng bước tiến lên.

Tiêu Thu Thủy cúi mình đi lên. Vách đá ngàn trược, quần sơn xa xăm, khe núi vắng lặng như vậy, thực cần có Đường Phương đứng đón ánh mặt trời, thổi một điệu sáo... Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ.

Ngang đầu có thể thấy núi cao xanh mướt, thông tùng rậm rì, cúi xuống có thể thấy suối chảy róc rách, trong suốt tận đáy. Núi cao này là ta, nước suối kia là Đường Phương... Không biết là khúc hát nào, Tiêu Thu Thủy sửa lời, hát lên như vậy.

Thế như nguy cơ lại bủa vây ở tận cùng thang đá.

Đó là nguy cơ tất sát.

Một nam một nữ kia là vợ chồng, hơn nữa còn là yếu tướng của họ Phí, bọn họ chính là Phí Nha Tử và Phong Thập Ngũ.

Phí Nha Tử là con gái lớn của Phí Ngự Tiều, tiếng tăm bá đạo của bà ta đã truyền khắp võ lâm, khiến cho Phong Thập Ngũ cao ngạo, con cháu thế gia suy sụp, cũng không có ý lấn lướt.

Phong Thập Ngũ chính là hán tử sắc mặt xanh lè. “Phong gia tảo đao” vốn là một trong “Bát chủng vũ khí” nổi tiếng thiên hạ, về sau nhà họ Phong suy bại, bị họ Đường phá hủy, cao thủ dùng đao dài họ Phong chỉ còn lại một mình y.

Y trước nay kiêu ngạo, tự phụ, lại không chịu truyền tuyệt kỹ cho người khác, Phong gia tảo đao vì thế mà xuống dốc, Y cũng vì vậy mà ở rể nhà họ Phí, trong lòng có mang ý người tài không gặp thời, cho nên mỗi khi ra tay là mỗi đao mỗi nhát đều tàn nhẫn, tuyệt tình, như muốn dùng máu người khác để rửa sạch nỗi sỉ nhục của mình.

Đao cong của Phí Nha Tử, đao dài của Phong Thập Ngũ... Trên giang hồ, trong võ lâm cũng là nhị tuyệt. Nhưng bọn họ vốn kiêu ngạo, chưa từng

chịu hợp kích, vì thế Phí Nha Tử thủ ở “Giếng trời”, Phong Thập Ngũ thì ngược nhìn sơn cốc.

Phí Nha Tử nắm chặt đao, giơ cao trên đầu...

Còn khoảng mười bước nữa là sẽ tới chỗ “Giếng trời” rồi, Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu nhìn lên, ngược lên, nhưng không thấy được gì.

Thế nhưng bài ca đó vẫn âm vang không dứt trong lòng Tiêu Thu Thủy. Tiếng thông reo xào xạc xuyên qua rừng cây, lay động góc áo Tiêu Thu Thủy: nó đang muốn thăm thì với ta điều gì sao? Tiêu Thu Thủy không nghe thấy, hẩn nghĩ, nhất định là lời Đường Phương gửi nước khe, truyền đỉnh núi, viết lên mây, lên núi.

Hẩn thực sự ử rữ, hẩn không thể nghe thấy gì.

Thế nhưng gió đang thổi ngược.

Cũng tức là gió xuyên qua “Giếng trời, thổi xuống phía dưới, gió thổi qua vạt áo của Phí Nha Tử đang giơ cao đao cong, Phí Nha Tử tập trung toàn bộ tinh thần, hai tay giơ cao, vì thế không thể đề giữ vạt áo.

- Người tới thật sự chỉ có Tiêu Thu Thủy và người của Cái Bang à?
- Còn có người của Quảng Đông ngũ hổ.
- Cái đó không quan trọng. Chắc chắn không có người của tộc Thượng Quan ở đó à?
- Không có mặt, người của bọn chúng đều ra hết rồi sao?
- Ba người các người, lên núi thông báo.

Phí Nha Tử nói:

- Hai người các người, ở lại chỗ này.
- Chỉ có mấy tên giặc cỏ mà cũng phải bày trận thế vậy sao?

Phong Thập Ngũ mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói.

Y bị Phí Ngự Tiều sắp xếp lên ai núi này chặn giết người tộc Thượng Quan, y vốn đã cảm thấy đại tài tiểu dụng, rất không chịu phục, do đó y liền lựa chọn thái độ bất hợp tác, đặt đao dài ở một bên, chẳng thèm để ý.

Phí Nha Tử cũng không để ý tới y. Bà ta cũng tự tin y có thể ứng phó được, chỉ có điều bà ta là ái nữ của Phí Ngự Tiều, gặp chuyện luôn rất biết chừng mực, trước tiên dặn dò con mình là Phí Trường Thanh, Phí Bảo Bồi, Phí Tâm Can lên núi báo cáo trước, lại giữ lại hai đứa con của anh trai Phí Dật Không là Phí Hồng và Phí Hiếu.

- Kẻ có thể giết Đan Phong, ít nhiều gì cũng có chút năng lực.

Phí Nha Tử nói:

- Không thể khinh thường.

Bà ta biết rõ một tên Tiêu Thu Thủy chẳng có gì là quá đáng sợ, nhưng bà ta vẫn quyết tiến hành tập kích ở nơi cửa khẩu hiểm yếu này, trừ khử cường địch, đó là bản tính của bà ta.

Phí Hồng và Phí Hiếu đều tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Thu Thủy. Bọn hắn biết Tiêu Thu Thủy không hề dễ chọc vào, cho nên bèn tìm một tảng đá lớn, nhắm vào thang đá, chuẩn bị cô mẫu một đòn không trúng thì đẩy đá tảng xuống, thông đạo chật hẹp như vậy, đá tảng lăn xuống, chẳng kẻ nào chạy thoát được cả.

... Kỳ thực, ai có thể tránh được một đòn bách phát bách trúng, hơn nữa còn hoàn toàn bất ngờ của cô mẫu cơ chứ!

... Nếu như tránh được thì cũng thành oan hồn dưới tảng đá mà thôi!

... Cho dù là đá cũng không đè chết nổi hãn thì còn có đao dài của cô gia... Bọn hãn tuy là người nhà họ Phí nhưng cũng dám nói, chẳng ai có thể tránh được đao dài của Phong gia.

Vì thế Tiêu Thu Thủy chết chắc rồi.

Tiêu Thu Thủy chỉ còn cách cửa động đá có vài bước nữa thôi.

Thế nhưng trong lòng hãn vẫn còn đang vang lên bài ca lúc hãn lần đầu tiên quen Đường Phương...

Chàng ở một thôn, thiếp một thôn;

Rồi đến một ngày sông núi đổi...

(* Chỉ có trời ở trên, không núi nào sánh được

Hai câu trong bài "Hoa Sơn" của Khẩu Chuẩn đời Tống

只有天在上,

更无山与齐。

举头红日近,

回首白云低。

Chích hữu thiên tại thượng,

Canh vô sơn dữ tề.

Cử đầu hồng nhật cận,

Hồi thủ bạch vân đề.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Tiêu Thu Thủy bước lên bậc đá cuối cùng.

Một bước tiếp theo sẽ dẫn đến nơi nào?

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy một chuyện kỳ lạ.

Gió từ khe hở chỗ “Giếng trời” thổi xuống, vốn càng lúc càng mạnh, khiến cho mắt hắt không mở to được như bình thường.

Hắt gần như nhắm mắt, lòng nhớ tới Đường Phương, mình tưởng bước lên.

Nhưng thế gió đột nhiên yếu đi.

Sức gió thổi thẳng tới trước mặt đột nhiên ngưng lại, nhưng hai bên sườn lại vẫn mạnh như cũ.

Tiêu Thu Thủy trong lòng máy động: ở chỗ cửa động có thứ gì đó chặn đường.

Nhưng trên đường đá chật hẹp, không thể có cây rừng lớn mọc, nếu như có người thì cũng phải có âm thanh.

Trong thoáng chốc đó, hãn vừa đi vừa suy nghĩ, đầu đã xuyên qua “Giếng trời”.

Cũng trong thoáng chốc ấy, Phí nha Tử hét lớn:

- Há.....

Đao mang thế như Thái Sơn, chém thẳng xuống!

Trong đường tơ kẽ tóc, Tiêu Thu Thủy không có đường lui, xuất kiếm nhanh như điện chớp.

Động tác rút kiếm và xuất kiếm của hãn gần như hoàn thành cùng một lúc.

Động tác xuất kiếm và động tác thu kiếm cũng chỉ trong cùng một khoảnh khắc

Đao cong của Phí Nha Tử dừng lại giữa không trung, chỉ cách trước trán Tiêu Thu Thủy chưa tới nửa thước. Kiếm của Tiêu Thu Thủy nhanh như ánh chớp, đâm vào ngực Phí Nha Tử rồi lại rút ra.

Phí Hồng cùng Phí Hiếu đứng sau lưng Phí Nha Tử, chỉ thấy cô mẫu giơ cao đao cong chém xuống, mới được nửa đường, bỗng thấy sau lưng bà ta “phụp” một tiếng, lộ ra một đoạn mũi kiếm, rồi lại “xoẹt”, rụt trở về...

Tiếp đó đao cong của cô mẫu liền dừng lại giữa không trung.

Phí Hồng cực kỳ nhạy bén, hãn biết, cô mẫu đã xong rồi.

Hãn lập tức kêu gọi Phí Hiếu, hai người thúc đá lớn, đẩy nó lăn xuống phía dưới. Trong một thoáng Phí Hồng và Phí Hiếu hơi ngẩn ra đó, Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn xuyên qua đường hẹp, thấy rõ tình thế trước mặt.

Phí Nha Tử thì lại hoàn toàn không nhìn rõ.

Bà ta không tin rằng mình đã trúng kiếm.

Nhưng sự thực bà ta không những đã trúng kiếm mà đối phương còn đã rút kiếm trở về.

Sức mạnh thể năng của bà ta đã bị một kiếm đó phá nát, nhưng sức mạnh tinh thần còn chưa kiệt, bà ta vẫn đang kinh ngạc vì một kiếm kinh thiên động địa vừa rồi.

Đúng lúc này, một luồng lực cực lớn đâm sầm vào lưng bà ta.

Đến khi bà ta tỉnh ra, luồng sức mạnh lớn đến khó tưởng tượng nổi đó chính là đá lớn mà hai đứa cháu trai đẩy xuống, bà ta đã bị dính lên tảng đá, đâm thẳng xuống lối lên!

Tiêu Thu Thủy trông thấy người đàn bà kia vẫn còn lao tới chỗ hãn như hung thần ác sát cũng không khỏi giật nảy mình, nhưng cũng lập tức phát hiện sau lưng bà ta có một khối đá lớn.

Tiêu Thu Thủy vốn có thể kịp thời tránh né bởi vì hãn đã xuyên qua “Giếng trời” nhưng hãn biết, những người sau lưng mình ở trên thang đá chật hẹp, tảng đá lớn này lăn xuống, dù là ai thì cũng phải bỏ mạng.

Vì thế hãn không tránh, ngược lại còn xông lên trước, hai chưởng vỗ ra.

Khi khối đá chỉ mới bắt đầu lăn xuống, chưa tích tụ đủ lực theo cự ly dài, hãn đã dùng nội lực thâm hậu, hai tay chặn đứng tảng đá lớn!

Khoảnh khắc hãn chặn đứng đá lớn, trên đầu khói trắng bốc lên nghi ngút, Trần Kiến Quý, Tân Phong Bát đã gần như đồng thời xuyên qua “Giếng trời”!

Đá tảng dừng lại, Phí Hồng, Phí Hiếu cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa: Kẻ này không ngờ lại có thần lực như vậy!

Nhưng Phong Thập Ngũ thì đã xác định được một chuyện: Vợ y đã chết. Sắc mặt hắc xanh lè, nhanh như cắt, vợ lấy đao dài nằm dưới đất.

Lúc này Phong nữ và A Thủy cũng đã vượt qua “Giếng trời”, nhưng do quá gấp gáp, A Thủy hơi thoáng không để tâm, vấp ngã trên bậc đá.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Mau tránh!

Đá lớn lăn xuống âm âm, Tiêu Thu Thủy giống như một con cá chạch, trong chớp mắt ngăn ngui đã lướt sát bên sườn tảng đá tránh thoát.

Hai người Phí Hồng, Phí Hiếu lập tức xông lên chỗ hắc.

Kinh hồn chưa định, nội lực hao tận, chính là thời cơ tốt để trừ diệt đối phương.

Cho nên huynh đệ họ Phí phải nắm lấy thời cơ tuyệt hảo này.

Cùng lúc đó, Phong Thập Ngũ đã vung ngang đao dài, xông đến!

Hai người Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý muốn ngăn cản, nhưng đều bị gương mặt xanh lét cùng khí thế sắc bén bức người, chấn động tâm phách đó ép văng ra.

Phong nữ cũng không dám đỡ, Phong Thập Ngũ lao vào giữa bốn người, Phong nữ kêu lên:

- A Thủy cẩn thận...

Nhưng đã muộn, A Thủy vừa mới bò dậy, đao của Phong Thập Ngũ đã quét trúng, A Thủy kêu lên đau đớn ngã xuống.

Phong Thập Ngũ thu đao, bày thế, chuẩn bị chém tiếp, bỗng nhiên sau lưng đụng phải lưng một người khác.

Hai người đồng thời quay người, trong mắt tỏa ra tinh quang áp bức, va chạm kịch liệt.

Người đằng sau lưng là Tiêu Thu Thủy.

Phí Hồng, Phí Hiếu đã ngã gục. Tiêu Thu Thủy sử dụng khoái chiêu của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, giết chết bọn chúng.

Nhưng sau lưng hấn chạm phải một người, quay đầu, chỉ thấy một hán tử sắc mặt xanh lè, cầm ngang đao dài, Phong nữ gào lên tê tâm liệt phế, A Thủy đã ngã xuống trong vũng máu.

Trong ánh mắt kiên định của hấn bắn ra lệ mạng chết chóc.

Hấn biết giữa hấn và hán tử sắc mặt xanh lè này, chỉ có thể có một người sống sót.

Gió thổi rất mạnh.

Khóm cây ở đằng xa lắc lư xào xạc.

Nhưng Phong Thập Ngũ lại không thể lợi dụng thế gió.

Bởi vì lúc bình thường y quá kiêu ngạo, biết rõ người nhà họ Phí rất biết lợi dụng thiên thời, khí hậu, địa thế, các loại hoàn cảnh, nhưng y vẫn luôn cho rằng, một cao thủ không cần thiết phải học những thứ đó.

Cho dù là lợi dụng thế gió, khiến cho Tiêu Thu Thủy không cách nào mở to mắt, cũng là Phí Nha Tử lợi dụng địa hình “Giếng trời” để đánh lén, Phong Thập Ngũ không hề coi đó là chuyện cần thiết.

Bây giờ y đã nghĩ đó là chuyện cần thiết rồi. Bởi vì đao dài ngang hông của hắn, về khí thế đã không cách nào hóa giải sự vững vàng của Tiêu Thu Thủy, hơn nữa, gió núi còn không ngừng thổi vào mắt .

Khi y cảm thấy có chút hối hận thì Tiêu Thu Thủy đã ra tay.

Phí trên Thiên Xích Trường là Bách Xích Hạp.

Bách Xích Hạp cao ngất tận mây, hiểm trở hơn xa Thiên Xích Trường, không bám vào xích sắt bên vách đá thì căn bản không thể cất bước.

Đường núi giống như kéo thẳng lên tận trời.

Đoàn người bước đi trong đau thương.

A Thủy, một trong hai nữ hổ tướng của Quảng Đông ngũ hổ, trước lúc tắt thở còn rơi nước mắt, trông thực yếu đuối.

Tiêu Thu Thủy bước lại gần, nói với chị ta một câu:

- Tôi đã báo thù cho chị rồi.

A Thủy cũng rơi lệ nói:

- Tôi ngã cú này, thật là nặng... Là tại tôi đi đứng không tốt.

Khi chị ta tắt thở, Phong Thập Ngũ đã bị Tiêu Thu Thủy đánh rơi xuống dưới vực sâu, đại khái cũng rơi xuống dưới núi, trở thành miếng ăn cho hổ báo sài lang.

... Hoa Sơn, vẫn phải tiếp tục tới.

... Mà vì cái chết của A Thủy, lại càng phải tiếp tục đi.

... Những vấn đề cần giải quyết là, mai táng thi thể chị ta ở đâu?

Bốn người lặng lẽ tiến lên, cảnh sắc dần dần tiến vào nơi tinh hoa của Hoa Sơn, kỳ phong quái thạch, cây cối xanh um, sắc núi mát lành, đỉnh cao mây phủ, nhưng bốn người lại mang theo bốn trái tim đau đớn.

Dãy núi ở đằng xa, lại giống như ở ngay gần, nơi sơn cốc cô tịch này như có tiếng sáo trúc bi ai, thổ lộ tiếng thở than của chốn thế nhân bất trắc. Chẳng biết lúc này Tiêu Thu Thủy đi qua núi, nghênh đón ánh mặt trời chiếu rọi, trông thấy những đóa hoa nhỏ ẩn nấp dưới bóng râm, khe khẽ lay động, hẳn có nhớ tới Đường Phương hay không?

Trong khí lạnh vắng vát, lặng lẽ như tờ, Tiêu Thu Thủy không quay đầu lại, nhưng bỗng nói:

- Phía sau chúng ta có năm người bám theo, không biết có lai lịch gì.

Ba người cúi nhìn xuống, từ Bách Xích Hạp nhìn lại đường nhỏ Thiên Xích Trường, quả nhiên có năm người đầu đội nón trúc, mình mặc y phục tươi sáng, chậm rãi bước đi, đang dừng lại tại chỗ “Giếng trời” vừa chiến đấu lúc trước.

- Không biết là ai.

Trần Kiến Quý lăm lăm.

Khi những người khác cúi đầu nhìn xuống, Lưu Hữu lại ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Tiêu Thu Thủy bình tĩnh, thâm trầm, dáng vẻ tinh hãn, vạt áo phất phơ theo gió.

... So với Tiêu Thu Thủy cần người cứu giúp lúc ở đỉnh Ngũ Long thì khác biệt thật lớn.

Phong nữ thầm nghĩ như vậy.

Trên đường núi Thiên Xích Trượng, năm người đang đứng, mặc áo sáng màu đỏ, lam, vàng, lục, đen.

- Thật lợi hại.

Người áo quan sát hiện trường, buột miệng nói.

- Bên phe Tiêu Thu Thủy cũng chết mất một đồng bạn, chỉ là đã mang đi rồi.

Người áo lục chỉ vào vũng máu không thi thể dưới đất nói.

- Tính cả Phong Thập Ngũ bị đánh rơi xuống dưới vách đá, tổng cộng bốn người đều chết dưới kiếm của một mình Tiêu Thu Thủy. Cái gã Tiêu Thu Thủy này thực đúng như lão đại nói, không thể khinh thường.

Người áo đỏ thận trọng nói.

- Phong Thập Ngũ tới tới nửa chừng vách núi, bám được vào rìa đá, lại gặp phải chúng ta... Ta bồi cho hấn một nhát, bộ dạng kinh hoàng muốn chết của hấn! Ha ha! Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, có Tiêu Thu Thủy đánh tiên phong hộ chúng ta....

Người áo đen đưa quyền đẩy cao nón trúc, ngẩng mặt, ánh mắt trời chiếu lên khuôn mặt chằng chịt vết sẹo của hấn, hấn ngắt lời người áo lam:

- Tiêu Thu Thủy cũng không đơn giản. Nếu như ta đoán không sai, hấn ở trên kia đã phát hiện ra chúng ta rồi.

“Xa Tương nhập cốc vô quy lộ” – Đây là câu thơ của Đỗ Công Bộ (*)

Lúc này nhóm Tiêu Thu Thủy đã tới Xa Tương cốc.

Hoa Sơn nguy nga hung vĩ, có tổng cộng năm đỉnh, chia làm Đông phong, Nam phong, Trung phong, Tây phong, Bắc phong, năm ngọn cùng

đứng, cao vượt chân mây, từ xa nhìn lại giống như bàn tay hơi mở, lại giống năm cánh hoa sen, vì thế có tên là Hoa Sơn. Hoa Sơn tuy thuộc dãy núi Tần Lĩnh nhưng lại nằm đơn lẻ giữa bình nguyên rộng lớn, vách núi ngàn trượng cùng bình nguyên ngút mắt tạo thành cảnh đối lập rõ ràng.

Tần Phong Bát do dự hỏi:

- Hoa Sơn có năm ngọn, người nhà họ Phí giam giữ mấy người Lương đại hiệp ở ngọn nào?

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là không biết, đáp:

- Chỉ có cách bắt đầu tìm từ ngọn gần nhất.

Trần Kiến Quý ngạc nhiên hỏi:

- Nếu đều không có thì sao?

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Vậy thì tìm kiếm từng phân từng tấc một khắp hết cả Hoa Sơn.

Hắn lại bổ sung thêm:

- Nếu như người mất tích là chúng ta, Lương đại ca cũng sẽ tìm kiếm như vậy. Hơn nữa....

Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu nhìn xuống phía dưới núi, nói:

- Người theo sau chúng ta dưới núi đã phát hiện chúng ta đã phát hiện ra bọn họ rồi.

Ba người cùng quay lại nhìn, con đường dưới núi vắng lặng, quả nhiên đã không thấy tung tích năm người kia đâu nữa.

... Năm người đó trốn đi đâu rồi? Lặng lẽ rút lui? Nấp vào trong rừng? Hay là ẩn trên vách đá? Rút cuộc thì họ là ai?

- Không cần biết họ là ai, nhưng đều không phải là người nhà họ Phí.

Tiêu Thu Thủy nói.

- Tại sao vậy?

Lần này cả hai vị hộ pháp khá là đa mưu túc trí, học rộng hiểu nhiều dưới trướng Cừu Vô Ý cũng không khỏi mơ hồ.

- Tôi đánh Phong Thập Ngũ rơi xuống vách núi, tiếng kêu của hắn vang lên nửa đường, giống như bám được vào cái gì đó, không kêu la nữa mà biến thành rên rỉ...

Tiêu Thu Thủy nhớ lại:

- Sau đó lại có một tiếng hét kinh hãi, thê thảm. Là năm người kia giết hắn,

Hai người Tần, Trần lúc này mới hiểu ra, vừa rồi trên đường núi, Tiêu Thu Thủy đánh rơi Phong Thập Ngũ xuống dưới vách đá xong còn đứng yên một hồi lâu, hóa ra là để cẩn thận lắng nghe âm thanh, từ tin tức Phong Thập Ngũ rơi xuống để xác định ý đồ của mấy người kia.

- Có điều, những kẻ muốn chúng ta đánh tiên phong, cũng tuyệt đối không phải là bằng hữu của chúng ta.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói.

Bấy giờ, đi qua mấy chỗ, đình đài mái gác, thực có ý cảnh như tranh sơn thủy. Trên núi còn có nhiều miếu tiên, kiến trúc thanh lệ, khiến cho người ta phải cảm thán không biết làm thế nào mới vận chuyển được nguyên liệu kiến trúc lên núi.

Nhưng đến một điểm, chỉ thấy một dòng thác trắng đổ xuống ào ạt, giống như ngân hà vạn trượng, trút vào hang sâu, lại như tĩnh chỉ, không nghe một tiếng động lạ. Tình cảnh lúc này giống như thiên cốc vạn lý trong tranh vẽ, trên vách đá một ngọn thác cao, trong mây núi có mấy gian nhà tranh, một thoáng bóng cầu, ý họa tình thơ.

Bốn người đang nhìn tới nhập thần, Tiêu Thu Thủy bỗng quay sang phí Lưu Hữu, hỏi:

- Vậy chôn ở nơi này đi, Lưu nữ hiệp thấy sao...

Lưu Hữu thần thờ đáp:

- Được.

Tiêu Thu Thủy ôm ngang thi thể A Thủy, bước xuống đầm sâu màu ngọc bích dưới thác nước. Từng bước từng bước tiến xuống, hơi lạnh càng lúc càng tăng, cho đến khi ngập đỉnh đầu, Tiêu Thu Thủy chìm xuống rồi lập tức nổi lên, còn A Thủy thì đã biến mất. Tiêu Thu Thủy hướng mắt nhìn vách núi xanh ngọc đầy bóng cây xung quanh, thì thào nói:

- Hãy an táng ở đây thôi....

Chợt gió thổi tới, thác nước đến nửa đường liền như đóa hoa nở bung, không trực tiếp đổ xuống mà biến thành mây mù, tưới lên ba người đang đứng mặc niệm bên bờ nước. Phong nữ khẽ đưa tay vuốt mặt, cũng không biết là mưa, là nước, hay là lệ.

Tiêu Thu Thủy lúc này lại nhớ tới Đường Phương có một loại ám khí, gọi là “vũ vụ”... Hẳn đứng dưới thác nước, đau thương trong lòng giống như thi thể vừa thả xuống, chìm sâu dưới đầm... Chí hướng trong tim lại như thác nước tán loạn, tung bay như mưa...

Tiêu Thu Thủy nhắm mắt trong đầm nước, rồi lại đột ngột mở mắt, chỉ thấy trên tầng mây lại có một đoạn vách đá, dựng đứng như đao cắt, ở giữa có một khe nứt, giống như thừng dẫn lối, chạm đá làm thang, cao tận thiên đình.

Ở lưng chừng khối tuyết bích cao mấy trăm trượng đó có một chiếc cày sắt khổng lồ, treo lên bằng xích sắt, chính là chiếc cày theo truyền thuyết Thái Thượng Lão Quân đã sử dụng để mở ra Hoa Sơn.

Đây cũng là nơi thiên hiểm nổi tiếng “Lão Quân lê cầu”.

Dưới ánh mặt trời, trên vách đá có một bóng người.

Tiêu Thu Thủy từ từ bước ra khỏi đầm nước. Tuy hẳn không biết người đó là ai, nhưng trực giác báo cho hẳn biết, đây sẽ là lần quyết đấu thứ ba...

Quay lưng về phía ánh mặt trời, bóng đen của người đó phủ xuống trông cực kỳ to lớn.

Trên tay người đó cũng có một chiếc cày, giơ lên lại có vẻ rất nhẹ nhàng.

Người đó đứng chặn trên đường độc đạo Lão Quân lê cầu, đầy tự tin tất sát.

Bóng núi sau lưng giống như ma ảnh trùng trùng, một người giữ quan, vạn người khó vượt...

Nhưng khi y trông thấy Tiêu Thu Thủy chậm rãi bước lên bậc đá, theo ánh mắt nhìn lại, bóng hình nhỏ bé của Tiêu Thu Thủy càng lúc càng lớn, đến khi còn cách y mười một bậc đá thì dừng lại.

Người đó đột nhiên trông thấy chóp mũi mình đã phủ đầy mồ hôi li ti.

- Người là Tiêu Thu Thủy.

Người đó nói bằng một ngữ điệu ngạo mạn mà y vẫn quen dùng, giống như đang hỏi một tiểu tử hậu bối. Nhưng điều đó không có ảnh hưởng gì với Tiêu Thu Thủy, hắn không hề trả lời.

Vì thế người đó dùng giọng nói gần như thù hận, thông báo tên mình:

- Ta chính là Phí Dật Không.

Thấy Tiêu Thu Thủy vẫn không có động tĩnh gì, y quát lên:

- Người ta phải đi đâu?

- Bọn chúng đánh lên ta.

Lần này thì Tiêu Thu Thủy trả lời:

- Đã bị ta giết rồi.

Phí Dật Không gần như không dám tin vào lỗ tai mình nữa.

Ba tên quái vật của Phí Nha Tử - Phí Dật Không thường gọi như vậy, thể hiện sự kỳ thị của y với chi mạch “gái đã gả ra ngoài” này – trở về thông báo Tiêu Thu Thủy không ngờ đã giết chết Phí Đan Phong tại núi Chung Nam. Chuyện này đủ khiến y không tin rồi, bây giờ Tiêu Thu Thủy vậy mà còn vượt qua được “Giếng trời”, giết qua đó...?!

Phí Dật Không thật không cách nào tin vào mắt mình nữa.

Tiêu Thu Thủy quả thực là đã đi qua Bách Xích hạ và Thiên Xích trường, lên tới Lão Quân lê cầu, hơn nữa còn ở ngay trước mặt mình.

Y rất giận giữ, nhưng y rất nhanh chóng ức chế sự phẫn nộ của mình.

Y đương nhiên là nhìn ra được, giận giữ uất ức trước mặt gã thanh niên này chỉ càng chết nhanh hơn mà thôi.

Y dù sao cũng là đệ nhất nhân dưới trướng Phí Ngự Tiều.

Cho nên y lại bật cười, rút ra một ống trúc nhỏ, hung ác nói:

- Người có biết đây là cái gì không?!

Tất nhiên là Tiêu Thu Thủy không biết.

Phí Dật Không đương nhiên là cũng sẽ nói:

- Đây là tín hiệu. Người giết con ta, ta sẽ phát tin báo, người trên núi sẽ giết sạch bằng hữu của người, ha ha ha...

Y cười lớn, nhưng tư thế không đổi, trong mắt không hề có ý cười, chỉ cần Tiêu Thu Thủy có hơi chút nôn nóng, ra tay đoạt lấy ống trúc thôi, y sẽ có thể nhân tình thế có lợi này, một đòn giết chết Tiêu Thu Thủy.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không hề cử động. Do hẫng đi lên từ dưới nước, được ánh mặt trời chiếu rọi, thân người hẫng bốc lên khói trắng mờ mịt, khiến người ta không nhìn thấy rõ ràng. Vì thế Phí Dật Không quyết định đốt ống trúc, nơi đây đỉnh núi như kiếm, thiên tuyệt địa hiểm, là địa phương được gọi là “Hồ tôn sần” nổi tiếng.

Một khi pháo hoa đã bắn lên thì người khinh công có cao đến đâu cũng không cách nào phi thân đánh xuống.

Trừ phi Tiêu Thu Thủy không quan tâm tới sự sống chết của mấy người Lương Đấu, nếu không nhất định sẽ phải phân tâm, tâm ý rối loạn, tất rơi vào chỗ chết. Nếu như Tiêu Thu Thủy không quan tâm thì đã không cần phải xông lên Hoa Sơn rồi.

Chu dù Tiêu Thu Thủy không chịu hành động thì trước giết đám người Lương Đấu, đề phòng vạn nhất, ngoài ra cũng giáng một đòn nặng vào tâm lý Tiêu Thu Thủy, như thế cũng tốt.

Phí Dật Không suy nghĩ như vậy.

Tiêu Thu Thủy vẫn không hề cử động.

Nhưng ánh lửa đột nhiên lụi tắt. Hóa ra sau lưng Tiêu Thu Thủy có hai tấm lưới nhỏ bắn ra, chia ra làm hai đường, quấn lấy ống trúc, thu trở về.

Hóa ra sau lưng Tiêu Thu Thủy có người!

Cũng không biết tại sao, tâm trí Phí Dật Không giống như bị khí thể của Tiêu Thu Thủy hấp thu hoàn toàn, lại thêm hấn từ trên đường độc đạo từ từ đi lên, góc độ vừa khéo che giấu người đi sau lưng hấn.

Sau lưng Tiêu Thu Thủy vẫn luôn có ba người ẩn nấp, thẳng thành một hàng đi lên trên, không để cho Phí Dật Không phát hiện.

Trong đó hai người nói sau lưng Tiêu Thu Thủy:

- Không cần sợ hấn đốt tín hiệu.

- Bọn tôi đã có cách.

Vì thế Tiêu Thu Thủy mới không gấp, mới không động.

Hai người này lập tức mở ra một túi gai, bắn ra hai tấm lưới nhỏ, chụp lấy ống trúc, kéo về chỗ mình. Người nhà họ Phí sẽ không thể thu được tin tức của Phí Dật Không nữa.

Hai người này là cao thủ dưới trướng Cừu Vô Ý, đệ tử mang túi của Cái Bang trước nay đều có rất nhiều pháp bảo cùng tuyệt kỹ người khác không thể ngờ tới.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy đã xông lên.

Thế gió thổi xuống, cực gấp, do vậy hai người Trần, Tần hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy, không hề bị Phí Dật Không đứng trên cao nghe thấy chút nào.

Nhưng thế xông lên cũng vì thế mà hơi chậm lại.

Một thoáng chậm lại đó chính là lúc Phí Dật Không tâm thần chấn động vì ống trúc bị đoạt.

Trong khoảnh khắc, địa lợi giữa hai người vừa khéo cân bằng nhau.

Tiêu Thu Thủy xông lên, vung kiếm, Phí Dật Không bổ xuống một nhát cày.

“Keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, ngay cả quạ vàng thái dương cũng phải vì thế mà thất sắc.

Ánh mặt trời vốn chiếu lên mặt Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy phải nheo mắt lại mới có thể mơ hồ nhìn rõ.

Nhưng khoảnh khắc hoa lửa bắn tung, mắt hai người đều không thể nhìn thấy gì.

Đó lại vừa khéo cân bằng thiên thời.

Trong thoáng chốc mắt không nhìn thấy gì đó, Tiêu Thu Thủy đã dựa vào trực giác địa hình đã ghi nhớ kỹ lúc trước, phóng người đi lên.

Hắn xuyên qua khe hở không lọt nổi sợi tóc giữa cày sắt vung bổ của Phí Dật Không.

Khi Phí Dật Không mở mắt ra thì chỉ thấy trên bậc đá phía dưới là ba người xa lạ.

Tiêu Thu Thủy đã biến mất!

Không xong! Phí Dật Không quay phắt lại, gió núi ập tới, ánh mặt trời chói mắt, Phí Dật Không đưa tay che mắt, trong một chớp mắt ấy, y trông thấy Tiêu Thu Thủy đã ở ngay trước mặt mình.

Nhưng cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đã ngồi thụp xuống, Phí Dật Không chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu loạn, kiếm của Tiêu Thu Thủy đã đâm ngược từ dưới lên xuyên thủng ngực y!

Y găm lên, bổ xuống một cày!

Một đòn này như phá đá mở núi, thế không gì địch nổi.

Tiêu Thu Thủy bay chéo sang, rơi xuống chỗ “Diêu tử phiên thân”, chứa vừa một nửa bàn chân trên vách, nép sát người đứng vững. (ở chỗ vách đá này có găng vòng sắt, tạc thêm lỗ đá, truyền là chỗ Lão Quân treo cày, cũng là vết Lão Quân cưỡi trâu xanh bước qua mà thành, người chạm được vào chày sắt có thể nhận được vận may lớn, nhưng ngụ ý vượt qua muôn vạn khó khăn để tìm tới hạn phúc cũng rất hay. Lỗ đá chỉ vừa nửa bàn chân là đường tắt cho người leo lên.)

Phí Dật Không vung cày loạn xạ, đuổi theo vài thước, vụt mất tung tích Tiêu Thu Thủy. Vung loạn mấy chục phát, chỉ thấy trước mắt choáng váng, cày sắt tuột tay, rơi xuống dưới khe.

Phí Dật Không loạng choạng muốn ngã, Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng hạ xuống, thu hồi trường kiếm cắm trên người y, máu tươi đột ngột phun trào, Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài:

- Người đi đi.

Phí Dật Không há miệng muốn nói, lại phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng bước sai một bước, rơi thẳng xuống dưới vách đá cao vạn trượng.

Lúc này, ánh mặt trời chiếu lên mặt mấy người Tần Phong Bát, chỉ thấy bóng hình cao lớn, âm u của Tiêu Thu Thủy, kết hợp với vách núi vờn cao, đổ bóng như đỉnh núi ma ở đằng xa, sắc mặt không hiện rõ ràng, chỉ vang lên giọng nói trầm thấp:

- Đây là cửa thứ ba.

(*) Đỗ Phủ làm ba bài "Vọng Nhạc", đây là bài thứ hai.

西嶽崢嶸竦處尊，

諸峰羅立如兒孫。

安得仙人九節杖，

拄到玉女洗頭盆。

車箱入谷無歸路，

箭栝通天有一門。

稍待秋風涼冷後，

高尋白帝問真源

Tây Nhạc lừng tủng tủng xứ tôn,

Chư phong la lập như nhi tôn.

An đắc tiên nhân cửu tiết trượng,

Trụ đáo Ngọc Nữ tẩy đầu bồn.

Xa tương nhập cốc vô quy lộ,

Tiền quát thông thiên hữu nhất môn.

Sảo đãi thu phong lương lãnh hậu,
Cao tâm Bạch Đế vấn chân nguyên.

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Hoa Sơn Bắc phong, tức đỉnh Vân Đài, đông tây đều là tuyết bích, trên đỉnh núi có Bắc Cực các, vừa vĩ, vừa mỹ lệ, thực là trời đất mênh mông, mây khói tụ hợp, núi non trùng điệp, giống như đến chốn tiên cảnh.

Bắc phong không có một bóng người.

Tiêu Thu Thủy thấy Phí Dật Không muốn bắn pháo hoa cho người “ở trên núi”, ra hiệu giết chết mấy người Lương Đẩu, đoán chắc những người bị bắt tất phải ở trên năm đỉnh Hoa Sơn, nhưng rút cuộc là ở ngọn nào?

Bắc phong không có, vậy sang Trung phong.

Phía nam Bắc phong có đoạn núi đột ngột nhô cao, hình như vảy cá, gọi là Thương Long lĩnh. Bên trái lĩnh có đường nhỏ tạc vào vách đá, rộng chưa tới một thước, nhìn xuống tuyết bích, sâu không thấy đáy, người qua đường tới đây phải nép vào vách núi, tai chạm vào đá, vì thế còn có tên Sát Nhĩ nhai.

Nếu như tại ải đạo này có mai phục...

Không có mai phục.

Nhưng lại có vết máu.

Vết máu loang lổ, khiến người ta phải phát run, nhưng không có thi thể.

Thi thể sau khi chiến đấu hẳn là đã bị ném xuống dưới khe núi.

... Là ai đã qua đây trước?

Nhóm Tiêu Thu Thủy vượt qua lưng chừng núi, vách đá hai bên sâu không thấy đáy, ở chỗ hiểm trở giống như là thân ở giữa không trung, tâm thần đều chấn động, có tên Diêm Vương lưu, là chốn tuyệt hiểm của Hoa Sơn, người đi qua đây coi như phải đối mặt với mỗi nguy sống chết. Tại đoạn Thương Long lĩnh kéo dài ba dặm này, cô Bích tuyệt huyền, không có dũng khí cực lớn thì không thể tiến lên.

Mấy người Tiêu Thu Thủy tuy tài cao mật lớn nhưng thấy chốn thiên hiểm như vậy cũng không khỏi sinh cảm giác người không đấu lại với trời.

Điểm cuối Thương Long lĩnh, Long Tích sơn mạch, là nơi cao nhất, kéo thẳng lên trên rồi lại theo vách đá gấp khúc đổ xuống, còn có tên là Long Khẩu. Phía trên Long Khẩu có đỉnh Ngũ Tiêu, tức là Trung phong. Lên nữa có Dư Trấn quan, trước quan có biển viết “Thông Thiên môn”, câu thơ của Đỗ Tử Mĩ nói “Tiễn quát thông thiên hữu nhất môn” chính là để chỉ cửa này,

Trương truyền năm xưa Hàn Thoái Chi đi đến chỗ Long Khẩu này, đường chưa khai phá, tiến lui đều khó, vì thế mà hào khí tiêu tan, chỉ biết chịu khốn ở Long Khẩu, thành “nơi Hàn Thoái Chi vút sách”(*). Hàn Xương Lê cũng có thơ viết: “Hối cuồng dĩ trách chỉ, thùy giới nhưng tuyên lộ.” (**)

Tại kim tòa quan trấn thủ bốn đỉnh Đông, Tây, Trung, Nam, sắc đá đen kịt, uốn lượn như rồng này, có hai người chậm rãi bước ra.

Hai người đầu đội mũ cao, thân mặc áo hoa, hông đeo túi kim lan, từ trên bước xuống, chậm rãi yên lặng tiến đến.

Hai người giống như hai bóng u linh.

Đến lúc này cao thủ nhà họ Phí có thể nói là đã tử thương quá nửa, một nam một nữ đi xuống này là ai?

Hai người bước xuống từ sườn núi như vây cá, y phục phấp phới, không gió mà tự bay.

Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý đều chực xông lên, Tiêu Thu Thủy ngăn lại, cao giọng nói:

- Tại hạ Tiêu Thu Thủy, tới là để tìm kiếm huynh đệ, bằng hữu, mong hai vị tiền bối chỉ cho một con đường sáng.

Nam tử kia âm u đáp:

- Người có thể tới được chỗ này, chắc hẳn là đã qua được ba cửa. Võ công hiển nhiên là rất cao...

Nữ tử đó lạnh lẽo nói:

- Người cùng gia tộc Thượng Quan, ít nhiều cũng có chút quan hệ nhỉ?

Tiêu Thu Thủy ngăn ra: gia tộc Thượng Quan? Tiêu Thu Thủy không thể hiểu nổi. Hẳn chỉ biết Mộ Dung, Thượng Quan, Phí là ba đại kỳ môn trong võ lâm, còn về tộc Thượng Quan có thù hận gì với họ Phí thì hẳn không biết được.

Nhưng Trần Kiến Quý thì biết. Hiểu biết về lai lịch võ lâm của hai người Trần, Tần còn cao minh hơn võ công của họ một chút.

Cô ta lập tức hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Tộc trưởng tộc Thượng Quan chính là Thượng Quan Vọng. Nghe nói năm xưa họ Phí thành kẻ địch với nhà Mộ Dung chính là vì Thượng Quan Vọng. Kết quả là Thượng Quan Vọng lại bán đứng bọn họ... Khiến cho họ Phí đơn độc không viện trợ, thất bại liên tiếp.

Tần Phong Bát cũng nói:

- Hai người này rất có thể là Vong mệnh Uyên ương của nhà họ Phí, con thứ Phí Ngự Tiều, Phí Sĩ Lý và vợ Hoàng Phủ Tuyền.

Chỉ nghe nam tử kia lạnh lùng nói:

- Không sai, chính là hai bọn ta.

Nữ tử u ám nói:

- Bọn ta đều là kẻ không có mặt.

Bọn họ nói xong, cùng đưa tay đánh bay nón trúc trên đầu mình.

Nón trúc bay đi, trước mặt nhóm Tiêu Thu Thủy là một cảnh tượng khiến người ta phải run rẩy.

Hai người này, khuôn mặt là một mảng hỗn độn, hoàn toàn không phân rõ mặt mũi.

... Hai người mặt áo hoa, nhưng mất hết ngũ quan.

Ngay cả Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý vốn tài cao gan lớn cũng kinh sợ không tự chủ được, vô thức lùi về sau.

- Không sai, bọn ta là người không có mặt mũi.

- Bọn ta phải tự tay hạ sát kẻ thù mới có thể khôi phục mặt mũi.

Mây đen dày đặc, kéo tới cuồn cuộn. Trong tiếng cười khặc khặc, hai người tung mình phóng đến, một người cầm trỉ đao, một người cầm đao mũi nhọn, cùng chém mạnh xuống.

Tâm Tiêu Thu Thủy cũng như bị mây đen phủ kín, cuộn trào không ngớt, sao lại có người thật sự không có mặt mũi được!

... Trong một thoáng chốc do dự và lo lắng đó, tiên thể mất sạch, hai thanh trường đao còn kín kẽ hơn mây gió đã quán tới chỗ Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lập tức vững như đại thụ, mặc cho hai thanh đao của đối phương như mưa gió đan xen, hấn vẫn như cây già bắt rễ, không hề động đây.

Tiếng quát tháo liên miên, hôi vợ chồng này áo hoa phấp phới, dốc hết toàn bộ tài nghệ, tấn công Tiêu Thu Thủy.

Nếu Tiêu Thu Thủy phản công lại lúc này, dưới đao pháp như mây gió sấm chớp đó, chỉ sợ là rất có cơ hội sống sót, vì thế Tiêu Thu Thủy vừa bắt đầu đã sử dụng thế thủ, giữ chặt quyết tâm: “Đợi”.

Khi hấn còn chưa hoàn toàn làm rõ được thế công của đôi vợ chồng này thì “tử thủ” là phương pháp ứng phó tốt nhất.

Tiêu Thu Thủy chuyên tâm toàn ý, phát huy kiếm pháp Võ Đương của Thiết Kỳ, Ngân Bình, lại có chút đại đồng tiểu dị với kiếm pháp nhanh chóng, phiêu hốt của Lam Phóng Tình và Bạch Đan Thư. Hấn chỉ dùng tinh lực ít nhất, thân pháp ít nhất, nhưng lại dùng quyết chữ “niêm”, “đái”, “án”, “phong” (***) , mượn lực đánh lực, khiến cho kẻ địch phải kiệt sức.

Lúc này Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyên đang có cảm giác như vậy.

Hơn nữa càng đánh lâu, loại cảm giác đó càng sâu sắc.

Vong mệnh Uyên ương hiện tại đã thờ hồng hộc như trâu.

Nhưng họ cũng lập tức thay đổi chiến lược, sau một trận khoái đao bỗng dùng tay áo dài che lấp gương mặt.

Tiêu Thu Thủy vẫn trấn định như trước, dùng kiếm chiêu hóa giải thế tới

Tay áo họ hất lên, xòe rộng, phun ra một đoàn lửa và một dòng nước đen, bắn thẳng vào Tiêu Thu Thủy.

Cho dù Tiêu Thu Thủy muốn lùi tránh cũng không còn kịp nữa, tiên lên trước thì chỉ có chịu chết, đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng biến mất.

Vợ chồng Phí Sĩ Lý chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng: Tiêu Thu Thủy đã không thấy đâu nữa.

Chính trong một thoáng sửng sốt đó, “phụp” một tiếng, hai chân Tiêu Thu Thủy quặp lấy bờ vách đá, quãng mình trở lại chỗ cũ.

Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyên vội vàng đưa tay vào trong túi kim lan bên hông.

Nhưng không cần biết họ lấy ra binh khí hay ám khí gì, Tiêu Thu Thủy đã không cho họ có cơ hội thứ hai nữa.

Hai chưởng hấn đánh ra, chính là Tàn kim Toái ngọc chưởng, một đòn nhanh như chớp giật, trước khi hai người kịp lôi vật trong túi ra đã ấn vào lên trán họ...

Nhưng lại không hề đánh xuống.

Tiếp đó Tiêu Thu Thủy lộn người, bay ra xa hơn trượng, ôm quyền nói:

- Đã nhường...

Hai người Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền “may mà” không có mặt mũi, nếu không sắc mặt chắc chắn là sẽ cực kỳ khó coi... Đối phương dùng sức một người, đánh bại hai người bọn họ.

Lại qua một chốc, trời lất phất đổ mưa, Phí Sĩ Lý mới run giọng hỏi:

- Người... Người rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy không muốn tạo nhiều sát nghiệt, vì thế vẫn cung kính đáp:

- Văn bối Tiêu Thu Thủy.

Hoàng Phủ Tuyền vẫn còn đang gñhi hoặc, hỏi:

- Người... Thật sự không phải cùng bọn với gia tộc Thượng Quan sao.... Vậy thì.... người tới đây làm gì...?

Tiêu Thu Thủy biết sự tình có gì đóa kỳ lạ, bèn đáp:

- Tại hạ với gia tộc Thượng Quan đều chưa từng quen biết. Tới đây lần này, chẳng qua là vì có huynh đệ, hảo hữu bị người nhà họ Phí các vị bắt giữ, cho nên chỉ có cách lên núi tìm đười.... Nhưng trên đường đi đều gặp cản trở! Bị chặn giết, tại hạ bất đắc dĩ để cầu tự bảo, phải giết chết bọn họ....

Phí Sĩ Lý nghe tới đây, thở dài một tiếng, nhìn vợ mình đau đớn nói:

- Sai rồi! Sai rồi! Lần này lão gia tử sai lầm rồi! Muốn đối phó với người của tộc Thượng Quan, sao phải khổ đi chọc vào Tiêu Thu Thủy!

Hoàng Phủ Tuyền thê lương đáp:

- Lão gia muốn khích Tiêu... Tiêu đại hiệp đi ra, là vì Thiên hạ Anh hùng lệnh. Có tấm lệnh bài đó, Chu đại thiên vương mới hỗ trợ chúng ta,

khôi phục thanh danh, còn cả đối phó với người tộc Thượng Quan...

Phí Sĩ Lý đau đớn nói:

- Bây giờ còn đối phó cái rắm! Thù cũ chưa trả, đã chọc thêm địch mạnh, ngược lại để người ta thừa cơ xâm nhập... Việc tới nước này, Chu đại thương lại chẳng có nửa phần chi viện! Dựa dẫm người khác để đánh nhau sẽ phải thất bại, dựa dẫm người khác để kiếm cơm là loại khốn kiếp! Cha! Người sao có thể hồ đồ như vậy! Chúng ta đã sai mất một lần, vẫn còn chưa đủ sao?!

Hoàn Phủ Tuyên nắm áo chồng mình, cũng khóc nói:

- Trời ơi... Tai họa của họ Phí sao không lúc nào chịu ngưng...?!

Cảnh này khiến cho Tiêu Thu Thủy, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Phong nữ đều ngẩn ra, không biết đôi vợ chồng “không có mặt mũi” này đang giở trò gì, tóm lại là khiến cho bốn người đều mơ hồ, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Hai vị... Chúng tôi thật sự không phải người của gia tộc Thượng Quan... Chuyện này rút cuộc là như thế nào?

Phí Sĩ Lý vừa kiên quyết vừa dứt khoát, quay sang phí người vợ cũng không có mặt mũi của mình, nói.

-Người tộc Thượng Quan nhất định là sẽ tới đuổi tận giết tuyệt, hà tất phải hại người thêm nữa? Chúng ta không cần phải thủ ở đây nữa, để cha một mình tử thủ Đông phong...

Vợ y gật đầu buồn bã. Phí Sĩ Lý quay sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Bằng hữu của cậu bị giam trong miếu Lão Quân ở Nam phong...

Y lấy ra một chùm chìa khóa, nói:

- Do có địch xâm phạm, chỗ đó đã không còn người canh gác nữa, các người tự mình tới đó.... Ta đã phá hủy cơ quan ở đó, cứu người không cần lo lắng...

Tiêu Thu Thủy nhận lấy chìa khóa, những người khác đều rất vui mừng, nhưng trong lòng đã bị sự đau thương của hai người “không có mặt mũi” này thu hút.

- Rút cuộc là vì cái gì?...

- Họ Phí và tộc Thượng Quan có tranh chấp gì...?

Họ mồm năm, miệng mười hỏi. Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Ôn thả bạn này, Thu Thủy ghi nhớ trong lòng. Nhưng vô công bất thụ lộc, trên đường chúng tôi lên núi, đều phát hiện có người bán theo, hình như là kẻ địch của họ Phí...

Lời còn chưa dứt, Phí Sĩ Lý đã vội hỏi:

- Có phải là năm người mặc áo khác màu, đầu đội nón trúc?!

- Đúng.

Chỉ thấy hai vợ chồng cùng thoáng run rẩy, loạng choạng lùi lại ba bước, khàn giọng nói:

- Bọn chúng tới rồi!

- Cha gặp nguy hiểm.

Liên vội muốn phóng đi, Tiêu Thu Thủy lựa thế ngăn lại. Vợ chồng họ Phí dừng người lại, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Rút cuộc là như thế nào...? Hai vị có ơn thả bạn với tôi, xin cho tại hạ biết, biết đâu có thể góp chút sức mọn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, hai vợ chồng đều đã chứng kiến công phu của Tiêu Thu Thủy, Hoàng Phủ Tuyên run run hỏi:

- Cậu.... Cậu chịu giúp đỡ chúng ta?

Tiêu Thu Thủy dứt khoát đáp:

- Vậy còn phải xem bằng hữu của chúng tôi có bị làm sao không.

Hoàng Phủ Tuyên vội nói:

- Không sao, không sao.... Cha bắt giữ bọn họ, chỉ là muốn ép cậu ra mặt, muốn đoạn Thiên hạ Anh hùng lệnh... Tuyệt đối không làm thương tổn bọn họ.

Phí Sĩ Lý thờ dài, nói:

- Chư vị, vợ chồng bọn ta sợ dĩ không có mặt mũi, không phải trời sinh đã như vậy, mà là vì thuật dịch dung...

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Tôi nhìn ra được. Nhưng tại sao phải làm vậy?

Phí Sĩ Lý đáp:

- Chỉ vì nỗi nhục đau đớn của chúng ta còn chưa báo, huyết hải thâm cừ chưa trả, thề không lấy mặt thật gặp người. Vì còn muốn lấy công chuộc tội, sợ khiến nhà họ Phí càng thế đờn lực bạc, mới không dám tìm đến cái chết.

Hoàng Phủ Tuyên nói:

- Đây thật sự là huyết hải thâm cừu...

Phí Sĩ Lý nói:

- Nếu hiệp sĩ đã chịu giúp đỡ, ta cũng xin kể hết mọi chuyện. Hai mươi năm trước, tổ phụ Phí Cừu bị Mộ Dung Thế Tình đánh bại, u ám trở về, chỉ chuyên tâm huấn luyện môn nhân, mong rằng cha ta... Cũng là Phí Ngự Tiều, ngoại hiệu “Nhất tuyến thiên” có thể trùng trấn gia thanh. Cha ta phí hết tâm cơ... độc chết... Phí Tình Thiên.... bá phụ cướp đoạt gia sản, liên hợp toàn gia, lúc đó nhà ta thanh thế như mặt trời giữa trưa... Khi ấy lại là lúc tộc Thượng Quan sắp sửa bị Đường gia diệt tộc...

Thanh âm Phí Sĩ Lý mang theo cảm khái vô hạn:

- Lúc đó gia tộc Thượng Quan bị Đường môn bức bách, giết chết quá nửa, cao thủ nhà Thượng Quan chỉ còn lại “Tứ tiểu tuyệt”, tức là bốn người Thượng Quan Vọng, Thượng Quan Dư, Thượng Quan Cảnh Long và Thượng Quan Thái Sơn.... Khi ấy bọn chúng đầu phục chúng tôi, nói là hai nhà liên hợp, cầu họ Phí giúp bọn chúng một tay, tránh để bị Đường môn tiêu diệt. Ngày đó tộc trưởng Thượng Quan Vọng tự mình tới cầu xin, ta vì thế mà động lòng, mới cùng A Du đến khẩn cầu cha đáp ứng... Chỉ không ngờ...!

Phí Sĩ Lý nghẹn ngào không nói tiếp được, Hoàng Phủ Tuyên cũng kích động đến toàn thân run rẩy.

- Chúng ta cứu vãn mối nguy diệt tộc cho nhà Thượng Quan, nhưng cũng đắc tội với người của Đường môn... Cho nên trong lần tranh đoạt thế gia võ lâm mười năm một lần khi đó, Đường môn phái ra đệ nhất cao thủ Đường Nghiêu Thuấn, đánh bại gia phụ... Tộc Thượng Quan lúc này đã đầu nhập vào Quyền Lực bang, nhân lúc họ Phí nhân tâm dao động, dụ dỗ mua chuộc, lừa đi của chúng ta không ít người... Đến khi chúng ta phát hiện ra

thì đã quá muộn. Thượng Quan Vọng còn dẫn người hạ sát thủ... Khi ấy Tứ tiểu tuyệt đã thành Tứ đại tuyệt trong võ lâm rồi... Giết chết bảy tám cao thủ trọng yếu của chúng ta xong mới nghênh ngang bỏ đi...

Phí Sĩ Lý kích động đến run bần bật:

- Vì thế họ Phí càng không thể gượng dậy nổi. Thượng Quan Vọng lại mặt người dạ thú, không ngừng tới quấy nhiễu chúng ta. Bọn chúng có Quyền Lực bang chống lưng, càng không sợ hãi gì... Chúng ta không có cách nào khác, chỉ có thể đầu nhập vào Chu đại thiên vương, tìm cách tự bảo vệ. Như vậy lại đắc tội với Quyền Lực bang, khiến chúng sai tội Thượng Quan mau chóng tiêu diệt nhà ta... Thế mới sinh ra ý đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, muốn có được lệnh bài này để hiệu triệu quần hùng tới trợ giúp, không ngờ lại vì thế mà đắc tội với thiếu hiệp, thành đồ lợi dụng cùng vật hi sinh của Chu đại thiên vương...

Tiêu Thu Thủy thở dài, than:

- Ô, hóa ra là như vậy, thế là chúng tôi cũng bị tội Thượng Quan lợi dụng, làm quân tiên phong, phá hủy trận thế mà các vị bày bố...

- Chính là như vậy, mà để Thượng Quan Vọng có thể thừa cơ gây loạn, chính là vì vợ chồng chúng tôi đề xuất, cho nên Chúng tôi hận hãn thấu xương.

Phí Sĩ Lý bi phần nói:

- Chúng ta tự biết mình là tội nhân của họ Phí, tội nghiệt thâm trọng, không mong được tha thứ, chỉ cầu lưu kiếp sống tàn, lấy mạng Thượng Quan Vọng... Trong nhà họ Phí, chúng ta cũng không có mặt mũi nào làm người, cho nên mới lấy da đắp lên mặt, không lấy mặt thật gặp người, thật không cách nào đối diện với trời đất, cha mẹ, bằng hữu...

Hoàng Phủ Tuyền bi thương nói:

- Nhưng trong nhà cũng không tha thứ... Thế nên vợ chồng chúng ta mất hết địa vị, người nhà đều khinh thường không qua lại với vợ chồng ta, lại sinh lòng nghi ngờ, lần cổ thủ Hoa Sơn này.... Chỉ giao cho chúng ta trách nhiệm trông coi tù binh mà thôi....

Phí Sĩ Lý ngắt lời:

- Đó là dĩ nhiên rồi! Ai còn muốn tin tưởng chúng ta nữa chứ?! Ai còn chịu tin tưởng chúng ta?!... Chúng ta làm chuyện không phải với họ Phí nhưng lại dày mặt không đi, là vì biết họ Phí tuy nhìn có vẻ nhân tình lạnh lẽo, nhưng cực kỳ cần nhân thủ. Chúng ta sống là người nhà họ Phí, chết làm ma nhà họ Phí... Chúng ta không thể đi.

Tiêu Thu Thủy cảm khái:

- Có tâm ý lấy công chuộc tội, tử thủ không đi như cửa hiền khang lệ, thực là khó kiếm! Nhìn khắp thiên hạ, phú quý thì gần, hèn mọn thì xa, nói không chừng còn thẹn quá hóa giận, quay đầu cắn trả lại, dương dương tự đắc, đáng hận hết sức...! Thấy hai vị gặp cảnh bi thảm như vậy, Tiêu Thu Thủy nguyện tận chút tài mọn, giúp hai vị báo mối thù sâu này!

Vợ chồng họ Phí vui mừng quá đổi, Phí Sĩ Lý vội hỏi:

- Vậy thì thiếu hiệp muốn cứu bằng hữu trước, hay là....?

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Lệnh tôn hiện tại đang ở chỗ nào?

Hoàng Phủ Tuyên đáp ngay:

- Đang ở Hoa Sơn Đông phong, Bác Đài.

Tiêu Thu Thủy ngẩng nhìn sắc trời, tay nắm chìa khóa.

- Năm người kia chắc hẳn đã tới đó rồi, cứu người như cứu hỏa, không thể không nhanh, chúng ta tới chỗ lệnh tôn đại nhân trước rồi sẽ tính!

SẨM ĐĂNG GIANG HỒ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16_End

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvie

Bác Đài còn có tên Kỳ Đình, theo truyền thuyết là nơi đời Tống, Triệu Khuông Dẫn đấu cờ với lão tổ Trần Đoàn. Triệu Khuông Dẫn đại bại, thua cược Hoa Sơn cho lão tổ Trần Đoàn, đến nay trong đình vẫn còn tàn cục ván cờ đúc bằng thép. Trong phượng đình làm từ sắt cao hơn hai thước này có một bàn cờ sắt, quân cờ sắt hơn hai trăm nhưng phần nhiều đã bị người ta lấy đi mất, chỉ còn lại vài viên, đường kính hơn tấc.

Một truyền thuyết khác là Tần Chiêu Vương sai thợ dựng thang lên Hoa Sơn, lấy lõi tùng bách làm thẻ cược, dài tám thước, to tám tấc, lại khắc vào đá rằng “Vua cùng thiên thần đánh cược ở đây”, thế nên thành “đài đánh bác” của Vệ Thúc Khanh.

Một dải Hoa Sơn có rất nhiều truyền thuyết về lão tổ Trần Đoàn, như Thập Tự viện, Tuyết Đài quan là nơi ông ẩn cư lánh đời, thường ngủ một giấc vài tháng không dậy, đến khi nghe Triệu Khuông Dẫn lên ngôi tại Trần Kiều mới bảo người ta rằng:

- Thiên hạ từ nay đã định.

Thế nhưng thiên hạ có thực là “từ nay đã định” hay không?

Đông phong (Triều Dương phong), Tây phong, Nam phong đứng kề bên nhau, gọi là thiên ngoại tam phong, Trung phong, Bắc phong thì ngược nhìn như làm nền, không thể sánh bằng.

Triều Dương phong cảnh sắc tráng lệ, khí thế cao vút, thực là thanh sơn tú thủy, hiên ngang giữa trời đất.

Trên đỉnh Hoa Sơn có mây phủ, lên Lão Quân lê cầu phải “Thu liễm tinh thần, quăng thừng trèo lên, kỵ nhất là nói năng loạn bậy, chẳng may sơ sẩy tuột tay thì rơi không ai cứu nổi”, đi sang Kỳ Đình ở Đông phong lại càng hung hiểm.

Tới chỗ Kỳ Đình phải ở vách núi góc đông nam, hai tay ròng xích sắt, thả mình xuống dưới, chạm tới chỗ hơi lõm vào trên đá thì đạp chân xoay người, lướt qua bên sườn núi. Tiếp đến xích sắt giăng ngang, dưới có đục lỗ, đặt vừa nửa bàn tay, phải lấy tay bám xích, đu mình mấy chục bước, hơi chút bất cẩn là ngã tan xương nát thịt, thành tên Diêu tử phiên thân.

Phía sau Diêu tử phiên thân, vách núi hết lối, trên có một sợi xích sắt, phải trèo xích giữa không trung, vượt qua hai đỉnh núi đầy có dại, đá trơn mới tới được Bắc Đài, có thể nói là trải hết mọi gian khó, nguy hiểm trùng trùng.

Sáu người Tiêu Thu Thủy, Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Phong nữ, vội vàng tới chỗ Diêu tử phiên thân, do biết đường phí trước hiểm trở, Phí Sĩ Lý nói:

- Để ta qua trước.

Đoạn lập tức nhanh như khí vượn, đu mình leo qua, Hoàng Phủ Tuyền liền nói:

- Ta đoạn hậu.

Trong sáu người, võ công Tiêu Thu Thủy là cao nhất, lập tức theo ngay phía sau Phí Sĩ Lý.

Lúc này gió núi ào ào, mây mù bao phủ, thấy núi không thấy đỉnh, đá núi lạnh băng. Chỉ thấy sương mù tràn qua cuồn cuộn, lúc tối lúc tỏ, ngay cả Tiêu Thu Thủy tài cao mật lớn cũng bất giác cảm thấy hô hấp hơi có chút dồn dập.

Phí Sĩ Lý leo trèo phía trước, một trận sương dày kéo tới, vừa khéo đúng lúc y xoay người, ép mình tới một hõm đá khác, Tiêu Thu Thủy lập tức mất dấu.

Đúng lúc ấy, giữa lưng chừng không trung bỗng vang lên tiếng y phục tung bay, hóa ra là có ba bóng người hạ xuống.

Y phục phấp phới, hơn nữa dưới chân còn giống như có từ tính, còn vách đá thì như làm bằng sắt, người đến như dính vào vách núi, nghiêng nghiêng hạ xuống. Tiêu Thu Thủy giật nảy mình, đang nghĩ là cao thủ tộc Thượng Quan, lại tưởng là nhà họ Phí ám toán thì đột nhiên nghe thấy tiếng đàn cầm trong trẻo.

Tiếp đó là tiếng sao du dương, cuối cùng là điệu nhị hồ u thương!

- Là các vị!

Trong quá trình Tiêu Thu Thủy xông pha giang hồ, có ba người cứ liên tục xuất hiện một cách thần bí rồi lại không ngừng biến mất một cách bí ẩn.

Ba người, ba loại nhạc khí, từng dẫn dắt hẳn tới ba cảnh giới bất đồng, ba thử thách khác biệt!

... Nhị hồ, sáo, đàn cầm.

Mỗi lần ba người này xuất hiện, võ công lại cao hơn lần trước, mà võ công cùng tâm cảnh Tiêu Thu Thủy cũng mỗi ngày một tăng lên, lần trước khi họ xuất hiện, chính là lúc Đường Phương xuất hiện...

Tiếng sáo càng thêm du dương, giống như trong tiếng xe ngựa cô tịch, có một thiếu nữ đang ngồi trên tư bên bàn đá, trước khung cửa gần đường cái... Đường Phương!

Tiêu Thu Thủy lập tức quên cả leo trèo, thất thanh kêu gọi:

- Đường Phương!

Giọng hẳn chứa đầy mong nhớ, mắt hẳn ẩm ướt như mây mù. Đường Phương, Đường Phương... Nàng nên tới rồi, Đường Phương.

Đúng lúc này, vụt vụt vụt, ba thanh kiếm sắc bén, nhanh như tên bắn, kề vào cổ họng Tiêu Thu Thủy!

- Vẫn cứ như vậy.

Thanh niên áo trắng Ôn Diễm Dương lạnh lùng nói:

- Cậu vừa nghĩ tới Đường Phương là lập tức tâm trí đại loạn, không thể tác chiến.

- Nếu còn tiếp tục như vậy.

Thiếu nữ áo vàng Giang Tú Âm nói:

- Anh không những không thể làm một kiếm khách mà còn đánh mất tư cách làm sát thủ.

- Người làm kiếm khách và sát thủ đều phải vô tình.

Đặng Điêu Lương áo đen nói:

- Nếu không chỉ có người trong thiên hạ phụ người, còn người lại không dám phụ người trong thiên hạ.

- Các vị là ai?

Tâm tình Tiêu Thu Thủy vẫn còn nằm tại ảo giác về Đường Phương:

- Rút cuộc thì... các vị là ai?!

Cổ họng Tiêu Thu Thủy đã nổi lên một tầng da gà mờ mờ, ba thanh kiếm đó còn lạnh hơn nước suối trong núi sâu.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, ung dung chậm rãi thu kiếm về.

- Các vị là ai?

- Rút cuộc thì các vị là ai?

Tiêu Thu Thủy không nhịn được lại hỏi thêm một câu:

- Rút cuộc thì Đường Phương đang ở đâu?

Mấy người Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, Lưu Hữu, Hoàng Phủ Tuyền đều nghe thấy tiếng Tiêu Thu Thủy liên tiếp truy hỏi.

Giữa mây trắng mù mịt, họ lại chẳng nhìn thấy gì.

Họ đều muốn vượt qua vách núi. Nhưng một luồng kiếm khí sắc bén... Không, có lẽ là thiên địa chi khí hùng hậu, chặt đứt dững khí tiến lên của họ, phá nát nhịp bước đi lên của họ.

Loại tinh khí đó mạnh mẽ không gì sánh được, mọi người lần đầu tiên gặp phải.

Phí Sĩ Lý đi đầu tiên cũng gặp cảnh tương tự, y muốn quay lại cứu viện, nhưng không xông phá nổi màn kinh khí vô hình đó.

Trong lúc hai bên trước sau đều đang do dự, ngập ngừng thì ba người kia đã từ từ lẫn vào giữa mây mù, biến thành lúc ẩn lúc hiện.

- Các người không được đi!

Tiêu Thu Thủy vung kiếm, giận giữ quát hỏi:

- Đường Phương đâu?!

...Tiếng sáo, tiếng đàn, tiếng nhị hồ vẫn như thế.

Chỉ là tất cả trên thế gian đều như trời cao mây trắng, mọi thứ trong đời người đều là biến đổi, giống như màn sương mù đến đi đi này, đưa tay nắm lấy, đều không phải là thực chất. Những chiến dịch lúc Tiêu Thu Thủy thanh niên, thiếu niên, huynh đệ, địa danh, chuyện cũ, không gì không hiển hiện ngay trước mắt. Trước Thính Vũ lâu, dưới gốc thông cùng bạn bè luyện võ, một đám huynh đệ nhỏ máu ăn thề, lập định đại chí muốn làm trong sạch thiên hạ, trận đấu tìm đường sống trong cái chết trên Cửu Long môn giang, đêm tối mỹ lệ ôn nhu lúc lần đầu tiên gặp Đường Phương...

Lúc này trên không thấy trời, dưới không thấy đất, thứ chạm vào chỉ có đá núi, bốn phía đều là mông lung...

Trên không tới trời, dưới không đến đất.

Kiểm khí vi vu.

Tiêu Thu Thủy rút kiếm ra. Kiếm khí của hắn bay múa, chưởng đánh tám phương, qua lại giữa tiếng nhạc cùng kiếm pháp mau chóng, phiêu hốt, thoát ẩn thoát hiện.

... Hắn dù sao cũng đã không trời không đất, cả không gian chỉ còn lại chính mình.

Hắn dốc hết tất cả sức lực, phát huy võ thuật đến mức lâm ly trí tận.

Vạn cổ vân tiêu nhất hồng mao. Hãn chỉ là một người cầm kiếm quyết đấu, muốn hoàn thành sinh mệnh của mình, muốn vượt qua tất cả mọi trở ngại trước mắt.

Y phục tung bay, nhạc điệu du tấu. Đột nhiên ba thanh kiếm nhất tề đè chặt thân kiếm hãn.

Nhị hồ, sáo, đàn cầm thì lại đồng loạt đánh về phía hãn.

Sau lưng là vách đá cứng rắn, lên không tới trời, dưới không đến đất... Tiêu Thu Thủy muốn xuất chiêu, nhưng đối phương dùng nhạc khí, không phải là binh khí...

... Cái gì mà binh khí, nhạc khí, tất cả đều như nhau cả!

Hãn đánh ra một chiêu, phá nát ba món nhạc khí.

... Tiếng nhạc vụt tắt.

Trong khe núi cao ngất như còn vang vọng tiếng ong ong tàn lưu của âm nhạc vụt ngưng.

Chỉ nghe Ôn Diễm Dương hô lớn:

- Tốt!

Giọng nói trong trẻo của Giang Tú Âm:

- Nếu hỏi chúng ta là ai thì chờ lần sau gặp mặt.

Đặng Điêu Lương nói:

- Chúng ta đi!

Ba tiếng vang lên, chỉ thấy ba bóng người một đen, một vàng, một trắng bay chênh chếch xuống vách đá, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất.

Tiêu Thu Thủy giống như vẫn đang ngây ngốc.

.... Nhạc vận như đã tiêu tan...

Đến khi mấy người Hoàng Phủ Tuyền có thể qua được chỗ vách đá đó thì Tiêu Thu Thủy đã từ Diêu tử phiên thân leo sang bờ đối diện.

Phí Sĩ Lý lo đến độ mồ hôi đầm đìa, đờ hẩn dậy, đang muốn hỏi hẩn rút cuộc đã có chuyện gì thì chỉ thấy sắc mặt Tiêu Thu Thủy trắng bệch, ánh mắt kỳ lạ nhưng sâu không thấy đáy, lại còn hỏi ngược Phí Sĩ Lý một câu:

- Ở chỗ nào?

- Cái gì ở chỗ nào?

Phí Sĩ Lý nhất thời không hiểu nổi.

- Kỳ Đình.

- À, ở ngay phía trước.

- Tốt, đi lên phía trước.

Tiêu Thu Thủy ngược nhìn khuôn mặt không có ngũ quan của Phí Sĩ Lý, ngũ quan phải chờ sau khi trả thù xong mới có thể để lộ ra, chỉ nói một câu như vậy.

... Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Phí Sĩ Lý thầm nghĩ trong lòng.

... Chẳng lẽ ngay mới vừa rồi, bên vách đá đã xảy ra chuyện gì đó khiến Tiêu Thu Thủy như tái sinh làm người?

QC:Huyền Thoại Tam Quốc| Naruto VN| Cửu Long Triều: game xuyên không đầu tiên

Hết